

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

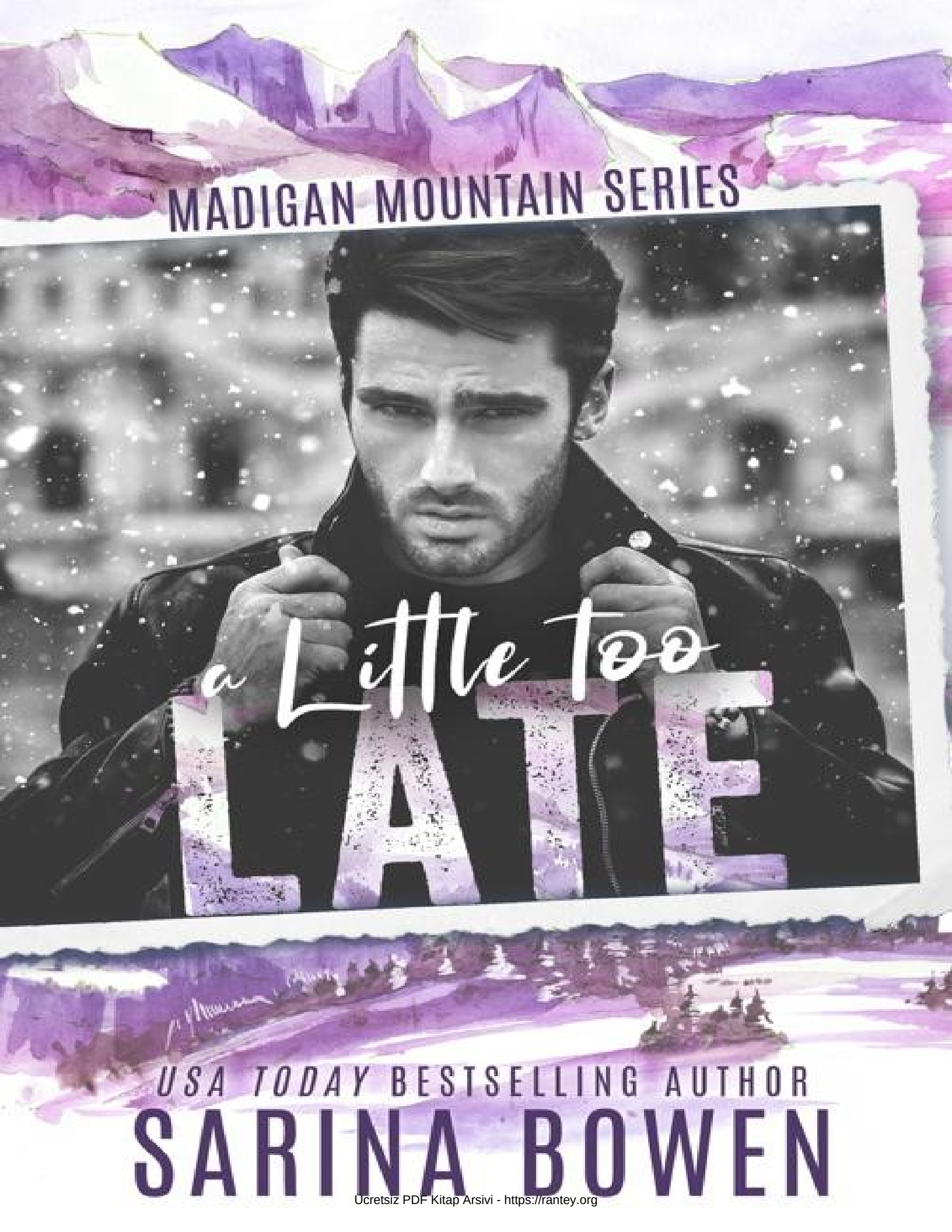
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The background of the entire cover is a black and white photograph of a man with dark hair and a light beard, wearing a black leather jacket. He is looking directly at the camera with a serious expression, his hands near his chest. The scene is set in a snowy environment with falling snow visible. The top of the cover features a purple and white watercolor-style illustration of jagged mountain peaks. The bottom of the cover features a purple and white watercolor-style illustration of a snowy landscape with evergreen trees and a winding path.

MADIGAN MOUNTAIN SERIES

a Little Too

LATE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

SARINA BOWEN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BIRAZ GEÇ

SARINA BOWEN

TUXBURY PUBLISHING LLC

Copyright © 2022 by Sarina Bowen

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

1. [Neşeli Dağ Keçileri](#)
2. [Daha Az Dans ve Daha Çok Kar](#)
3. [Middlebury College, Vermont](#)
4. [Tam Olarak Skandal Değil](#)
5. [Tüm Dublörlerimi Kendim Yaparım](#)
6. [Middlebury College, Vermont](#)
7. [Kahretsin, ben Broody'yim.](#)
8. [Colorado'lu Zengin Çocuk](#)
9. [Sıcak bir Bud Light veya bir Shirley Temple](#)
10. [Middlebury College, Vermont](#)
11. [Bingo Kartımdaki Küvet Likörü](#)
12. [Sıcak, Rahatsız Edici Bir Canavar](#)
13. [Middlebury College, Vermont](#)
14. [Ona Buz Kralı Derler](#)
15. [Ben Sadece Burada Çalışıyorum](#)
16. [Ne Düşünüyor Olmalıydınız?](#)
17. [Kalbimin Paslı Mentşeleri](#)
18. [Manzaranın Harika Olduğunu Duydum](#)
19. [Çünkü Pizza Var](#)
20. [Daha Büyük Planlarım Var](#)
21. [Çok Fazla Sarhoş Edici Bir Adam](#)
22. [Bu şeyi sen mi kontrol ediyorsun?](#)
23. [Korku Filmleri Böyle Başlar](#)
24. [Bir Kediden Daha Büyük](#)
25. [Bu ne dağınıklık, çocuklar!](#)
26. [Canavarlarla Kahvaltı](#)
27. [Köpekbalıkları Hakkında](#)
28. [İyi Eğitimli Dansçılar Gibi](#)
29. [Günahlarımı Tekrarlıyorum](#)

30. [On Beş Dakikalık Bir Başlangıç](#)
31. [O Elmas Madeni](#)
32. [Güzel Bir Patina](#)
33. [Cesedimin Üstünde](#)
34. [Özel Sektör](#)
35. [K-I-S-S-I-N-G](#)
36. [Eylül, Dokuz Ay Sonra](#)

[Sneak Peek: Rebecca Yarros'Biraz Fazla Yakın tan](#)
[Ayrıca Sarina Bowen](#)

BÖLÜM 1

NEŞELİ DAĞ KEÇİLERİ

REED

Colorado'da yerde kar var. Taze olmalı, çünkü hala beyaz ve kabarık ve yolun kenarındaki her çam dalını kaplıyor.

Bir süredir kar görmemiştim. Ben *bu* yolda on yıldır kar görmemiştim.

"Reed?" diye soruyor asistanımın sesi. "Hâlâ orada mısın?"

"Evet, üzgünüm. Devam et. Dinliyorum." *Sayılır.*

"Stanford'daki arkadaşlarla yarınki öğle yemeği konusunda ne yapmamı istiyorsun?" Kiraladığım SUV iki şeritli otoyolda ilerlerken Sheila soruyor.

"Sadece ertele." Bunca zaman sonra bile yolun kıvrımı çok tanıdık. Tuhaf.

"Öğle yemeğini zaten ertelemiştin," diye belirtiyor. "Bu yüzden onlara sensiz devam etmelerini söyleyeceğim. Four Palms'daki rezervasyon boşa gitmemeli."

"O zaman neden bana sorma zahmetine girdin?"

"Sana doğru şeyi yapman için bir şans vereyim dedim."

Gözlerimi deviriyorum. Sheila tam bir baş belası ama gelecek yıl MBA için geri döndüğünde ben de kaybolacağım.

O da bunu biliyor, ki bu sorunlu bir durum.

"Sırada Prashant'ın Deever's'ın bu yeni finansman turu için evrakları imzalamamış olmasından duyduğu endişe var."

"Deever's imzalayacak. Düşünceli bir adam. Büyük kararlar verirken biraz oturmayı sever. Dürtmeden önce ona birkaç gün daha verin."

"Pekâlâ. Son bir şey daha," diye cıvıldıyor Sheila, ben son dönüşü bekleyerek yavaşlarken. "Harper'a Cuma günkü yemeği iptal etmen gerektiğini söylemeyeceğim. Onu kendin aramalısın."

Sikeyim. "Akşam yemeğini unutmuşum. Sadece..." "Reed Madigan!"
Sheila bağıırıyor. "O cümleyi bitirme bile. Sadece erkek ol ve onu ara. Eğer unutursan, döndükten sonra iki hafta boyunca Starbucks'a yürüyerek gideceğini bil."

"İki hafta, ha? Bu çok zor." Dürüst olmak gerekirse, Sheila'yı kovabilir ve ihtiyacım olan her şeyi robot gibi yapacak bir asistan bulabilirdim. Ama yapmayacağım ve bunu ikimiz de biliyoruz. "Harper'ı arayacağım," diye homurdandım.

"Tamam patron. Senden tek istediğim bu. Colorado'da ne yapıyorsun? Bu çok gizli bir yatırım mı?"

"Hayır. Sadece halletmem gereken bazı kişisel işler var."

"Kişisel şeyler mi?" diye soruyor, genç sesi inançsızlıkla yükseliyor. "Özel bir hayatın mı var?"

"Kapa çeneni."

Gülüyor.

"Babam aile şirketini satmaya karar verdi." Sinirimi sesimden uzak tutmaya çalışıyorum ama bu kolay değil. Ailede MBA yapmış tek kişi benim. Ama babam bana danıştı mı? Mümkün değil. Dün gelen kutuma bir e-posta bombası bıraktı. Dört satırlık bir metinle, iki erkek kardeşime ve bana A) yeniden ve B) birkaç nesildir ailemize ait olan dağ mülkünü satmayı bildirdi.

Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.

"Ne tür bir aile işi?" Sheila soruyor. "Bir kayak merkezi."

Sheila bir süre hiçbir şey söylemiyor ve ben de acaba telefon kesildi mi diye merak ediyorum. Dağlarda bu çok olur. Ama sonra nefesi kesiliyor. "Bekle, gerçekten mi? Madigan Dağı'nı mı kastediyorsun?"

"İşte bu. Adını bizden aldığı için bu sizi Sherlock Holmes yapmaz."

"*Tanrım*, sen bir ucubesin," diyor Sheila aniden. "Sınırlar hakkında konuşmamış mıydık?"

"Oh, lütfen. Sınırlara saygı duymak diye bir şey var. Bir de sen varsın. İki yıldır takviminizi tutuyorum ve ailenizin ülkedeki en havalı butik kayak dağına sahip olduğundan hiç bahsetmediniz. Bu sabahtan önce sana Colorado'ya bir uçuş bile ayarlamamıştım. Oralı olduğunu bile bilmiyordum."

Tartışmaya çalışmıyorum, çünkü o haklı - eve hiç gitmemem ve burayı düşünmek için çok fazla zaman harcamamam garip. Ama eğer

Annem öldükten sonra nasıl bir cehenneme dönüştüğünü bilseydi, beni anlardı. "Yani, geçen yıl *Whistler*'a kayak yapmaya gittin. Kiraladığın o daire

geceliği iki bin dolardı, Reed. *Neden?*" "Karışık bir durum," diye homurdandım.

"Ne? ."

"Bu çok *karışık*! Beni bir saniye içinde kaybedeceksin." Dar dağ yolu iki yüksek kaya çıkıntısının arasından geçiyor.

"Ben... duyuyorum... hiç. AMA HARPER'I ARA LANET OLSUN!"

Telefon, aramanın kesildiğini bildiren o iki tiz bip sesini çıkarıyor. Sheila doğal olarak son sözü söyledi. Tabii ki o söyledi.

Sinyal lambamı yaktım ve Eski Maden Yolu'na dönmeye hazırlandım. İşte o zaman tabelayı gördüm. *Madigan Dağı'na İki Mil*. Ama bu eskiden yol kenarında duran alçak profilli, oymalı ahşap tabela değil. Bu yeni, parlak ve eskisinden yaklaşık üç kat daha büyük.

Ve gördüğümde nefret ediyorum.

Arkamdaki bir araba kornaya basıyor ve trafiği durdurduğumu fark ediyorum. Böylece ailemin tatil köyüne giden dik ve virajlı yola doğru son ve tanıdık dönüşü yapıyorum. Tırmanmaya başladığımda SUV vites küçültüyor. Her iki tarafta da uzun çam ağaçlarıyla dönüşümlü olarak kayalık çıkıntılar var. Henüz Kasım ayındayız ama ormanın zemini karla bembeyaz olmuş.

Kahretsin, bu yol hala kendi elim kadar tanıdık. Gördüğümde göğsümün tam ortasına bir ağrı saplanıyor. Mide ekşimesi gibi, sanırım- rahatsız edici ama nihayetinde atlatılabilir.

Aniden Colorado'ya uçmak ve geçmişimle yüzleşmek için tüm hayatımı yeniden planlamayı planlamamıştım ve araba yükseldikçe bu fikir daha da kötüleşiyor. SUV'un camları sonuna kadar açılmış olsa da, çam kokusunu aldığımı yemin edebilirim ve bu ormanda yürürken iğnelerin ayak altında çıkardığı çıtırtıyı duyuyorum.

Neredeyse yüz yıl önce, büyük büyükbabam zorlu eski bir tomruk yolunun sonundaki bu yeri satın almış. Burayı Rockies'teki ilk kayak merkezlerinden birini inşa eden büyükbabama devretmiş.

Yine de konum bir meydan okumadır. Kar yağdığında yolun sürülmesi zorlaşıyor. Hafta sonu trafiğinde, birisi çok hızlı bir dönüş yapar ve savrulursa, ortaya çıkan çamurluk çarpması, çekici talihsiz kurbanı götürme işini yaparken araç akışını saatlerce durdurabilir.

Bu yüzden Madigan Dağı hiçbir zaman Aspen veya Whistler gibi genişleyen uluslararası bir destinasyon haline gelmedi. Sanırım bizim havamız

daha küçük, aile kayak dağı. Müşterilerimiz böyle olmasını seviyor. Müdavimlerimiz genellikle daha tesisten ayrılmadan gelecek yılki tatilleri için rezervasyon yaptırıyorlar.

Annemin onları mutlu bir gülümsemeyle uğurladığını hayal etmek yürek parçalayıcı derecede kolay. "Seneye görüşürüz!"

Bu kısa anı bile canımı yakıyor. Gideli on yıldan fazla oldu ve bu beni hala incitıyor. Bu yüzden kardeşlerim ve ben buradan uzak duruyoruz.

Babam üç oğluna da ziyaret için iyi bir sebep vermedi. Annemin ölümünden sonra huysuz bir dönüştü. Hepimiz kaçtık. Kimsenin onun acımasızlığına ayıracak vakti yok.

Ama yine de buradayım. Babam iyi bir otelci olabilir ama huysuz kıcını ısırsa bile finansman sözleşmesini bilmez. Ben onun dolandırılmadığından emin olmak için buradayım.

Babamın mali durumunun beni iddia edebilirsiniz. Ne de olsa ben zaten kendi servetimi yaptım. Ama iki küçük kardeşim var. Weston askeri bir pilot, Crew ise ünlü olmakla meşgul. Gözüpek kıcı şu anda herhangi bir kıtada olabilir, yeter ki orada kar olsun. Kontrol etmeyi ya da cevap vermeyi sevmiyor. Babamın çılgın e-postasını *görüp görmediğini* kim bilebilir?

Her zaman iyi bir kardeş olamadım. Annem öldükten sonra Weston ve Crew'da kalmadım. Vermont'taki Middlebury Koleji'ne geri döndüm. Mezun olduktan sonra Silikon Vadisi'ne yerleştim ve burada Stanford MBA ve büyük bir hırsla kendime bir kariyer yaptım.

Yani onlar gelemediği için ben geliyorum. Ya da gelmeyecekler, Crew'un durumunda. Babamın ne düşündüğünü duymam gerek. Bunca zamandır ailemize ait olan bir mülkü satma konusunda ciddi olup olmadığını bilmem gerek.

Aynı zamanda annemin gömülü olduğu yer. Hiç değilse mezarına son bir kez çiçek koyabilirim.

Yol son bir dönüş yapıyor ve tatil köyü ortaya çıkıyor. İyice bakmak için kendimi yavaşlarken buluyorum.

Geniş tatil köyünün kapladığı alan on yıllardır pek değişmemiş. Büyükbabamın ellili yıllarda inşa ettiği taş kulübe, sonradan eklenen üç katlı bir otelle bağlantılı. Orijinal locada otelin lobisi, restoranlar ve ofisler bulunuyor. Otelde de elli oda var.

Tatil köyü yarım ay şeklindedir ve binaların çoğu dağa bakmaktadır. Eğimli, geç öğleden sonra güneş ışığı karlı tepeleri altın rengine boyuyor. Yokuşun aşağısında büyükbabamın bir yıl önce inşa ettiği büyük ahşap kayak evi var.

Seksenler. Gündüz kayakçıların kayaklarını kiralamak, ders almak ya da bir kase acı biber almak için gittikleri yerdir.

Diğer yönde ise - otelin arkasında ve şu anki görüş alanının ötesinde - bir spa, ısıtılmalı bir havuz ve birkaç jakuzi var. Sıcak aylarda düğünlerin yapıldığı bir açık hava pavyonu var.

Tüm binaların sivri çatıları ve Heritage Red adı verilen bir renge boyanmış yaklaşık bir milyon panjurları vardı. Sekizinci sınıftan sonraki yaz, o lanet panjurların bir kısmını kendim boyadım. Haftalarca ellerim ve ayakkabılarım Miras Kırmızısı ile boyandı. Ama insan bir şekilde para kazanmak zorunda ve sahip olmam gereken tatlı bir çift Rossignol kayak vardı.

Tesisin geri kalanı dağın etekleri boyunca uzanıyor. Dağ etekleri, ailemin doksanlı yıllarda sattığı elli kadar apartman dairesiyle dolu. Onların da kırmızı panjurları var, bu da her şeye birleşik bir görünüm veriyor.

Her şeyin bu kadar muhteşem olması beni biraz şaşırttı. Açıkçası engebeli dağ silsilesinin mavi gökyüzüne karşı ne kadar çarpıcı görüldüğünü unutmuşum. Tesis de oldukça bakımlı görünüyor. Kepenkler her zamanki gibi taze. Çakıl park yeri iyi tesviye edilmiş ve özenle sürülmüş.

Annem öldükten sonra babam öyle bir enkaz haline gelmişti ki ne bekleyeceğimden emin değildim. Eğer ev yerle bir olsaydı, şok olmazdım.

Yine de ufulanma belirtisi yok. İki yeni tabela ziyaretçileri Kayakçı Otoparkı ya da Otel Girişine yönlendiriyor. Her iki tabelada da neşeli bir dağ keçisi yer alıyor; ilkinde keçi, üzerinde kayak takımları olan bir SUV kullanıyor, diğerinde ise kulübeye doğru bir sırt çantası taşıyor.

Bu tabelalara gereğinden uzun süre bakıyorum, çünkü sanatta belli belirsiz tanıdık gelen bir şeyler var. Nedenini tam olarak kestiremiyorum.

Ama buraya turistik yerleri görmeye gelmedim, o yüzden otelin önüne çekiyorum. Genç bir adam beni karşılamak için aceleyle dışarı çıktı. Şık tasarımlı bir Madigan Mountain ceketini giyiyor. Bu da yeni.

"Giriş mi yapıyorsunuz, efendim?" diye soruyor.

"Ah, evet." Bu gece nerede uyuyacağımı pek düşünmedim. Ailenizin bir kayak merkezi varsa, önceden plan yapmak zorunda değilsiniz. Daha Kasım ayındayız, yani buranın dolu olmasına imkan yok.

Sanırım mecbur kalırsam eski yatak odamda uyuyabilirim. Gerçi babam bir yabancıyla yeniden evlendi, bu yüzden bunun en iyi seçeneğim olup olmadığını bilmiyorum.

"Adınız, efendim?" diye soruyor genç adam. Kiralık arabamın anahtarı için elini uzatıyor.

Bir homurdanma çıkardım ve fobu ona fırlattım. "Adım Reed Madigan. Sağ ol dostum."

Yüzündeki şaşkın ifadeye rağmen yakalamayı başarıyor. "Vay canına, gerçekten mi?"

Ama ben çoktan arkamı döndüm ve kulübenin kapısına yöneldim. Babam ofisinde olsa iyi olur. Konuşmamız gereken var.

BÖLÜM 2

DAHA AZ DANS VE DAHA ÇOK KAR

AVA

Broken Prong'da trivia gecesine ne dersin? Kız arkadaşlarıma mesaj attım. ***Diğer masaları ağılattığımızdan beri birkaç hafta geçti.***

Callie, ***bebek bakıcım yok*** diye cevap veriyor. ***Benim evimde bir şeyler içebilir miyiz? Frosé yaparım.***

Tabii, hemen cevap veriyorum.

Özür dilerim! Callie diyor ki. ***Dağdan inmenin daha eğlenceli olduğunu biliyorum!***

Haksız değil. Bu mülkte çok fazla saat geçiriyorum. Yıllardır gerçek bir tatil yapmadım. Madigan Dağı'nın satışı gerçekleştiğinde yapacağım ilk şey bu olacak - bir yerlere seyahat rezervasyonu yapmak ve iki haftalık tatilimi takvime koymak. Neresi olduğu önemli değil, yeter ki bir boru patladığında tesisatçıyı aramaktan ya da tüm spa randevuları dolduğunda titiz bir misafiri yatıştırmaktan sorumlu olmayayım.

Bu arada, Salı gecesi her zaman kızlar gecesidir, istisnasız. Ve Callie olmadan aynı olmaz. ***Endişelenme,*** onu temin ederim. ***Her zaman eğleniriz. Ne getirebilirim?***

Brownie'ye ne dersin? Callie öneriyor.

Sonra arkadaşımız Raven devreye giriyor. ***Ava'nın keklerine bayılıyorum! Kalçalarım da öyle. Callie'nin yerinde donmuş pembe şaraba varım.***

"Ava!" diye sesleniyor patronum iç ofisten. "Anahtarlarımın şarkı söylemesini sağlayabilir misin? Onları bulamıyorum!"

"Evet!" diye bağıryorum. "Bekle." Bilgisayarımı açıyorum ve Mark Madigan'ı düzenli tutmak için kullandığım uygulamayı açıyorum. Ekrandaki büyük turuncu düğmeye basıyorum ve bir dakika sonra diğer odadaki otelcinin anahtarlarının sesini duyuyorum.

"Onları buldum!" diye bağıryor.

Tabii ki o yaptı. Sıcak ikolata kupamı elime aldım ve öğleden sonra ikramımın sonuncusunu da içtim. Mesaj dizisinde Raven bize akvaryumdan şarap içen bir kadının komik bir gif'ini göndermişti. Telefonuma sırtarak bakarken derinden gelen bir ses şöyle diyor. "Affedersiniz, içeride mi?"

Daha başımı kaldıramadan kalbim küt küt atmaya başladı. *O ses.* Doğrudan geçmişimden geliyor. Onu kapıda bulmak için başımı çevirdiğimde, çoktan titriyordum.

Vay anasını.

Vay

canın

a.

Lanet

olsun.

Reed Madigan orada duruyor. Masamın önündeki halının üzerinde. O kadar irkildim ki sıcak çikolata bardağım elimden kaydı. Masamın üzerindeki kayrak altlığa sertçe ve kötü bir açıyla çarpıyor. Ve sonra en sevdiğim kupam - *uğurlu* kupam - tam önümde iki parçaya ayrılmadan önce kutsal olmayan bir çatlama sesi çıkartıyor.

Aman Tanrım. Şimdi nereye bakacağımı bile bilmiyorum - klavyeme doğru yayılan çikolata sızıntısına mı? Ya da sevdiğim tek adamın irkilmiş gözlerine.

"Ava?" Reed yavaşça söylüyor. Sanki o da gözlerine inanamıyormuş gibi. "Burada ne *halt* ediyorsun?"

Ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkıyor. Bu yüzden burada öylece kalakalıyorum, düzleşmiş bir kalp ve dönen bir zihinle ona bakıyorum. Yine de Reed'in *iyi* görüldüğünü fark ettiğimde çok irkilmiyorum. Koyu dalgalı saçları her zamanki gibi gür. Ve yüzündeki koyu renkli tüylerin çenesinin keskin hatlarını nasıl vurguladığını unutmuşum.

Ancak birkaç ayrıntı yeni ve beklenmedik; örneğin sadece iri, koyu renk gözlerini vurgulayan hipster gözlükleri. Lacivert takım elbisesi ve koyu yeşil kravatlı beyaz , üniversite öğrencisiyken giydiğı flanel gömleklerden çok farklı. Etki çok daha sert ve aynı zamanda pahalı.

Tanrım, bu hiç adil değil. Otuz iki yaşında, yirmi iki yaşındakinden daha seksi görünüyor.

Onu son gördüğümde bu yaşıydı - Şubat ayında Vermont'taki Middlebury College'dan mezuniyetimden hemen önce beni terk ettiğinde.

"Ava," diye . "Bana neler olduğunu anlat."

Dostça olmayan ses tonu içimi biraz burkuyor. Ama aynı zamanda beni sersemliğimden kurtarıyor. On yıl, bu kadar uzun zaman oldu. Ona olan kızgınlığım

Sıcak kömürler gibi -kızgın ve uykuda, ama yeniden alevlenmeye hazır. "Ben çalışıyorum," diyorum sertçe. "Bu benim masam."

Kupamın iki yarısını tekrar bir araya getirmeye çalışıyorum. Sanki bu gerçekten işe yarayacakmış gibi. Ama zihnim parazitlerle dolu.

"Çalışıyorum," tekrarlıyor yavaşça, sanki onun için yeni bir dil konuşuyormuşum gibi. "*Burada mı?*"

"Burada," diyorum kesin bir dille. Sanki eski sevgilinin büyüdüğü küçük kasabaya taşınmak ve babasının yanında işe girmek son derece normalmiş gibi.

"Ne kadar süreyle?" diye soruyor, kollarını birbirimizin kıyafetlerini yırtıp attığımız zamanlardan bile daha geniş olan göğsünün önünde kavuşturarak.

Onu çıplak hayal etme, diye emrediyorum kendime, çünkü işler daha da garipleşmek üzere. "On yıl oluyor."

Öpülesi ağzı geriliyor. "*On yıl mı?*" Bana bakarken gözleri kısılıyor.

Birçok kez bu anı hayal ettim - Reed'le tekrar yüz yüze gelmeyi. Bunun acı vereceğini hep biliyordum. Ve her zaman şaşıracağını da biliyordum.

Ama sesi çok *acı* geliyor. Bununla ne yapacağımı bilmiyorum. Üniversitede tanıdığım Reed biraz vahşi ve çok eğlenceliydi. En azından sonuna kadar.

Şimdi bir bakışma yarışması yapıyoruz ve ben kazandığımı sanmıyorum.

Bay Madigan'ın ofisinin kapısı aniden açılıyor ve Reed babasıyla yüzleşmek için gözlerini benden kaçırmak zorunda kalıyor.

"Tamam, bu hangi oğlunuz?" Yaşlı adam çenesini ovuşturuyor. "Weston, değil mi?"

Eski sevgilimin yüzü asıldı. "Ben *Reed*, baba. Tanrım. Sen iyi misin? Neden kimse bana işlerin bu kadar kontrolden çıktığını söylemedi?"

Mark Madigan bir kahkaha çılgılığı atar ve oğlunu iki omzundan yakalar. "Reed! Ne zaman bu kadar saf oldun? Bana her zaman ailedeki en kurnaz kişinin sen olduğunu söylemiyor muydun? Seni tanıyamayacağımı mı sanıyorsun? Tanrım, e-posta avatarındaki kravatın aynısını takıyorsun. Kim kayak merkezine kravatla gider *ki?*"

Reed kendine bakar. "İşten geldim!"

İçimden bir kahkaha yükseliyor. Reed'in şaşkınlığı çok fazla. Ne yazık ki takım elbise ona çok yakışmış. Uсталıkla dikilmiş ve beyaz gömlek teninin ince zeytin tonunu ortaya çıkarıyor. Kadınlar

Reed'in Silikon Vadisi'ndeki ofisinde çalışanlar muhtemelen ofisten her geçişlerinde manzaranın tadını çıkarıyorlardır...

Kes şunu Ava, kendimi uyarıyorum. Reed Madigan'dan artık hoşlanmıyorum. Keşke bugün hiç gelmeseydi ve ne zaman gideceğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Umarım yakında olur.

"Baba, konuşmamız gerek," diyor.

"Bu satışla ilgili, değil mi? 'Bana tavsiyede bulunmak' için gelebileceğini düşünmüştüm." Mark parmaklarıyla tırnak işareti yapıyor. "Ama burası için çok iyi bir fiyat aldım, Reed. Ve peşin olarak çok fazla nakit var. Sen bile bunun kötü bir fikir olduğunu söyleyemeyeceksin."

Reed yavaşça, "Peşin para," diyor. "Burada ne kadar nakit paradan bahsediyoruz?"

Babası gür bir kaşını kaldırıyor. "Kesiğin için endişeleniyor musun?"

"Hayır," diye tükürür Reed. "Hiç de bile. Ama bu anlaşmaların nasıl işlediğini biliyorum. I

Matematiği biliyorum. Tuzakları biliyorum. Cesetlerin nereye gömüldüğünü biliyorum ve senin incindiğini görmek istemiyorum."

"Öyle mi?" Mark uzun bir süre sessizce ona baktı. "Madem bu kadar önemsiyorsun, belki de eve her on yılda bir gelmekten daha sık gelmelisin. Matematik için bu nasıl? Burada olanlarda söz sahibi olmak mı istiyorsun? O zaman hangi *cehennemdeydin*?"

Uh-oh. Kendimi hazırladım, çünkü Mark Madigan sesini pek sık yükseltmez.

Ama Reed karşılık vermiyor. Sakinliği beni en başta ona çeken şeylerden biri. Yavaşça nefes alıyor ve gözle görülür bir şekilde kendine hakim olmasını izliyorum. "Tamam," diyor yavaşça. "Haklısın."

Mark iç çekene kadar bir süre daha birbirlerine bakarlar. "Bak, benimle eve gel. Melody ile tanışın. Merhaba de..."

"Melodi," diyor Reed sessizce. Sanki kelimeyi dilinde deniyormuş gibi.

Reed'in yüzü daha da şüpheli bir hal alırken patron, "Onu seveceksin," diyor. "Lavantalı kurabiyelerinden birkaç tane yiyelim, sonra Sharpe'in teklifi hakkında bilmek istediğin her şeyi sana anlatırım."

Reed başını sallayarak, "Evet, tamam," dedi. "İyi plan."

"Paltomu alayım." Mark ofisine geri döner ve Reed de onu takip eder.

Masamdaki sandalyeye geri oturuyorum ve çatlamış kupamın parçalarını dikkatlice kenara taşıyorum. Kalp atış hızım normal aralığa düştüğünde muhtemelen tamir edebilirim. Ellerimi meşgul etmek için masamın çekmecelerini açıyor ve süper yapıştırıcı aramaya başlıyorum.

Ama aynı zamanda kulak misafiri oluyorum.

"Ne kadar kalacaksın?" Mark oğluna sorar.

Reed'in yanıtı "Birkaç gün," olur.

Zihinsel bir yumruk atıyorum. Reed arazideyken birkaç gün hayatta kalabilirim. Sonra on yıl daha uzaklara gidecek ve onu bir daha düşünmek zorunda kalmayacağım.

"Bir odaya ihtiyacım olacak," diye ekliyor Reed.

"Ava'yla konuş," diye yanıtlıyor babası. "Ava! Anahtarlarıma bir kez daha şarkı söyletebilir misin? Ve Reed için bir oda bulabilir misin?"

"Elbette!" Klavyeye uzanarak sesleniyorum. Mark'ın anahtarlığına taktığım izleme işaretçisi çok kullanılıyor. Ekrana birkaç kez dokunuyorum ve ofisin içinde bir yerlerden *Let It Snow*'un tınıları yeniden yükselmeye başlıyor.

"Buldum onları!"

Ben daha hazır olmadan Reed masamın önünde beliriyor, suratındaki o huysuz ifade hâlâ duruyor.

Kendimi destekleyerek, kalbini mahveden adama bakarken bir kızın toplayabileceği kadar soğukkanlı bir ifade takıyorum.

"Babam senden bir oda istemem gerektiğini söylüyor. Ama daha kolay olarsa resepsiyona da gidebilirim."

"Hayır," diyorum hemen. "Ücretli odalarla ben ilgileniyorum." Ve oda bloklarıyla. Ve düğün rezervasyonlarıyla. Uzun süreli kiralamaları, eğlence rezervasyonlarını, tüm büyük satın almaları ve daha binlerce şeyi.

Ben Madigan Dağı'nın belkemiğiyim ve Reed'in hiçbir şeyden haberi yok.

Bu sakinleştirici düşünceyle klavyeme uzanıyorum ve rezervasyon sistemine tıklıyorum. Henüz Kasım ayındayız, bu yüzden özellikle en iyi, en pahalı otel süitlerinde biraz yerimiz var.

Ciddi bir düşünce parmaklarımın klavyenin üzerinde durmasına neden oluyor. Reed'i yenilenmiş Vista Süiti'ne yerleştirirsem bir daha ayrılmak istemeyebilir. O odanın cam duvarlı banyosunda jakuzili bir küvet var, orada güneşlenirken dağın üzerinden batan güneşi izleyebiliyorsunuz. Ayrıca büyük ekran televizyon ve şömine de var. Cennetten bir dilim gibi.

Ama Reed Madigan'ın *gitmesini* istiyorum. Tatil köyünün satışı herkes için iyi olacak. Madigan ailesini olduğundan daha da zengin yapacak. Mark Madigan'ın emekli olmasını sağlayacak ve o adam hayatının bu yeni bölümüne başlamaya hazır. Bunu hak ediyor.

Son , *bana* bir terfi ve zam verecek. Ve en iyisi de iki haftalık bir tatil. Beş yıldır arka arkaya birkaç günden fazla izin yapmamıştım.

Reed Madigan sonunda mutluluğu bulan babası için bunu mahvetmeyecek. Ya da benim için. Buna izin vermeyeceğim.

"Tamam, vay canına, bayağı doluyuz," diyorum gözümü kısarak ekrana bakarken. "Baban ve yeni karısıyla kalmak zorunda kalabilirsin." Bu onu buradan çıkaracaktır. Soğukkanlı ve soğukkanlı Reed bile, evin başka bir yerinde babası yeni evli bir aşık gibi davranırken çocukluğunun yatak odasında uyumanın garipliğine karşı bağışıklık kazanamazdı.

"Başka *bir şey* olmalı," diye ısrar ediyor Reed. "Daha Kasım ayındayız."

"Evet, ama..." Hızla başımı sallıyorum, çünkü yalan söylemek bana pek doğal gelmiyor. "Bu hafta sonu Penny Ridge Bira Festivali var." Madigan Dağı şehirden çok uzakta ve kayak sezonu başlamadan önce Brewfest hafta sonunu doldurmak için çok pahalı olsa da, dürüst gerçek bu.

"Peki ya çalışan odaları?" diye soruyor. "Sakın bana sezonun bu erken döneminde asansör operatörleriyle dolu bir eviniz olduğunu söylemeye kalkmayın."

"Doğru, doğru." Bana başka bir şeytani fikir verdi. "Bu iyi bir plan. Seni bir personel odasına yerleştirebilirim." Mülkte otuzdan fazla personel yerimiz var. On iki personel dairesi, ayrıca yatakhane tarzı odalar içeren iki katlı bir lojman var.

Dirty Dancing'i düşünün, sadece daha az dans ve daha çok kar olsun. Küçük bir kasabada sezonluk bir kayak dağında personel çalıştırmak zordur, bu nedenle sezonluk işçilerin yakınlarda konaklamasını kolaylaştırmamız gerekir. Küçük odalar şık değil ama Danimarka, Almanya ve Yeni Zelanda'dan gelen ve kışlarını düşük ücret ve ücretsiz kayak kartı karşılığında çalışarak geçiren gençleri barındırmak için kesinlikle uygun.

Reed, "Ne olursa olsun alacağım," diye mırıldandı.

"Keyfin bilir!" Çekmeceye uzanıp bir anahtar çıkarıyorum. En küçük, en karanlık olan yirmi beş numaralı birimin anahtarı. Isı boruları tıngırdıyor ve kapının altında kötü bir hava akımı var.

Ama ona teklif ettiğim anahtar bu. Ve üzgün bile değilim.

BÖLÜM 3

MIDDLEBURY KOLEJİ, VERMONT

Ocak Dönemi 2011

Cuma sabahı ve Ava sanat atölyesinde ıslak bir çömlek parçasının kenarlarını düzeltirken biri onunkinin yanındaki masaya bir çalışma tepsisi koyuyor. "Buraya oturabilir miyim?" diye soruyor bir erkek sesi.

Kafasını kaldırdığında koyu renk, dalgalı saçlı ve düşünceli gözlerle cevap bekleyen çarpıcı bir adamla karşılaşılıyor. "Evet. Evet. Elbette," diyor aceleyle.

Sandalyesini çeker ve oturur. "Ben Reed."

Onun kim olduğunu zaten biliyor. Herkes biliyor. O, gözüpek tavırlarıyla tanınan, tüm Amerika'nın övündüğü bir kayak yarışçısı. Middlebury Koleji'nin her yerinde sporcular vardır ama Reed'de Ava'nın bakışlarını her zaman çeken yoğun bir şey vardır. Anlamsız üniversite çocuklarının arasında, Ava onun ciddi biri olduğunu söyleyebilir. Bir erkek. Tek bir konuşma bile yapmamış olsalar bile.

Şimdiye kadar.

"Ödevinizi kopyalamaya çalışırsam şimdiden özür dilerim." Kaşlarını çatarak, hafta başında başlamış olması gereken yarı biçimlendirilmiş kil vazoyu plastik torbadan çıkarıyor. Vazo orantısız. "Pek iyi gitmiyor, değil mi?"

Pisa'daki ünlü kule gibi bir tarafa yaslanmış vazoyu inceliyor. "Fikrimi mi soruyorsun?"

"Evet," diyor, gözleri sabit.

"Bunu düzeltmek için bir saatinizi harcayabilirsiniz. Ama kil yağlı boya gibi değildir; her şey düzeltilemez. Bazen gerçekten baştan başlamanız gerekir."

"Sıfırdan mı? Bunun için iki saat harcadım."

"İkinci sefer iki saat sürmeyecek ama. Güven bana. Ayrıca-" Kendi iki kabından daha az güzel olanını tepsisinden kaldırıyor. "Yeniden başlamak eğlencelidir." Ona elindeki vazoyu gösteriyor. Sonra bir bilek hareketiyle vazoyu beton zemine fırlatıyor ve vazo tatmin edici ıslak bir tokatla kendi üzerine katlanıyor.

Reed nadiren skandala uğrar. Ancak Ava'nın projesi sanat odasının zemininde patladığında, saf bir şok anı yaşar. Onun böyle bir şey yapmasını beklemiyordu. Hem de hiç.

Ama sonra onun gülümsemesine bakıyor ve her şey daha iyi oluyor. Hatta bir kahkaha bile atar.

Gerçek şu ki, bu dersin ders kısmında Ava'ya gizlice bakıyordu. Çok güzel bir kız. Şimdi cesaretini kaybetmenin sırası değil. "Sanırım anlıyorum," diyor berbat vazosunu alıp avucunun içinde tutarken. Biçimi iğrenç. Sonra onu yukarı doğru fırlatır. Vazo havada bir kavis çiziyor ve beklenmedik bir osuruk sesiyle Ava'nın ayaklarının düşüyor.

İkisi de gülmekten iki büklüm oluyor. O kadar yüksek sesle gülüyorlar ki, sanat atölyesindeki diğer herkes bu kadar komik olanın ne olduğunu görmek için omuzlarının üzerinden bakıyor.

Tekrar sakinleşmeleri uzun zaman alır. Ama sonunda Reed kili yerden sıyrır ve yeniden başlar. Şişman kar taneleri stüdyonun pencerelerinden hafifçe düşerken kili yoğurup bir top haline getiriyor.

Ocak dönemi - ya da J dönemi, çünkü üniversitede her şeyin bir takma adı olması gerekir - kampüste alışılmadık bir zamandır. Herkes sadece tek bir ders alır. Bu dersin adı Seramik Tarihi ve Uygulaması. Sınıf saatlerinin yarısını eski kültürlerin çanak çömlek kullanımı ve dekorasyonunu inceleyerek, diğer yarısını da çanak çömlek projeleriyle uğraşarak geçirecek.

Göründüğünden daha zormuş. Reed seramik kursuna gitmenin onu annesine daha yakın hissettireceğini düşündü. Ama işe yaramıyor. Annesi hâlâ yok ve Reed onu arayıp yan yatmayan bir vazanın nasıl yapıldığını bile soramıyor.

"Bu ders bir hata olabilir," diye mırıldanıyor ikinci denemesi yine kusurlu çıkarken.

Ava ona dönüyor. Saçları koyu bal rengine ve parmaklarının arasından süzülürken nasıl bir his vereceğini merak ediyor. "Neden bu sınıfa seçtin?" Gerçeği söylemeyi düşünüyor ama sonra . "Bir sanat kredisine ihtiyacım vardı.

Peki ya senin?" Vazosuna ve bir kez daha düşünüyor. Çömleğinin üzerine nefis bir kuş çizmiş. Ağzında bir dut ve gözlerinde ukala bir bakış var. "Lanet olsun, bu harika. Bu bir karga mı?"

"Bir kuzgun," diyor sanat çalışmaları için kullandığı sivri metal aleti yere bırakırken. "Tüm projelerimde hayvan çizmeyi planlıyorum, böylece

çok iyi bir çömlekçi olmadığımı fark ettim. Oh, hey-" Uzanıp onun bileğine dokunuyor.

Elinin sıcaklığı beklenmedikti ve bakışlarıyla buluşmak için çenesini kaldırdı.

Yanakları kızarıyor ve elini geri çekiyor. "Bence içerideki parçanı biraz gazete kağıdıyla desteklemelisin ve sonra o sert noktaya bir sünger kullanmalısın. Böyle devam edersen başparmağını içine sokacaksın."

"Ah," diyor. "İyi fikir."

"Şimdi işe gitmem gerekiyor." Kadın istasyonunu temizlemeye başlar ve adamın üzerine hayal kırıklığı çöker. Ama şimdi onu daha önce başka nerede gördüğünü hatırlıyor. "Bowl'da çalışmıyor muydun?" Middlebury'nin kendi kayak tepesi var. Üniversite için Vermont'a kadar gelmesinin bir nedeni de buydu.

"Bu doğru. Haftada iki gün. Cross Country'de yarışıyorum ama yokuş aşağı kaymayı öğrenmenin eğlenceli olacağını düşündüm. Henüz denemedim bile, çünkü vardiyam bittiğinde donmuş oluyorum."

"Ah," diyor. "Eller, ayaklar ve yüz."

Temizlemeyi bırakıyor. "Pardon?"

"Asansör operatörü olarak böyle sıcak kalıyorsun. Sorel botlarınız var mı?"

Başını sallıyor.

"O zaman ayak ısıtıcılarına ihtiyacınız var. Şu havaya maruz bıraktığında ısınan küçük paketlerden mi? Ve yün çoraplar. Bunlar da olmazsa olmazlar. Vardiyanızın ikinci yarısında değiştirmek için fazladan bir çift eldiven getirin, çünkü ıslanıyorlar."

Gülümsemesi parlak ve beklenmedik. "Bu konuda çok şey biliyorsun." "Bu bir aile işi."

"Telesiyej işletmek aile işi mi?" "Colorado'da bir kayak dağımız var." "Ohhh. Anlıyorum. Bu göz alıcı."

"Bazen. Ama telesiyejde çalışırken çok fazla mesai harcadım. Biri hasta olduğunu söyler, ailem de vardiyayı tamamlamam için beni hemen oraya gönderirdi. O zamanlar o kadar da göz alıcı değildi."

"Anladım."

Bir an daha geçer, Reed ve Ava orada öylece durur, uzun bakışlarının içinde hapsolmuşlardır. Reed, Ava ile arasındaki

ve o da bunu pek umursamıyor. Bütün gün burada durup onunla konuşabilirdi. Aylardır kendini en canlı hissettiği an bu.

Ama Ava isteksizce bakışlarını indirip saate bakıyor. "Gitmem gerek Reed. Pazartesi görüşür müyüz? Vazoyla ilgili son durumu öğrenmem gerek." Gülümsemesi utangaç.

"Pazartesi," diye usulca kabul ediyor. Ve kadın nihayet uzaklaştığında, adam yalnız bir av köpeği gibi arkasından bakıyor.

O öğleden sonra profesyonel mağazadan bir kutu ayak ısıtıcı satın alır ve sonra bunları ona verebileceği zamana kadar saatleri saymaya başlar.

BÖLÜM 4

TAM OLARAK SKANDAL DEĞİL

REED

Ava anahtarı vermek için masasından kalktığında ellerimiz birbirine değiyor ve ben güçlü bir deja vu yaşıyorum. Hayatımın tek tutkulu ve sürükleyici aşk ilişkisini yaşadığım Ava Aichers tam duruyordu.

Ya öyle, ya da çok garip bir rüya görüyorum.

Ama bu gerçekse, Ava inanılmaz görünüyor. Saçları hatırladığımdan daha dalgalı ama yine de altın sarısı çizgiler taşıyor ve yumruğumu saracak kadar uzun. Cildi sağlıklı, güneşin ısıttığı bir renk tonunda; açık havada vakit geçirdiğinizde elde edeceğiniz bir renk tonu.

Pürüzsüz boynunun etrafındaki gümüş zinciri gösteren mavi V yakalı bir üst giyiyor. Kıyafetlerini teker teker çıkarırken onu tam orada öperdim.

Bakışları yukarı doğru kayıyor ve benimkilerle çarpışıyor ve bu soğuk. Hatta kutup gibi. Ava buraya geldiğim için mutlu *değil*.

Bunun nasıl olduğunu gerçekten bilmek istiyorum ama babamın önünde onu sorgulayamam. Onun için *çalışıyor*.

Tanrım, bu çok garip. Çok uzaklarda bir yerlerde bir hastanede çalışıyor olmalıydı. "Sen doktor olacaktın," diye ağzımdan kaçırdım. "Öyle değil miydin?"

Ava gözle görülür bir şekilde sertleşiyor ve gözleri daha da soğuklaşıyor. "Sanki bu seni ilgilendirirmiş gibi?"

Bu beni susturdu. Çünkü o haklı, değil. Ona bunun bir parçası olmak istemediğimi söylediğim anda, hayatında ne yaptığıyla ilgilenme hakkımdan vazgeçtim.

Babam ceketini giyip ofisinden çıktı. "Gidelim oğlum. Ava, Reed için bir yer buldun mu?"

Sözümü sakınmadan ona elimdeki yirmi beş rakamıyla damgalanmış plastik anahtarlığı ve ona iliştirilmiş gümüş anahtarı gösteriyorum.

"Yirmi beş, ha?" Babam dilini şaklatıyor. "İlginç." Gözleri yarım saniyeliğine Ava'ya takılıyor ve sanırım gözlerinde bir eğlence parlıyor. "Pekâlâ! Hadi gidelim."

Sarsılmış bir halde babamı takip ederek ana pansiyon binasının arka kapısından çıkıyorum. Büyüdüğüm eve doğru yürümeye başlıyoruz ve adımlarım yavaş, çünkü aklım başımdan gidiyor. Ayrıca, yanlış ayakkabıları giyiyorum. Paul Smith oxford ayakkabılarımın deri tabanları karda hiç çekmiyor.

Babam yaşadığım zorlukları fark ettiyse de belli etmiyor. Aslında biz yürürken nefesinin altında mırıldanıyor.

Uğultu. Hâlâ bunu yapabildiğini bilmiyordum. Annem öldükten sonra çok bağırdı, çok surat astı. Ve çok fazla içti. Mırıldanma yoktu.

Yine de bir zamanlar, oğullarıyla çok keyifli saatler geçiren çok mutlu bir adamdı. Babam bana o kadar küçükken kayak yapmayı öğretti ki, kolumun altında pelüş bir hayvanla kayak yaparken çekilmiş fotoğraflarım var. Noel ağaçlarını kesmek için onunla birlikte ormana gittiğimizi hatırlıyorum. Yazın bize balık tutmayı öğretti. O iyi bir babaydı.

Ama o adam annemle birlikte öldü ve onunla yaşamayı soğuk, karanlık bir cehenneme çevirdi.

Şimdi Melody adında biriyle yeniden evlendi. Onun kurabiyelerini yiyor. Ve hums?

Aklım pek almıyor. İyi de görünüyor. Kan çanağına dönmüş gözleri ve bitkin bir ifadesi olan bir adam bulmayı bekliyordum. Ama görünüşe bakılırsa altmış yaşında dinç ve sağlıklı biri. Yeni, yün astarlı iş botları ve siyah yakalı kırmızı flanel ceket giyiyor. L.L. Bean reklamı gibi görünüyor.

"Bavul getirdin mi?" diye sorar aniden.

"Evet, belboyun yanına bıraktım."

"Arabanıza koyup personel otoparkına kadar götürmeniz gerekecek," diyor. "Belboylar çantaları tepeye çıkarmıyor. Bilmiyorum."

Oradaki yataklarda da çarşaf yok. Evdeki amaşır dolabından biraz almam gerekebilir. İkiz boy."

Oda hakkında bir soru sormak için ağzımı açıyorum ama sonra ağzımdan bambaşka bir şey çıkıyor. "Ava'yla eskiden çıktığımızı biliyor muydun?" Gerçi *çıkma*k bunun için tamamen yanlış bir kelime. Hayatımın en yoğun, en tutkulu aşk ilişkisiydi.

Ve sonu çok kötü bitti.

"Huh. Middlebury Koleji'nden mezun olmuş, ben de ona sizi tanıyıp tanımadığını sordum. Evet dedi ama detay vermedi. Sanırım bu düşünce aklımdan geçti. Ama ne fark eder ki?"

Birkaç faydasız yorumu geri çeviriyorum. Aradaki fark kafamın patlıyor olması. Bu, kanal tedavisi için dişçiye gittiğinizde aynı zamanda diz ameliyatı olacağınızı öğrenmek gibiydi. Kendimi bir acı türüne karşı hazırlamıştım ama diğerine değil. *Lanet olsun*.

"O iyi bir işçi," diye ekliyor babam, acımdan habersiz. "Burayı o işletiyor."

"Burayı *senin* işlettiğini sanıyordum. Aksi takdirde satmana gerek kalmazdı."

"İkimiz de kışımızı yırtarak çalışıyoruz, Reed. Burayı işletmek zor. Satmamı neden umursuyorsun?"

Bu da iyi bir cevabım olmayan başka bir şey. "Sadece aceleci görünüyor."

Babam gerçekten gülüyor - bu da eskiden yapmadığı bir şeydi. "Bu konuda acele edecek bir şey yok. Bu uzun zamandır beklenen bir şeydi. Sen ve kardeşlerin burayı istemiyorsunuz."

"Sormadın ki," diye itiraz ediyorum.

Babam olduğu durdu. "On yıl boyunca eve gelmedin."

Ve sanırım bu konuşmayı yapmak için çay ve kurabiye beklemiyoruz. "Sadece ben değilim ama. Peki ya Weston ya da Crew?"

"Weston ve Crew *kim*?" Başını iki yana sallıyor. "Siz gençken buralarda işlerin pek de iyi gitmediğini biliyorum..."

Bu irkin küçümseme karşısında homurdandım.

"Ama bu uzun zaman önceydi. Tekliflerde bulundum ama her seferinde reddedildim. Lanet olası düğün davetimi geri çevirme zahmetinden seni kurtarmak için kaçtım Reed. En azından minnettar olabilirsin."

"*Minnettar mı*? Bu pek değil."

Babamın gözlerinde öfke parlıyor ve bağırmaya başlamasını bekliyorum.

Ama olan bu değil. Sadece homurdanıyor ve eve doğru yürümeye devam ediyor.

Neredeyse geldik, bu da ona bakmam gerektiği anlamına geliyor. Kardeşlerim ve benim artık buraya gelmememizin bir nedeni var. Burası annemin neşe saçtığı yerdı. O öldükten sonra babam dağıldı. Bizimle zar zor konuşurdu. Vermont'a dönmeden önce Costco'ya gidip kardeşlerim aç kalmasın diye dondurucuyu dondurulmuş gıdalarla doldurmak zorunda kaldım.

Ön tarafa ulaştığımızda adımlarımı yavaşlatıyorum. Ev şimdi oldukça iyi görünüyor. A-çerçeve kirişler yakın zamanda boyanmış sanırım. Heritage Red renginde yeni bir metal çatı var. Uzun, sivri pencere parlıyor, camlarında Colorado gökyüzünü yansıtıyor. Ve kapının üzerinde kurutulmuş mısır ve buğday demetleriyle süslenmiş bir hasat çelengi var.

Ama annem onu oraya asmadı. Ve o kapı açıldığında, bana seslenmesini bekleyeceğim. *Reed? Mutfaktayım!*

Ve sonra yapmayacak.

"Hadi," dedi babam huysuzca. "Ayaklarını sürüme evlat. İşini kolaylaştırmaz. Bunun zor olduğunu biliyorum."

Bu, öldükten sonra adını bile söylemeyen bir adamdan mı geliyor?

Cenazesinden bir hafta sonra, babam evi annemi hatırlatan her şeyden soyup soğana çevirdi. Annemin kıyafetlerini kucak dolusu ön kapıdan bahçeye atarken, en küçük kardeşim kendini banyoya kilitledi ve hıçkırıklarını bastırmak için duşu açtı.

Babam asla *bunun zor olduğunu biliyorum* demedi. Onun yerine içti. Ve ben hala çok kızgınım.

"Terapistim sana zaman vermemi söylerdi," diyor babam. "Ama korkarım yine çekip gideceksin."

"*Terapistin mi?*" Şeytan çıkaran birini tutsa daha az şaşırdım.

"Evet, adı Addie. İyi bir kadın."

Göz kırıyorum.

Çocukluğumun geçtiği evin ön kapısı açılıyor ve yeni Bayan Madigan dışarı çıkıyor. Uzun boylu, zayıf, sarı saçları ağarmış ve kocaman gülümseyen bir kadın. "Hoş geldin, Reed! Bu ne sürpriz."

Alışkanlık gereği gülümsüyorum. İlk düşüncem *en azından yirmi dokuz yaşında olmadığı*. Sonraki düşüncem ise onun adını alıp almadığını merak etmek oluyor. Melody Madigan biraz ağız dolusu, bunu belirtecek değilim.

Babamın karısı olan tek Madigan erkeği olduğuna inanmak oldukça zor. Üç oğlu da ailemizin parçalanmasından dolayı evlenemeyecek kadar yaralı.

"İşte orada!" diyor babam sıcak bir kıkırdamayla. "Kurabiyeleri yürümeye değer, güven bana."

Kendimi kapıya doğru itiyorum, ancak herhangi bir kurabiyenin bunu daha az garip hale getirecek kadar lezzetli olduğunu hayal edemiyorum.

Önce babam içeri giriyor ve ayakkabılarını dikkatlice çıkarıyor.

Ben de aynısını yapardım ama yeni boyanmış iç mekana bakmakla meşgulüm. Açık planlı oturma odamızın duvarları artık sıcak bir hardal renginde ve mobilyaların hepsi yeni. Bolca ahşap ve toprak rengi var. Kahverengi kadife kanepenin üzerinde büyük kırmızı yastıklar. Hardal rengi bir tabure. Deri bir kulüp koltuğu.

Çok ev gibi. Ve çok beklenmedik. Burası temellerine kadar yıkılmış olsaydı, kırık kalbim için daha anlamlı olurdu.

Mutfaka doğru uzanan uzun bir rafa bakmak gibi bir hata yaptım. Babam o rafı annemin çömleklerini sergilemek için yapmıştı.

Şimdi raf bomboş. Her bir çömlek parçası gitmiş.

Böyle olacağını biliyordum ama yine de görmek acı veriyor.

On dakika sonra, elimde bir fincan nane çayı ve önümdeki tabakta iki lavantalı kurabiye ile mutfak masasına oturdum. Kurabiyelerin içinde morumsu çiçek yaprakları görünüyor.

Bu anla ilgili en tuhaf şey bu bile değil. Sanki alternatif bir evrene girmiş gibiyim. Mutfakta yeni ışıklandırma var. Aletler pırıl pırıl. Şöminede kükreyen bir ateş var ve hava tereyağı ve şeker gibi kokuyor.

Melody karşımda oturmuş, parlak yeşil, meraklı gözlerle beni inceliyor. Sohbet etmeye çalışıyorum ama elimden gelenin en yapamıyorum. Dikkat dağıtacak kadar güler yüzlü ve muhtemelen babam için çok genç. Benim huysuz babamda, zenginliği dışında ne bulduğunu hayal bile edemiyorum.

Madigan Dağı'nı satmak muhtemelen onun fikriydi.

"Hiç çocuğunuz var mı?" diye sordum. Soru kulağa yeterince kibar geliyor, ama aslında onun hayatı hakkında daha fazla ayrıntı arıyorum.

"Hayır, bilmiyorum" diyor. "Ve ben elli beş yaşındayım, yani o gemi çoktan kalktı."

O zaman onun için çok genç değil. Annem bu yıl elli yedi yaşında olacaktı, babam da altmış. Bu pek de skandal sayılmaz.

"Baylor adında bir atım ve yer israfı olan eski bir kocam var. Benden bu kadar. Evlilik öncesi anlaşma imzaladım Reed, böylece gelecek için endişelenmene gerek kalmadı. Baban çocuklarının mirasını korumakta haklı."

Hay sikeyim. Ensemi ovuşturuyorum ve telaşlı görünmemeye çalışıyorum. "Neşeli bir konu değil, değil mi?" Kurabiye'nin bir köşesini koparıp ağzıma atıyorum, çiçekler ve her şey.

Omuz silkiyor. "Yaşlandıkça daha açık sözlü oluyorsun. Aramıza para ya da başka bir şeyin girmesini istemiyorum Reed. Umarım nereye gidersek gidelim sık sık ziyaretime gelersin."

"Teşekkür ederim," diyorum, ciddiymişim gibi görünmeye çalışarak. "Colorado'dan ayrılma planınız var mı?"

"*Dünyayı* gezeceğiz," diyor gözleri parlayarak. "İlk hedefimiz Hawaii üzerinden Avustralya. Ocak ayında gitmeyi planlıyoruz."

"Çok yakında," diyorum aptalca.

Omuz silkiyor. "Henüz rezervasyon yaptırmadık, çünkü baban alıcıyla pazarlığın ne kadar süreceğinden emin değil. Ama çok heyecanlıyız. Ziyaret edeceğimiz yerler hakkında bir cilt dolusu makalem var."

Söyleyecek bir şey bulmakta zorlanıyorum. "Bu kurabiye *gerçekten* çok güzel."

"Bunlara alışma," diyor. "Onları bir daha yapmayacağım." "Neden?" Bir parça daha koparıyorum. Bir parça daha koparıp hepsini ağzıma attım. Kurabiye gevrek ve tereyağı ona zengin bir kıtırılık veriyor. Lavanta çok hafif, kurabiye'ye çiçeksi üst notaların kokusunu veriyor.

Birinci sınıf. Babam, çıkarları için onu boşamayı planlamayan ve nasıl yemek yapılacağını bilen bir kadınla evlendi. Bu şimdiden onun lehine iki puan.

"Bir şeyleri karıştırmayı seviyorum, böylece hiç sıkılmıyorum. Gelecek hafta hala buradaysanız, kuru vişneli yulaf ezmesi kurabiye yapacağım."

"Kulağa harika geliyor," diye itiraf ediyorum. "Ama önümüzdeki hafta burada olamayacağım. İşim çok zor." Şu anda tam bir ahmak gibi konuşuyorum ama o zaten

skoru biliyor. Ne tür bir aile, babanın oğullarını düğüne davet etme zahmetine girmeyeceği kadar parçalanmıştır?

Bu türden. Beni davet etseydi nasıl cevap verirdim bilmiyorum.

Sanırım bunu asla .

Elinde bir tomar kağıtla adamın kendisi geliyor. Benim yanımdaki sandalyeye oturuyor ve tabağında kalan kurabiyeyi alıyor. Bir ısırık aldı.

"Hey!" diye şikayet ettim. "Ben de onu yiyecektim."

"Dahası da var," diyor çiğnerken. "Ayrıca, boğulmanı istemem."

"Neden boğulayım ki?"

Elindeki belgenin üst sayfasını geri katlıyor. Okudum

MADIGAN MOUNTAIN LLC'NİN SATIŞINA İLİŞKİN ŞARTNAME

SHARPE INDUSTRIES. Sonra sayfadaki ilgili ayrıntıları gözden geçiriyorum.

Fiyata geldiğimde neredeyse küçük dilimi yutacaktım.

BÖLÜM 5

BÜTÜN DUBLÖRLERİMİ KENDİM YAPARIM.

AVA

Sanırım Reed Madigan'ı Kaliforniya'ya dönmeden önce bir daha görmemem mümkün. Ofisimdeki o iki dakika onu son görüşüm olabilir.

Olması gereken de bu.

Ama kalbimin umurunda değil. Birdenbire tatil köyü Reed Madigan'ın görülebileceği bir mayın tarlasına dönüştü. İşten sonra otel lobisinden geçerken, bir çift geniş omuz için çevresel görüşümü gizlice kontrol ediyorum. Bir dosyayı almak için kayak okulu ofisine gittiğimde, yollarımızın kesişmesini bekliyorum.

Olmadığında da hem rahatlıyor hem de hayal kırıklığına uğruyorum.

Ben bir aptalım. Biz arkadaş bile değiliz. Reed Madigan sadece eskiden tanıdığım bir adam.

Samimiyetle.

Çok yakın. O kadar yakın ki, kızlar gecesi için krem peynirli brownielerimden iki parti pişirirken onu düşünmeden edemiyorum. Ve kendimi makyaj çantamın dibinde kirpik kıvrıcımı ararken bulduğumda durumun gerçekten vahim olduğunu anlıyorum.

Reed, göz makyajımı dikkatlice yapmadan önce kirpiklerimi metal bir işkence aletiyle çimdiklemek istememe neden olan gezegendeki tek erkek. Callie'nin dairesine doğru elli metrelik yürüyüşe çıkmadan önce üzerime montumu geçirecek olmama rağmen güzel bir bluz bulmak için dolabımı karıştırıyorum.

Ben kaçırmadan önce Silikon Vadisi'ne geri dönse iyi olur. Sanırım yolu yarılادم.

Kekler elleyebileceğim kadar soğuduğu anda tepsiyi ve anahtarlarımı alıp dışarı çıkıyorum. Küçük apartmanımın ikinci katında oturuyorum ve dış yürüyüş yolunun güzel bir manzarası var. Madigan Dağı'na gece çökmüş ve tatil köyü uzaktan aydınlanmış. Isıtmalı havuzdan buhar yükseliyor, dağ ise ötesinde büyük, karanlık bir şekil.

Soğuk havadan derin bir nefes alıp sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. Burası artık benim evim. Reed'in değil. Bu uzun zamandır böyleydi. Belki de onun yasını tuttuğum için buraya geldim. Ve evet, Colorado'ya gelmek çılgınca bir şeydi.

Ama bu on yıl önceydi. Bu yerde köklerim var. Burası artık benim. Ve özür dileyecek hiçbir şeyim yok.

Diğer iki apartman kapısını geçip ahşap merdivenlerden aceleyle iniyorum. En altta, Callie'nin binasına ulaşmak için kısa bir patika boyunca acele ediyorum, kapı kolunu çevirip kendimi içeri almadan önce kapıyı iki kez çalışıyorum.

Cömert odanın içinden koşarak bana doğru geliyor. "Vay canına, Ava," diyor Callie, ceketimi çıkarabilmem için brownileri alırken. "Bu gece tam bir bebek gibi görünüyorsun. Olay nedir?"

"Kızlar gecesi," diyorum aptalca.

Arkadaşım bana göz kırpmıyor. "En son bana film izlemeye geldiğinde eşofman altı giymiştin ve üzerinde *I Do All My Own Stunts* yazan bir kapüşonlu kayak tişörtü giymiştin."

Haksız değil, o yüzden konuyu değiştiriyorum. "Bak, brownie yaptım! Çift parti."

Callie'nin kızı Sutton'ın kayak okulunu işleten arkadaşımız Raven ile birlikte tünediği kanepeden yüksek sesle bir onaylama çılgılığı geliyor. "Krem peynirli olanlardan mı?" Raven ellerini çırparak soruyor Birlikte.

"Yesss!" Sutton koltukta zıplayarak söylüyor.

Callie, "Dişlerinizi fırçalayıp yatmadan önce *bir* brownie yiyebilirsiniz" diyor.

Küçük kız çoktan ayağa kalktı ve beni açık planlı mutfığa kadar takip etti. Annesi donmuş şarabı tencereden çıkarıp blender'a koymaya devam ediyor.

"Ava! Sana bir sorum var," diyor Sutton.

"Bunun brownie'nin boyutuyla bir ilgisi var mı?"

Gülüyor. "Hayır, ama iyi fikir. Üç boyutlu yapabilir misin?"

" olmaz," diyor Callie. "Sadece bir tane normal boy brownie alabilir." Çocuğa omuz silkerek *"Hey, ben sadece burada çalışıyorum"* dedim. "Bana başka ne soracaktın?"

"Açılış Gecesi Geçit Töreni'ne katılabilir miyim? Lütfen. Burada çalışan yetişkinlerin yarısından daha iyi bir kayakçıyım."

"Sutton!" diye azarlıyor annesi. "Bu palavra." "Eğer doğruysa değil," diye karşı çıkıyor küçük kız.

"Karanlıkta sırayla kayabilir ve meşaleyi herkesin görebileceği kadar yüksekte tutabilir misin?" Ona sordum.

"*Tabii ki.* Sadece alt kase. Gözlerim kapalı bile yapabilirim."

Callie'ye baktığımda boyun eğmiş görünüyor. "Eğer sizinle ortak olacak birini bulabilirsen, bunu yapabilirsin. Callie gösteriyi yönetmekle meşgul olduğu için sizinle kayak yap."

"Benimle gelebilirsin," diye gönüllü olur Raven. "Sorun değil." "Yaşasın!" Sutton alkışlıyor. "Teşekkür ederim!"

Tam ön kapı açılırken Raven küçük kıza mavi bir göz kırpmıyor. Otelde barmenlik yapan arkadaşımız Halley, yüzü kızarmış ve güzel bir şekilde daireye giriyor. "Az önce duyduklarımıza *inanamayacaksınız,*" diyor buklelerinden bir bere çıkararak. "Bu sezona *mükemmel* bir dağ dedikodusuyla başlıyoruz."

"Ooh, söyle bize," diyor Callie. "Vücudum hazır."

Midem bulanıyor. Dağ dedikodusu küçük kasaba dedikodusu gibidir, ama daha kötüdür. Çığdan daha hızlı yayılır ve kimse bundan muaf değildir.

Ayrıca, sanırım bunun ne hakkında olduğunu tahmin edebilirim.

"Reed Madigan bugün geldi!" Halley ceketini kancaya fırlatıp ıskalayarak, "Reed Madigan bugün geldi," diyor. "Söylentilere göre çok *iyi* görünüyormuş."

Herkesin nefesi kesildi ve ben de Sutton için bir brownie hazırlamakla meşgul oldum.

"Birdenbire ortaya mı çıktı?" Callie soruyor. "Bunca zaman sonra mı?"

"Bu doğru!" Halley neşeyle söylüyor. "Hardy, yeni belboy mu? Onu tanımadı.

Reed'in ona şeytani bir bakış attığını söylüyor. Şimdi Hardy kovulmamayı umuyor. Özellikle de hakkında dönen tüm bu söylentiler dağ bazı yatırımcılara satılıyor. Belki Reed de onlardan biridir!" "Ohh," diye soluk soluğa kaldı Raven. "Biliyor musun, onun bir tür yatırımcı olduğunu duymuştum."

Hayır. Reed alıcı değil ve dilini ısır. Her ne kadar bu bilgiyi vermek istesem de, . Anlaşma detayları

Kasa. Mark Madigan bana her türlü sır konusunda güvenir ve ben patrona asla ihanet etmem.

"Babası onu bekliyor muydu?" Raven soruyor. "Bekle-Ava!" Bana döndü. "Savurgan Oğul'la tanışmış olmalısın. Seksi mi?"

Dokuz yaşındaki kadın da dahil olmak üzere dört kadın da dönüp bana bakınca yüzüm ısınıyor. "Şey, evet. Çok çekici biri. Eğer iğrenç kurumsal tiplerden hoşlanıyorsanız."

Halley'in keskin gözleri beni bir kez daha süzüyor. "Dur bakalım. Makyaj mı yapıyorsun?"

Sıradan bir omuz silkme denemesi yapıyorum. "Olabilir. Ne olmuş yani?" Brownie'yi Sutton'a uzatıyorum.

Üzerine atlıyor. "Bu gece çok güzel görünüyorsun. Genelde altın rengi göz farı sürer misin?"

"Bazen," diye mırıldanıyorum yüzüm daha da ısınırken.

"Ava," diyor Callie en iyi bu senin annen sesiyle. "Neden suçlu görünüyorsun? Kaçak Reed Madigan hakkında bize söylemediğin şey ne?"

Çaresizce omuz silkiyorum. "Şirket sırlarını açıklayamayacağımı biliyorsun." Ve sonra irkildim, çünkü ben berbat bir yalancıyım ve hep öyleydim.

"Şirket sırları mı?" Callie blendera çilek şurubu eklerken soruyor. "Burada kimse özel belgeler istemiyor Ava. O yüzden sadece dökül."

"Hepimiz neden öldürmek için giyindiğinizi ve neden suçlu gibi görüldüğünüzü bilmek istiyoruz-" Raven odada hızlı hızlı brownie yiyen ve yetişkinlerin konuşmalarını tüm benliğiyle dinleyen çocuğa bakar. "-heck," diye bitiriyor Raven. "Çıkar ağzındaki baklayı."

"Bu uygun bir konuşma konusu değil," diyorum ve Callie kızının elinden boş tabağı alıp merdiveni gösterdiğinde hatamı hemen anlıyorum.

"Dişler. Pijama. Şimdi."

Sutton, "Beni hep *en kötü* zamanlarda yatağa gönderiyorsun," diye homurdanıyor. Ama o iyi bir kız, bu yüzden merdivenlere yöneliyor ve tırıs tırıs yukarı çıkıyor. Bir süre sonra banyo kapısının sert bir tıkırtıyla kapandığını duyuyoruz.

Üç kadın bana dönüyor. Raven siyah saçlarını savurarak, "Çıkar ağzındaki baklayı," diye fısıldıyor. "Reed'le aranızda ilginç bir şey mi oldu?"

"Bugün değil," fısıldıyorum.

Toplu bir nefes alma sesi duyulur ve Halley kanepenin minderine vurur. "Hemen oturun. Konuşmaya başlayana kadar donmuş pembe şarap içemezsiniz."

Vay be. Bu bir ikilem, çünkü Callie'nin frosesi oldukça harika. İç çekerek kanepeye oturdum. "Peki, tamam. Üçüncü yıl. Middlebury Koleji'nde seramik dersi." İlk konuştuğumuzda Reed'in kim olduğunu zaten biliyordum. Eğer yanıma oturmasaydı, ona yaklaştırmaya asla cesaret edemezdim. Ama sonra şans beni onun yoluna çıkardı. "Çömlekçiliğe bir türlü alışamadı. Bunun üzerine bağ kurduk."

Herkesin gözleri Noel ağacı gibi parlıyor. "Ohhhhh," diyor Halley iç çekerek. "Lütfen bana *Hayalet*'teki o seksi sahneyi canlandırdığını söyle."

"Tam olarak değil," diye kekeliyorum.

Bir çılgılık atarlar ve banyonun kapısı açılır. "Ne kaçırdım?" Sutton bir ağız dolusu diş macunu köpüğünün içinden bağırıyor.

"Hiçbir şey!" Halley tatlı tatlı gülümsüyor.

Sutton tekrar ortadan kaybolduktan sonra Callie elime ağzına kadar pembe şarapla dolu bir bardak tutuşturuyor. "Çabuk ol," diyor. "'Tam olarak değil' ne demek?"

"Bu şu demek..." Güçlendirici bir yudum alıyorum ve Reed'le birlikteliğimizi nasıl kelimelere dökebileceğimi merak ediyorum. "Reed'e kadar beceriksiz bir kız olduğumu düşünürdüm. Bunun kalıcı bir durum olduğunu sanıyordum. Ama sonra o sanat stüdyosunda yan yana oturduğumuz ilk andan itibaren birbirimize *bağlandık*. Ve sonra..." Yine ara veriyorum, çünkü gerçek şu ki, öğretmenin çömlek çarkını tanıttığı ikinci gün ne konuştuğumuzu bile hatırlayamıyorum.

İkimiz de bununla mücadele ettik. Ama mücadele eğlenceliydi. Her anı. "Kili yola getirmeye çalışırken birkaç dersi birbirimizi tanımakla geçirdik. Sonra dersten sonra pizza yemek için bana gelmemi istedi."

"Ah bebeğim," diye fısıldıyor Raven, gözleri kocaman.

Sanırım yüzüm tüm hikâyeyi anlatıyor. "Teslimatçı daha gelmeden sehpasının üzerinde seviştik," diye fısıldıyorum. "Ve bir yıl boyunca hiç durmadık."

Derin bir sessizlik var.

"anasını!" Halley tıslıyor. "Her zaman sessiz olanlar."

"Vay canına, Ava," diyor Callie nefesinin altında. "Üniversitede vahşi bir çocuk olduğunu asla tahmin edemezdim."

Callie'nin frosé'si olan mucizeden bir yudum daha alıyorum ve yaşamış olmama rağmen buna inanmanın benim için hâlâ zor olduğunu fark ediyorum. Reed ile geçirdiğim zaman bir zamanlar gördüğüm bir rüya gibi geliyor.

Bu cesareti nereden buldum?

Erkeklerle karşı özgüvenim hiç iyi değildi. Ama o ilk gün -Reed'in yurduğun merdiven boşluğunda- elimi tutmuştu. Ve beni bekar odasına götürdüğünde, hala elimi bırakmamıştı.

Tek gereken bu, sonra düşünceğim. Kişi'yi bulduğunuzda, elini tutarsınız ve bırakmazsınız. Daha ışıkları yakmadan önce eğilip ağzımı yavaşça öpmesi o kadar doğal gelmişti ki.

Sonra biz sadece... *gittik*. Erkeklerle biraz deneyimim olduğunu düşünmüştüm. Ama yanılmışım. Reed beni iyi inşa edilmiş bir kamp ateşinin çatırdayan sıcaklığıyla öpmüştü. Beni ağzıyla, elleriyle ve tüm ruhuyla dizlerimin bağı çözülene kadar öpmüştü.

Ellerimi tişörtünün altına sokmuştum. Beni kanepeye itti.

Kıyafetlerimiz hızlı bir şekilde arka arkaya çıkmaya başladı. Kot pantolonumun fermuarını açarken "Böyle iyi mi?" sordu.

"Evet," diye nefes aldım. "*Evet.*"

İşleri yavaşlatmak, sadece anın tadını çıkarmak aklıma gelmişti. Ama ikimiz de bunu başaramadık. Çıtayı yükseltmeye devam ettik. Kot pantolonunun düğmesini açtım, o da tekmeleyerek çıkardı. Sütyenimi çözdü ve bir kenara fırlattı. Boxerını çekip çıkardım ve utanmadan sikini avuçladım, o da onaylarcasına tısladı.

On dakika geçmeden, ben onun bedenini kavrayıp altında sallanırken o içime daldı. Hiçbir şey bu kadar iyi ya da doğru hissettirmemişti.

"Peki ne oldu?" Raven fısıldar. "Bir yıl uzun bir süre, özellikle de gençken. Bu bir ilişki."

"Evet." Nefes veriyorum.

"Ve sonra?" Callie soruyor.

Yutkunuyorum. "Ve sonra hamile kaldım."

BÖLÜM 6

MIDDLEBURY KOLEJİ, VERMONT

Mart 2011

Ava bir kayakçının pistte hızla ilerleyişini izliyor. Reed de Ava'yı izliyor ve sporcu dönüşe doğru vücudunu açarken gözlerinin açılmasına bayılıyor.

"Vay anasını," diye nefes alıyor. "O kadar hızlı mı gidiyorsun?"

"Daha hızlı." Kıkırdıyor, onu kendine çekiyor ve dudaklarını şakağına bastırıyor. Neredeyse üç aydır birlikteler. Ava'nın sıcaklığı, annesinin ölümünden beri kara bulutlar altında yaşayan bir çocuk için ısı ve ışık kaynağı.

Ava'yla kederinden konuşmuyor. Konuşmak zorunda da değil. Ava yanındayken tek düşünebildiği o oluyor.

"Gitme vaktin gelmedi mi?" soruyor, yaklaşarak.

"Bir dakika içinde." Bu yarış için iyi bir başlangıç zamanı yakalayamadı ve sıra ona geldiğinde parkur çoktan çiğnenmiş olacak. Ama o kadar da umursamıyor. Dün geceyi düşünüyor, Ava'yla birlikte ders çalışmaları gerekirken yatağında altmış dokuz çektikleri geceyi.

Ava aniden nefes nefese kalır ve Reed yokuş yukarı baktığında bir sonraki kayakçının bir aksilik yaşadığını görür. Dönüşü kaçırmış, düşmüş ve koruyucu ağa uçmadan önce her iki kayağı da fırlatmıştır.

Yüzünde ona döner ve eldivenli eliyle çenesini kavrar. "Reed Madigan, bu şekilde düşmene izin yok. Kendine zarar vermeni izleyemem."

"Yapmayacağım." Bir öpücük daha alır. "Ve o iyi. Bak." Reed ayağa kalkmakta olan kayakçıyı işaret ediyor. Adam kızgın görünüyor ama yaralanmamış.

"Yine de," diye homurdanıyor. "Bu spordan pek emin değilim."

Ava yokuş aşağı kayak yapmayı öğreniyordu. Bir kliniğe gitmiş ve daha sonra birlikte teleferiğe bindiklerinde, adam onun her yere düşmesini beklemiş.

Ama hayır. Ava doğuştan yetenekli. Tavşan yamacından aşağıya doğru temkinli ve zarif dönüşler yaptı.

Çömlek atölyesindeki o ilk gün gibi, onu şaşırtmaktan asla vazgeçmez. Onunla ilgili her şeyi seviyor.

Ama neredeyse gitme vakti gelmiştir. yüzden onun ağzına, kırık kalbinin en soğuk kısımlarını bile eritecek kadar sıcak bir öpücük bırakır.

Ava herkesin önünde Reed kadar rahat davranamıyor ama bu o kadar güzel bir öpücük ki kendini unutuyor ve takım arkadaşlarından biri sırf hıyarlık olsun diye ısıklık çalana kadar geniş omuzlarına yapışıyor.

"Cesur hareket, Madigan!" diye alay ediyor adam. "Tayt yarış kıyafeti içinde azmak cesaret ister."

Reed gülüyor ve Ava kızarıyor. "O haklı ve benim gitmem gerekiyor," diyor.

"Çarpmak yok," diye hatırlatıyor Ava onu itmeden önce. asansörün yönü.

Adam sırtarak yürüyor ve Ava kendini onun gidişini izlerken yakalıyor. Üç ay sonra bile, Reed Madigan'ın onu seçtiğine hâlâ inanamamış bir halde etrafta dolaşıyor.

Onun ilk ciddi erkek arkadaşı. Ama içgüdüsel olarak, aralarındaki ani ve yoğun bağın nadir ve güzel bir şey olduğunu biliyor. Uçarı bir ailenin tek çocuğu olan Ava için Reed'in arsız sevgisi uyuşturucu gibidir. Biraz takıntılıdır ve bunu saklaması zordur. Yine de her zaman ilk mesaj atan kişi olmamaya dikkat ediyor.

Yine de zaman ve şefkat konusunda cömert. Geçen hafta sonu New York'taki bir toplantıdan eve döndüğünde, kız nörobiyoloji ödevini yaparken çoktan uykuya dalmıştı. **Gelebilir miyim?** Mesaj atmış.

Burada mahremiyet yok, diye onu uyarmıştı. **Winnie evde.**

Umurumda değil. Senin yatağında uyuyabilirsem uslu duracağım. Seni özledim.

Bütün gece ona sarılmak için pazen pantolonla gelmişti. Ve orada yatarken nasıl bu kadar şanslı olduğunu merak ediyordu.

Ava parmaklarını eldivenlerinin etrafında büküyor ve adının söylenmesini bekliyor. Penny Ridge, Colorado'dan Reed Madigan. İlk başta, dağın tepesindeki karın üzerinde sadece karanlık bir leke gibi görünüyor. İlk dönüşü yaparken nefesini tutuyor, ama sonra iz, acı verici bir altmış saniye boyunca ağaçların arkasında kayboluyor.

Birini sevmenin ne kadar korkutucu olduğunu bilmiyordu.

Bu kişi bir buz tabakasının üzerinde saatte yetmiş mil hızla kaymakta ısrar ettiğinde durum daha da kötüleşir.

Ava gözlerini parkurun Reed'in yeniden ortaya çıkması gereken kısmına sabitliyor. Saniyeler geçtikçe acı çekmeye başlıyor. Bir şey mi oldu? şimdiye kadar burada olması gerekmiyor muydu?

Adam aniden ağaçların arkasından fırlayıp o zorlu son virajı öyle hızlı ve dar bir melmeyeyle alıyor ki, imkansız gibi görünüyor. Bu kadar çok yarış kazanmasına şaşmamalı.

İki kalp atışı sonra son kapılardan geçiyor ve alkışlar arasında bitiş çizgisini geçiyor. Saat onu birinci yapan zamanı durduruyor.

Reed virajlı bir şekilde dururken kalabalığın üzerine kar püskürtüyor. Kaskını çıkartıyor ve saate doğru bir yumruk atıyor. Sonra arkasını dönüp Ava'ya doğru kayıyor.

"Pizza sonra?" Kelimenin birden fazla anlamı olduğunu ima etmek için kaşlarını sallıyor.

Adam kayaklarını onu tekrar pene kadar güler.

BÖLÜM 7

, KARA KARA DÜŞÜNÜYORUM.

REED

Ne sürpriz ama yirmi beş numaralı oda nemli küçük bir mağara ve ot gibi kokuyor.

Ama o kadar bunalmışım ki yine de on saat uyuyorum ve sabah sekizde çocukluğumun evinin üst katındaki çamaşır dolabından aldığım *Star Wars* yorganının altında uyanıyorum. Bacaklarımı yana sallayıp doğrulduğumda ucuz yatak yayları gıcırıyor.

Ve bir şekilde seksen iki milyon dolar değerinde lüks bir tatil köyünde kaldığımı düşünüyorum.

Seksen. İki. Bu çok saçma bir değer. Dün akşam babam ve Melody ile yemek yerken hem bu fiyatı mantıklı bulmaya hem de sohbete dikkatimi vermeye çalıştım.

Sonra buraya geldim ve bunu düşünürken uyuyakaldım.

Akla yatkın olmayan bir şey var. Otel bu fiyatı karşılayacak kadar büyük değil. Ve biz sadece otellerin altındaki araziye sahibiz. Dağın kendisi -ve kayak pistleri Colorado Eyaleti'nden doksan dokuz yıllığına kiralanmıştır.

Bugün bu işin aslını öğrenmem gerekecek. Ama önce, bir duş.

Ayağa kalkıp buz gibi zemini geçerek dünyanın en iğrenç, seksen iki milyon dolarlık küçük banyosuna gidiyorum.

Kardeşim Weston öğrendiklerimi anlattıktan sonra uzun bir süre sessiz kaldı. Benim hayranım değildir ama onunla konuşmam gerektiği konusunda ısrar etmiştim.

Ve şimdi ya bağlantıyı kaybettim ya da onu şaşkına çevirdim.

"Tekrar edebilir misiniz?" diyor çatırdayan telefon hattının üzerinden.
"Çünkü yemin ederim az önce seksen milyon dolar dediniz."

"Bunu söyledim. Aslında, seksen iki dedim."

Küfür ediyor. "Ve sen gerçekten orada mısın? Colorado'da mı?"

"Evet, dostum. Şu anda zirveye bakıyorum. Kayak devriyesi bir eğitim kliniği yapıyor."

"Bu tür bir çizik için dünyadaki en iyi kayak devriyesi olsalar iyi olur."

"Aynen öyle." Orada duruyorum, telefon kulağımda, yürüyüş botlarım karda,

Weston'ın şu anda nerede olduğunu merak ediyorum. Kendisi orduda görevli bir subay ve nerede olduğu bazen devlet sırrı olarak saklanıyor. Sormamayı öğrendim.

Tabii ki, tüm Madigan çocukları birbirlerinin sırlarını sormama şampiyonudur. Annemin ölümünden sonra hepimiz kendi içimize kapandık, erkekleştik ve bildiğimiz en iyi yollarla uğraştık. Benim için bu, okulda hep A almak ve sonra da kendimi risk sermayesinin yüksek riskli dünyasına atmak anlamına geliyordu.

Weston için bu, tehlikeli makineleri uçurmayı ve bir şeyler vurmaya öğrenmek anlamına geliyordu.

Küçük kardeşimiz Crew için bu, vücudunu bilinen dünyadaki tüm kornişlerden ve arazi parklarından aşağı atmak anlamına geliyordu. O adrenalini sporlarının süperstarı. En azından son TV haberlerine göre.

"Gitmem gerek," diyor Weston. "Hepsi bu mu?"

"Temel olarak. umursamadığını açıkça belirttin," diyorum. "Ama neler olduğunu bilmen gerektiğini düşündüm."

"Evet bu...vay canına."

"Satılmadan önce tekrar görmek istiyorsan gel bana katıl.

Babamın yeni karısı harika kurabiyeler yapıyor." "Bunu yapmayacağımı biliyorsun."

"Yine de yapabilirsin." Ayak parmağımla karı tekmeliyorum. "Anlaşma birkaç haftadan önce yürürlüğe giremez. Ve ben planladığımdan birkaç gün daha uzun süre burada olacağım."

"Benim sorunum değil," diye . "Senin de değil. İstersen evine git.

Bırakalım satsın. Ne fark eder ki?"

Mavi gökyüzüne karşı dağın zirvesine bakıyor, çam ve odun dumanı kokusunu içime çekiyorum. "Bu anlaşma bana mantıklı gelmiyor. Kaçırdığım bir şey var. Mülk değerlemesi, artı franchise değeri... Belki yirmi ya da otuz milyon dolara ulaşırsınız. Peki seksen ikiyi nereden buluyorlar? Tabii pansiyon bir elmas madeninin üstünde değilse."

Weston homurdanıyor. "Ne olmuş yani? Bırak . Bir şey fark etmez Ben.

" Hâlâ anlamaya ihtiyacım var. Ben böyle . Bu fikirden nefret ediyorum. Birileri sırf ben gelemiyorum diye bizden faydalanıyor.

Çoğu zaman gelmeye zahmet edemesem de. "Bu senin cenazen," diye ekliyor Weston.

"Öyle demiştiniz." Arkamı dönüp tesisi, arkasındaki tepede az sayıdaki apartman dairesini ve telesiyecileri seyrediyorum. " harika görünüyor. Yeni bir dörtlü sandalye var, ısıtılmalı koltukları olanlardan."

"Şimdi de pısırlıklara mı hizmet ediyoruz?"

"Görünüşe göre. Yeni bir spa da var. Vücudunuza kokulu yağlar sürdükleri ve ayaklarınıza masaj yaptıkları türden."

"Ama yeni konutlar yok, değil mi? Ya da kiralık birimler? Bu da fiyatın yüksekliğini açıklar," diyor kardeşim.

"Hayır, tabii ki değil." Madigan Dağı doksanlı yıllarda bina kapasitesine ulaştı. Ailem oteli genişletmeyi ve tesisi büyütmeyi düşündüklerinde, yolun kendisi de dahil olmak üzere birçok engelle karşılaştı. "Ama her şey pırıl pırıl ve mükemmel görünüyor. Hey, Weston? Ava'yı hatırlıyor musun?"

"Babamı aradığımda telefona cevap veren Ava'yı mı kastediyorsun? Yoksa üniversitedeki kız arkadaşını mı kastediyorsun?"

Bu çok ilginç. "Ya sana ikisinin aynı kişi olduğunu söylesem?" "Bekle, gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" diye .

"Ve sen bilmiyor muydun?"

"Hiçbir fikrim yoktu. Dün babamın ofisine girdiğimde hayatımın şokunu yaşadım. Aradığında gerçekten telefona cevap veriyor mu? Aramalarım her seferinde sesli mesaja düşüyor."

Kardeşim kahkahayı patlattı. "Tanrım, Reed. Ava'ya yıllardır merhaba diyorum. Güzel kızmış. Onun *senin* Ava'n olduğunu bilmiyordum. Nasıl oldu bu?"

"Bilmiyorum. Ona soramayacak kadar şaşırmıştım."

"Öğrensen iyi olur. Burada tavşan kaynatma seviyesinde bir tuhaflık var."

O gülüyor ama ben gülmüyorum. Ava sapık değil. Ve Weston'ın neler geçtiği hakkında hiçbir fikri yok. İki genç insan için çok

ve ben bunu iyi idare edemedim.

"Hey Weston, Crew'dan haber aldın mı? Mesajıma cevap vermedi. Sesli mesajıyla güzel bir sohbet yaptım ama onu dinlediğini bile sanmıyorum." En küçük kardeşimiz babamı *hiç* aramaz. Ya da biz zorlamadıkça bizi.

"Hayır," diyor Weston. " zaman oldu. gerek."

Tabii ki öyle. Benimle beş dakikadan fazla telefonda kalması onu öldürür.

"Tamam. O elmas madenini bulursam sana haber veririm." "Elbette."

"Sonra görüşürüz," diyorum. Bu bizim standart vedalaşmamızdır. Ama aslında birbirimizi hiç görmüyoruz.

Kahretsin, kara kara düşünüyorum. Kahve zamanı gelmiş olmalı.

Kulübenin arka kapısından giriyorum, çünkü ofislere en yakın orası. Ama babamın ofisine gitmek yerine diğer yöne dönüyorum ve personel kantinine giriyorum. Her sabah kahve ve poğaça servisi yapıyorlar. Kayak sezonunda kahvaltımı burada yapardım, özellikle de annem kar aracısıyla bir yerlerde dağın bakımını yapıyorsa.

O işi çok severdi. Çay dolu termosu ve büyük, çirkin iş eldivenleriyle Güney Yamacı'ndan güneşin doğuşunu seyretmeyi severdi.

Annemle babam bu şekilde tanışmışlar; annem sanatına odaklanırken faturalarını ödemek için başka bir kayak dağında bakım elemanı olarak çalışıyormuş. Ama büyükbabam Madigan'da çalışması için onu kandırmış. "Beni saati elli sent daha fazla ödeyerek aldı," derdi. "Artı oğlu. Ucuz bir randevuydum."

Babam onunla bir yıl içinde evlenmiş ve ben de düğün günlerinden on ay sonra doğmuşum.

Tanrım, bu hikâyeyi çok duyardım. Sözlükte mutlu çift diye aratırsanız, annemle babamın bir fotoğrafını görebilirdiniz.

Sonra ben lise son sınıftayken anneme Creutzfeldt-Jakob adı verilen bir beyin hastalığı teşhisi kondu. Deli dana hastalığının insan versiyonu gibi şeydi ve nöroloğun annemdeki sorunun ne olduğunu anlaması aylar sürdü. Hastalığa nasıl yakalandığını bile kimse bilmiyor. Doktor, "Hayatım boyunca başka bir vaka görmedim," demişti. "Çok nadir görülür."

Ama ailemizi havaya uçuracak kadar nadir değildi. Annemin yürümeyi ve konuşmayı bırakmasını çaresiz bir ıstırap içinde izledik. Kötüleşmesi çok hızlıymış gibi görünüyordu ve aynı zamanda çok uzun sürüyordu.

Sonsuza dek. Sevdiğin birinin acı çekmesini izlemek çok zor. Muhtemelen bunu asla .

Giden son şey onun gülümsemesiydi. Ve hepimizin gülümsemesini de beraberinde götürdü.

Kantin sessizdir. Bir masanın etrafında oturmuş kahve içen beş ya da altı kayak devriyesi ekibi üyesi var. Servis bankosunda önümde sadece bir kişi var. Bir muffin alıyorum ve kağıt tabağa koyuyorum. Sonra da sıramın kahve makinesine gelmesini bekliyorum.

"Affedersiniz," diyor tezgâhın arkasından bir kadın. Saçına bir bandana bağlamış ve yüzünde sert bir ifade var. "Kantin sadece çalışanlar içindir. Kimliğinizi görebilir miyim?"

"Yapabilirsin, ama en az on yıllık bir geçmişi var. Ben Reed. Dörtlü asansörde vardiya almalı uzun zaman oldu."

Kaşları daha da çatılır. "Güvenliği çağırmak zorunda mıyım? Burada ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum."

"Deborah," diyor arkamdan gelen yumuşak bir ses. " yok."

"Oh!" diyor parlak bir sesle. "O seninle mi Ava?"

Etrafımda döndüm ve işte oradaydı. Onun güzel yüzünü gördüğüm an, solar pleksusuma bir yumruk yemiş gibi hissediyorum. Bu yeni bir şey değil. Ava Vermont'taki odama her girdiğinde yepyeni bir mucize gibi hissederdim. Birlikte her şeye sahiptik.

Ta ki yapmadığımız güne kadar.

"*Kesinlikle benimle değil,*" diyor Ava, gözleri parlayarak.

Oh, tatlım. Özür dilerim. Tekrar tekrar özür dilerim.

Sırada arkasındaki bir kadın "Vay canına, Ava." diyene kadar garip bir sessizlik oluyor. *Yan."*

Ava onu görmezden geliyor. Onun yerine kantin çalışanına sesleniyor. "Soyadı Madigan, yani o bir fincan kahve yüzünden hepimizi kovabilir."

Deborah kaşlarını çatıyor.

"Yine de yapmayacağım." Huysuz kadına gülümsüyorum.

"Söz ver." "Sen söz *verdiğin* sürece," diye tıslıyor Ava.

Hay sikeyim. Odadaki herkes bu küçük dramı izliyor. Ve Ava beni patronun göt oğlu rolüne koydu.

Ki öyleyim.

Deborah, "Eğer çalışan kimliğiniz yoksa, sizden ücret almam gerekiyor," diyor. "Beş dolar."

Babam dörtlü odaya girdiğinde cebimden cüzdanımı çıkarıyordum. Abartmıyorum. Karın ilk yağdığı günkü husky köpekleri gibi hareket ediyor. "Ava! Buna asla inanmayacaksın." Eski karımın önünde kayarak durdu. "Sharpe'lar toplantıları için kırk sekiz saat erken gelecekler."

"Ne?" Pembe dudakları şokla aralandı. "*Bu gece mi* geliyorlar?"

"Evet, doğru. Az önce telefonda konuştuk."

"anasını. Ne zaman ?" "Saat altı gibi. Akşam yemeği vakti."

Nefesini dışarı üflüyor. "Tamam. Evergreen Odası'nda bir hoş geldin yemeği vereceğiz. Muhasebe ve hukuk departmanlarından da hafta başına yeniden program yapmalarını isteyeceğim."

Babam ışınlanıyor.

"Oh iyi," dedim. "Bu gece alıcıyla tanışabilir ve toplantılara katılabilirim."

İkisi de bana dönüyor ve Ava'nın yüzündeki ifadeden beni o yemekte görmektense ağız ameliyatı olmayı tercih edeceği anlaşılıyor.

Babam fark etmemiş gibi görünüyor. "Günaydın, Reed. Yemeğe gelebilirsin." Sonra elini Ava'nın koluna koyuyor. "Yirmi dakika içinde Evergreen Odası'nda toplanalım mı? Melody'ye planlardaki değişikliği söylemem gerek."

Ava omurgasını dikleştirerek, "Elbette," diyor. "Hazır olacağım."

"Biliyorum yapacaksın." Babam onun kolunu okşuyor ve odadan dışarı çıkıyor.

"Lanet olsun," diyor Ava. "Kafeine ihtiyacım var." Bir fincan kapıyor ve içine kahve dolduruyor.

"Evet, öyle," diye onaylıyor onunla birlikte gelen kadın. "Sizin için gidip şefi bulmama ne dersiniz? Ona her şeyi bırakıp yemeği planlaması gerektiğini söyleyeceğim."

"Oh, Halley, teşekkür . Onu Evergreen Odası'na gönderin. Krizimi orada geçireceğim."

Arkadaşı gülüyor. "İki gün erken mi? Bunu kim *yapar*?"

"Seni hazırlıksız yakalamak istiyorlar," diye öneriyorum. "Hazırlanmak için zamanınız olmadığında buranın nasıl bir yer olduğunu görün."

Bana alaycı bir bakış atıyor, arkasını dönüyor ve odadan çıkıyor. Aceleyle kahvemin kapağını kapatıyorum ve peşinden koşuyorum. "Hey, Ava? Seninle konuşabilir miyim?"

"Şimdi mi?" diye omzunun üzerinden ateş ediyor. "Tam olarak zamanım yok." "Biliyorum, ama..." Onu otelin lobisine kadar takip ettim. dağa bakan uzun pencerelerden içeri akıyordu. "Konuşmalıyız." "Nedenini düşünemiyorum," diyor uzun adımlarına nihayet yetişebildiğimde. Ava eskiden kros kayak yarışlarına katılırdı. Belki hâlâ öyledir. "Yıllar oldu ve ne söyleyeceğimi bile düşünemiyorum. Aştım artık, tamam mı?" *Üzerinde Evergreen Room* yazan cam kapının önünde durdu.

"Ava," diye fısıldıyorum, benden uzaklaşmasını engellemek için elimi kapıya koyuyorum. Birbirimize on yıldır hiç olmadığımız kadar yakın duruyoruz. O kadar yakın ki şampuanının elma kokusunu alabiliyorum.

O kadar tanıdık ki sanki az önce hüznün ve özlem kokteyli içmişim gibi hissediyorum. Hatıralar çok güçlüdür.

Ama Ava bana ateş püskürmeye hazır gibi görünüyor. Bunu hak ediyorum.

En azından bunu söyleyebilirim. "Ava, özür dilerim," diyorum nazıkçe. "Yirmi iki yaşımdayken yaptığım her aptalca şey için özür dilerim."

Gözleri dramatik bir şekilde açılıyor ve gözlerinin içinden geçen acıyı kaçırmıyorum.

"Eğer bu konuda konuşmak istemiyorsan, seni zorlayamam. Ama birkaç gün benimle kalacaksın. Bunun için de üzgünüm."

Güzel ağzı açılıp kapanıyor, sanki bu saf dürüstlikle ne yapacağını bilemiyormuş gibi.

Ben de onu geçip kapıyı açtım ve odaya girdim.

BÖLÜM 8

COLORADO'LU ZENGİN ÇOCUK

AVA

Reed Madigan az önce benden özür diledi. On yıllık sessizlikten sonra özür diledi. Şimdi de buraya aitmiş gibi cam kenarında oturuyor.

Ve o kadar kızgınım ki bir şeyleri kırabilirim. Yüzü gibi, başlangıç olarak.

Dizlerim titreyerek Evergreen Odası'na giriyorum ve gördüğüm ilk sandalyeye oturuyorum. Robot gibi dizüstü bilgisayarımı omuz çantamdan çıkarıp masanın üzerine koyuyorum. Açıyorum ve görmeyen gözlerle ekrana bakıyorum.

Şimdi ne yapmam gerekiyor? Reed bilincimde işimi yapamam. Yıllardır ilk defa, kafamın içinde kira ödemedem yaşıyor. Ve bu özür dileyerek beni gafil avlamasından *önceydi*.

Zamanda geriye gitmek istemiyorum. Ayrılığımızın benim için ne kadar yıkıcı olduğunu düşünmek istemiyorum. O adam beni *mahvetti*. Aynı anda hem onunla uğraşıp hem de düzgün düşünemiyorum. Bu imkansız. Şu anda yapabildiğim en iyi şey kahve fincanımı elime alıp derin bir nefes çekmek.

Odaklanmam gerek. Reed Madigan'ın gitmesini istiyorum.

Ama şimdi kendi dizüstü bilgisayarını derin pencere pervazına dayıyor.

Sonra telefonunu çıkarır ve bir arama yapar.

Kulak misafiri oluyorum. Zorluk çıkarıyor gibi

değil. "Günaydın Sheila," diyor sıcak bir sesle.

Ve vücudumdaki tüm hava tekrar çekildi. *Sheila* kim?

"Beni günün gelişmeleriyle tutmadan önce, planlarımızda ani bir değişiklik olduğunu söylemem gerekiyor."

Telefonundan tiz bir tepki geldiğini duyuyorum ama kelimeleri çıkaramıyorum.

"Dur bakalım," diyor. "Beni bedensel zarar vermekle tehdit etmeden önce ayrıntıları beklemen gerekmez mi? Hiç Colorado'ya gittin mi? Gitmiş olabilirim."

yardıma ihtiyacımız var. Temiz hava ve dağ manzarası fikrinden nefret etmiyorsanız, lütfen kendinize Denver'a bir uçak bileti ayırtın. Ve uçaktayken sana bir görev vereceğim."

İşte o zaman nefes almayı hatırlıyorum. Sheila onun asistanı olmalı. Tanrıya şükür, çünkü Reed'in kız arkadaşı ya da nişanlısı bu akşam ortaya çıkarsa, sanırım kafam patlar. Eski sevgilinizin sizi dünyasının merkezi haline getirdiği zamanları unutmaya çalışmaktan daha kötü olan tek şey, o başka bir kadınla el ele tutuşurken bunları hatırlamaktır.

Reed'in kız arkadaşının var olduğuna eminim. Sadece onunla tanışmak istemiyorum.

"Hazır havadayken," diyor, "kayak merkezlerinin son satışlarıyla ilgili bulabildiğin tüm rakamları çıkarmanı istiyorum. Çok fazla olmayacaktır. Bundan sonra, kayak merkezlerindeki resort otellerin satışlarını, tesisin büyüklüğüne göre sıralanmış olarak arayın. Oda sayısı ya da yatak sayısı-oteller hangi ölçütü kullanıyorsa artık. Telesiyeje yakınlığına dikkat edin. Sonra da otel alıp satan birini tanıyıp tanımadığımı öğrenmek için LinkedIn'e bakın."

Sheila bir an için hızlıca konuşur ve ardından Reed cevap verir: "Evet, sadece bir hesap tablosu. Güzel görünmesine gerek yok. Dört buçukta iniş mi? Harika. Gitmeden o koltuğu kap. Seni havaalanından alabilecek bir taksi şirketinin adını göndereceğim. Bu arada tüm seyahatlerinizi benim kişisel kartıma yükleyin. Ve sana bir oda bulmalıyız. Sıkı olduğunu duydum. Gidip resepsiyona yalvarabilirim ama-"

Olamaz. Eğer asistanı şu anda tesisin web sitesine bakıyorsa, yandım.

"Gerçekten mi?" diyor yavaşça. "Madigan Dağı'nda bir oda mı buldun? Söylemiyorsun." Gözleri bana kayıyor ve bakışları suçlayıcı.

Kahretsin!

"Harika, Sheila. İstersen hafta sonuna kadar rezervasyon yaptırabilirsin. Kar yağacağını duydum. Kayak yapar mısın? Güzel. Hazır gitmişken benim için de bir oda ayırt. Hiç süit oda görüyor musun?"

Aman *Tanrım*. Ölmek istiyorum. Hemen.

"Yenilenmiş Vista Süiti mi? Kulağa büyümlü geliyor. Evet, bana ver." Bana bir kez daha yan gözle baktı.

Ve çalışıyormuş gibi yapmaktan bile vazgeçtim. Bu bir felaket. Sadece kahvemi içiyorum ve onun konuşmalarını dinliyorum. Umarım beni babasına ispiyonlamaz. Bu çok utanç verici olacak.

"Tamam, güzel. Şimdi bana dırđır et. Bugün çağrı kâğıdında kimler var?" Çantasından bir kalem ve derli toplu küçük bir Moleskine defter çıkarır ve bir şeyler karalamaya başlar. "Evet. Evet. Hayır, aslında Harper'ı aramayı unuttum. Burada çok şey oluyor..." Birden telefonu kulağından uzaklaştırıyor ve ona bağırın bir kadının tiz sesini duyuyorum. "Tanrım," diye mırıldanıyor. Bağrısmalar kesilince telefonu tekrar kulağına dayıyor. "Tamam, biliyorum. Ben bir pislğim. Seninle telefonu kapattıktan hemen sonra onu arayacağım." Kalemını bırakır ve elini kalbine götürür. "Yemin ederim."

Ya da sadece eve gidebilirsin! Zihinsel olarak çığlık atıyorum. Bu hayatımın en kötü ikinci haftası ve daha Çarşamba günü.

Görüşmeyi bitirdiğinde, e-postamı açarak kendimi meşgul gösteriyorum. Gelen kutumda bir sürü yeni mesaj var. Bugün bir milyon yıl sürecek. Bunu zaten biliyorum.

Reed kekinden bir parça kopararak, "Ava, haberler iyi," diyor. "Yirmi beş numaralı odadan taşınıyorum. Bazı iptaller olmuş olmalı, çünkü güzel bir süit ve asistanım için de bir oda var."

"Ne muhteşem bir gelişme," diye mırıldanıyorum utancımından yanarken.

Ama Reed sadece kıkırdıyor. Bana bakmıyor bile. Telefonunu kurcalıyor. Aradığı bir sonraki numaranın zil sesini duyuyorum.

"Bekle," diyorum çabucak. Önemsiz biri olmayı reddediyorum, bu yüzden içimi dökmeliyim. "Odalar için özür dilerim. Bu affedilemezdi."

Karşı taraf telefonu açmadan önce aramayı sonlandırıyor ve çenesini kaldırıp bana bakıyor.

Beni kıran adamdan özür dilemek beni öldürüyor ama kovulmaktan iyidir. Derin bir nefes alıyorum ve devam ediyorum. "Dün içeri girdiğinde biraz çıldırdım. Bir daha olmayacak. Asistanınızın ayırttığı odaları ayarlamama izin verin. Şimdi yaparım." Dizüstü bilgisayarımı alıp rezervasyon sistemine geçiyorum.

Hiçbir şey söylemiyor ve ona bakmaya cesaret ettiğimde, aslında bana gülümsüyor. Hayır, daha da kötüsü. İri kahverengi gözleri gerçekten parlıyor ve aşık olduğum yirmi bir yaşındaki çocuktan bir kırpıntı görüyorum. "Dürüst olmak gerekirse, iyi bir şakaydı Ava. Beni hâlâ şaşırtabileceğini bilmeliydim."

Kalbim göğsümün içinde yerinden fırlıyor. "Bunu daha fazla tartışmayalım," diyerek bilgisayar ekranına çekiliyorum. Vista Suite'i açıyorum,

Reed Madigan için yepyeni bir rezervasyon. "O süit önümüzdeki Perşembe gecesine kadar müsait. O zamana kadar oradan çıkmış olmanız gerekiyor."

Gerçi daha erken olsa daha iyi olurdu.

"Bu bir sorun değil," diyor hafifçe. "Sizi korkuttuğum için özür dilerim."

İç çekiyorum. "Burası senin evin. Buraya geldiğin için özür dilemene gerek yok."

Omuz silkiyor ve eskiden beni anlamsızca öpen aynı dudakta hâlâ bir gülümseme oynuyor.

Başka tarafa bakıyorum, müdürün kodunu rezervasyonuna ekliyorum ve günlük oda ücretini sıfırlıyorum. "Yemekler, minibar malzemeleri ve otopark ücreti yine kartınıza yansıtılacak. Ama makbuzları bana e-posta ile gönderirseniz, iade ederim."

"Bunun için endişelenme," diyor usulca. "Öte yandan, bir sonraki adam taşınmadan önce yirmi beş numaralı odayı havalandırmak isteyebilirsin. Sanırım duş perdesinde kalan esrar dumanından kafam iyi oldu."

"İyi bahşiş," diyorum zorlukla yutkunarak. Keşke bana iyi davranmayı bıraksa.

Şaşkın ve huysuz olduğu dün daha kolaydı. "Ava, sana tek bir soru sorabilir miyim?"

Aman *Tanrım*. "Ne oldu?"

Öne eğilmiş, kollarını dizlerine dayamış, gözleri beni arıyor. Bugün gündelik kıyafetler giyiyor ama pahalı kot pantolonu ve kalın örgülü kaşmir kazağıyla hâlâ misafir bir prens gibi görünüyor. Çift olduğumuz zamanlarda, bazen Colorado'lu yakışıklı zengin çocuğa bakar ve bir çocuğun nasıl bu kadar güzel olabileceğini merak ederdim.

Onun için çok üzülüyordum. Özellikle de bana şimdiki gibi sıcak ve şefkatle baktığında. Onun için *her şeyi* yapardım.

Ama o hepsini bir kenara attı.

Reed boğazını temizler. "Penny Ridge'e nasıl geldiğinizi merak ediyorum. Sadece anlamaya çalışıyorum."

"Oh." Reed'e çok şey borçlu değilim ama bu konuda bir açıklama yapmam adil olur. "Şey, kaybettikten sonra..." Boğazım aniden kapanıyor. Bu cümlelerin bitebileceği o kadar çok üzücü yol var ki, birini seçmek zor. "Ayrıldıktan sonra pek iyi değildim. Ve önümüzdeki birkaç ay için planım yoktu."

Şubat ayı üniversiteyi bitirmek için garip bir zaman, ancak Middlebury her yıl Ocak döneminden sonra öğrencilerinin bir kısmını mezun ediyor. Planımız

O baharda MCAT sınavlarına girecek ve mezun olduktan sonra Reed'i batıya kadar takip edecektim. Tıp fakültesini bebeğim doğana kadar bekletecektim.

Ama sonra her şey değişti. Hiçbir planım yoktu ve panikledim.

Açıklamamı bekliyor ama bunun bir anlam ifade edeceğinden emin değilim. "Eşyalarımı alabilmem için odana girmeme izin verdin," diyorum yavaşça. "Masanın üzerinde bir yığın kayak kartı vardı. Uzun zamandır oradaydılar. Ne zaman eve neden nadiren gittiğini sorsam, bana bunun sadece uygunsuz olduğunu söyledin. Ama ben bunun hep tuhaf olduğunu düşünmüşümdür. Herkes Noel'de evine gider, Reed."

"Evet, ben hariç." Yere bakıyor. "Babamın eski asistanı her zaman pasoları gönderirdi. Beni eve daha sık gelmeye ve arkadaşlarımı getirmeye teşvik etmeye çalışıyordu. Adı Henrietta'ydı."

"Henrietta'yı seviyorum," diyorum neşeyle. "Emekli oldu ama hâlâ Noel kartları alıyorum."

Başını ve dudaklarında hüznü bir gülümseme beliriyor. "Artık hepimizin aynı insanları tanıdığını düşünmek çok garip. Yani sen... kayağa gitmeye mi karar verdin?" "Evet," diyorum, bu konuşmanın sonuna gelmeyi umarak. "Hiç aklımda yoktu.

Gerçek bir planım ve olmam gereken bir yer yoktu. Eşyalarımı çantama atarken bazı geçiş kartlarının süresinin bir ay içinde dolacağını gördüm. Ben de onları aldım." O gün çok öfkeliydim, eşyalarımı çantama tıktırıyor, hayatıma ne olduğunu merak ediyordum. "Ve belki nereden geldiğini görürsem anlayabileceğimi düşündüm..." Yine nefesim tükeniyor. *Beni neden artık sevemediğini anlayabilirim.*

Ellerini dalgınca birbirine sürüyor. Düşünürken yaptığı bir şey bu ve bu hareketin tanıdıklığı kalbine saplanan bir bıçak gibi. "Peki ya sen?" diye soruyor sessizce. "Beni daha iyi anladın mı?"

"Hayır." İç çektim. "Tabii ki hayır. Babanın kim olduğunu anladığımda bile, o sadece bir yabancıydı. Ama yüksek sezondi ve oteldeki son günümde ön büro görevlisi gözümün önünde işi bıraktı. Babana sinir krizi geçirdi ve öylece çekip gitti." Parmaklarımı şıktıttım. "Hayatımda ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ve paniklemeye başlamıştım. Bu yüzden babandan bir iş istedim."

Reed bunu başka bir gülümsemeyle karşılıyor. Sanırım bunu ürkütücü değil de eğlenceli bulmasına sevinmeliyim.

"Baban iş başvurusu için beni Henrietta'ya gönderdi ve hemen ertesi gün çalışmaya başladım. Bana yirmi beş odayı verdiler,

En kötüsü. geldiğince kimseyi oraya koymamaya çalışıyoruz."

Gerçekten gülüyor ve ben tekrar kızarıyorum.

"Ondan sonra terfi almaya devam ettim. Bu yüzden MCAT sınavına hiç girmedim ve... hiç ayrıldım."

"Tamam." Sandalyesine geri oturdu, düşünceli görünüyordu. "Bana anlattığın için teşekkür ederim."

"ederim," diye mırıldandım. "Çok geç kalmıştım."

Benimle aynı fikirde olmama nezaketini gösterdi.

Sonra şef bu akşamki yemek hakkında konuşmak için içeri girdi.

BÖLÜM 9

SICAK BIR TOMURCUK IŖIđI VEYA BIR SHIRLEY TEMPLE

REED

Ava ve Ŗef akŖam yemeğini tartiŖırken göz ucuyla onu izliyorum. Tamamen aynı göründüğünü söylemek cazip geliyor. Ne de olsa yirmi iki yaŖında ne kadar güzelse Ŗimdi de o kadar güzel. Aynı parlak, zeki gözlerle sahip. Tüm varlığıyla dinliyor ve gülümsemesi hâlâ yüzünü aydınlatıyor. Ama deđiŖiklikleri görebiliyorum. Yüzü daha zayıf, bu da gözlerinin kocaman görünmesini sağlıyor. V yakalı ipek bir bluz giyiyor.

Üniversitede giydiği kıyafetlerden daha sofistike.

İnanılmaz görünüyor. BaŖka tarafa bakmak çok zor. Bu kadından nasıl uzaklaŖtığımı merak ediyorum.

Yine de yaptım. Ve birkaç gün içinde tekrar yapacağım. Tabii ki am.

Her ne kadar havaalanına geri dönmek ve bağları koparmak garip hissettirecek olsa da

Ava'yla ve Madigan Dağı'yla. Genç bir adamken ikisinden de vazgeçtim. Ŗu anda bunun doğru bir karar olduğunu söyleyemem.

Ama oldu iŖte. Bu yüzden bununla yaŖamak zorundayım.

Kafam çalıŖmak için çok karıŖık, bu yüzden dizüstü bilgisayar çantamı yanıma alarak kalkıyorum. Ava ve Ŗefi bırakıp Vista Süit'in anahtarını almak için resepsiyona gidiyorum.

Orada çalışan genç kadın kim olduğumu anlayınca telaŖlanıyor. "Otuz dakika içinde hazırlayabilirim, Bay Madigan," diyor, temizlik personeline çağrı yapmak için kullanmaları gereken bir telsizi tutarak. "Bunun en yüksek önceliğimiz olduğundan emin olacağım."

"Personeliniz meŖgulse beklerim."

"Sorun değil efendim. Bagajınız var mı?"

Hepimizin yükü var. ". Otuz dakika sonra görüşürüz."

Bir saat sonra, eşyalarımı personel lojmanlarındaki en kötü odadan, uygun bir şekilde adlandırılmış Vista Süit'e taşıdım. Oturma odasının pencereleri sıradağların geniş manzarasını sunuyor. Yatak odasında, bembeyaz çarşaflarla döşenmiş kral boy bir yatak buluyorum. Lüks banyoda, küvetin yanında kalın dokuma bornozlar asılı.

On yıldan uzun bir süredir Madigan Dağı'nda misafir odası görmemiştim ve açıkçası buranın bu kadar güzel olduğunu bilmiyordum. Birileri her şeyi şık tutmuş. Dekor, üzerlerine sanatsal bir şekilde işlenmiş dağ keçisi bulunan pazen yastıklar ve Arts and Crafts tarzı mobilyalar gibi rustik dokunuşlarla çekici.

Ava'yı düşünüyorum ve buranın bugünkü haline gelmesinde nasıl bir rol oynadığını merak ediyorum. Bunca zamandır burada olduğunu düşünmek beni hâlâ ürkütüyor ama kızgınlığımı yerini meraka bıraktı. Otelcilikte çalışmayı seviyor mu? Bu işte iyi mi?

Şehirden biriyle çıkıyor mu?

Bu düşünceyle, zihinsel olarak kendimi tokatladım. Bu beni ilgilendirmez. Babamın tesisi satmasına yardım etmek için buradayım ve sonra hemen Kaliforniya'ya döneceğim. Ava'nın hayatı artık benimkiyle kesişmiyor. Tanrı biliyor ya, o kıza zaten yeterince zarar verdim.

Süitin oturma odasında gazlı şömineyi yakıyorum ve deri koltuğa yerleşip ayaklarımı yünlü bir tabureye uzatıyorum. Sonra satış sözleşmesini açıp notlar almaya ve soruları not etmeye başlıyorum.

Burayla kötü bir geçmişim olabilir ama ailemin büyük hatalar yapmasına izin vermeyeceğim.

Saat altıda takım elbisemi giydim ve lobinin yanındaki bara gittim. Orası da ıslıl ıslıl olmuş. Barın kendisi yeni, şık ahşap ve arduvaz kaplı. Bir düzine bar taburesi ve üzerlerinde neşeyle titreyen adak mumları olan birkaç yüksek masa var.

Barın bir ucunda iki çift oturmuş, derin bir sohbe dalmışlar. Ben de diğer uçtan bir tabure seçiyorum. Barmeni bu sabah kantinden tanıyorum. Önüme bir kokteyl menüsü bırakıyor. "Size ne ikram edebilirim?"

"Vay be." Menüye göz attım ve çok etkilendim. Menü, bir aile kayak dağında bulabileceğinizden çok San Francisco'daki bir gastropub'a benziyor. "Zencefilli martini istiyorum."

"Elimizde kalmadı, üzgünüz," diyor barmen sert bir şekilde.

"Oh." Gözlerimi kısarak menüye tekrar baktım. "Tamam, tabii. Bir Lillet ve Tonik alabilir miyim?"

"Üzgünüm, ondan da kalmadı."

Ona baktım. Otuz yaşlarında, kahverengi saçlı, güzel yüzlü. İsim etiketinde *Halley* yazıyor. Ve gözlerinde tehdit var. *İlginç*. "Buna ne dersin, ne alabilirim?"

"Sıcak bir Bud Light ya da Shirley Temple."

Bir kahkaha attım. Sonra her biri tazelik için vakumla kapatılmış üç açık şarap şişesine bakıyorum. İçlerinden birini işaret ediyorum. "Bir bardak Pinot Noir lütfen. Ve eğer bana tükendiğini söylemeye çalışırsan, saçmalık derim."

Mutsuz bir ifade takınarak, parlayan bir şarap kadehi indiriyor ve bana cimri bir porsiyon dolduruyor. "Yirmi beş dolar lütfen."

"Bir..." Tartışmanın daha iyi olacağını düşündüm. "Peki. Al." Cüzdanımdan otuz dolar çıkarıp barın üzerine bırakıyorum. "Üstü kalsın."

Eğer bu kadın sürekli bara bakıyorsa, otelin en az bir milyon dolarlık değerini açıklayabilirim.

Bir an sonra çılgın barmenle ilgili her şeyi unutuyorum çünkü Ava bara yaklaşıyor ve neredeyse küçük dilimi yutuyorum. "İyi *akşamlar*," diye kekeliyorum.

"İyi akşamlar," diyor sertçe, bir bar taburesine kayarak.

"Çok güzel görünüyorsun," diyorum çünkü bakmaktan kendimi alamıyorum. Dokunulabilir kadifeden yapılmış koyu mavi bir şal elbise giyiyor. Tasarımı mütevazı ama bir şekilde bütün geceyi boyun kısmındaki açıkta kalan tene bakarak geçireceğimi garanti ediyor. Elbiseyi bir ofis ortamında uygun görünecek ama aynı zamanda bacaklarını bir mil uzunluğunda gösteren topuklu ayakkabılarla eşleştirmiş.

Koyu renk kirpikleri ve boğucu göz kapaklarıyla gözlerine ustaca bir şey yapmış.

Hay . Uzun bir gece olacak.

"Teşekkür ederim," diyor sertçe. Sonra gözleri dikkatle kapıya yöneliyor. "Sharpe'lar gelmedi, değil mi?"

"Fark ettiğimden değil," dedim ona. Ama meğer bana sormuyormuş bile. Şirret barmen başını sallıyor ve Ava'nın önüne bir kokteyl peçetesi koyuyor. "Ne içiyorsun bebeğim? Merak etme, Reed'in içkisini ben zehirledim."

Şarabımı yudumlarken boğuluyorum ve kadın başını geriye atıp gülüyor.

"Halley!" Ava bağılıyor. "Bu hiç komik *değil*. Sharpe'lar geldiğinde bu şakayı yapma."

O hala gülüyor, ben ise öksürmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Merak etme," diyor. "Senin altın yumurtlayan tavuğunu ürkütmeyeceğim. Kimse senin burayı yönetmeni benden daha çok istemez."

İlginç. "Anlaşma bu mu?" Normal nefes alabildiğimde Ava'ya soruyorum. "Babam giderse sen terfi mi edeceksin?"

"Evet," diyor mavi gözlerini benimkilere kaldırarak. "Ama sadece o emekli olmak *istiyor*. Bu onun tercihi."

"Oh. Hiç şüphem yok." Babam benim için neredeyse tanınmaz haldeydi. Daha önce kardeşlerime bu konuda mesaj atmış, ne kadar neşeli olduğunu anlatmaya çalışmışım. ***Sanki uzaylılar onu yakalamış ve vücuduna mutlu bir insan yerleştirmiş gibi.***

Crew bile bir *Vay* canına ile cevap verdi.

Ama bu Sharpe'ların güvenilir olduğu anlamına gelmez. "Bu terfiyi yazılı olarak aldın mı?" Ava'ya soruyorum. "Çünkü anlaşma notunda ya da sözleşmede yeni kuruluşu kimin yöneteceğine dair bir şey görmedim."

Başını isteksizce sallıyor. "Hayır, elimde yazılı bir şey yok."

Ama Sharpe'lar işi bana teklif etti. Benim doğal seçim olduğumu söylediler.

"Eminim öylesindir. Sadece yazılı olsun," diyorum sessizce. "Bir iki-yıllık sözleşme. Bu, sizi değiştirmesini pahalı hale getirecek kadar uzun ama tereddüt etmeyeceği kadar da kısa."

Ava bu tavsiye için bana teşekkür etmiyor. Onun yerine bana öfkeli bir bakış attı. Sonra bakışları görevlinin ön kapıdan geçecek birine yardım ettiği yere gidiyor.

Sharpe'lar değil ama. Sheila. "Hey, bayan!" Asistanıma el sallıyorum.

Beni fark etti, bavulunu görevliye verdi ve sonra lobiye doğru zıplayarak geldi.

Barmen, "Vay canına, senin için çok genç," diye söyleniyor.

"Halley," diye inliyor Ava. "Kimse senden suya girmeni istemedi." "Benim işim bu," diyor.

Taze yüzlü asistanım yanımdaki bar taburesine atladı. "Dinle, patron. Bir sonraki zammım hakkında konuşalım."

Gülüyorum. "Pardon?"

". Aptal hesap çizelgen gelen kutunda bekliyor. İki adam arasında orta koltukta sıkışmışken üzerinde çalışmak zorunda kaldım. Bu yüzden eve dönerken beni business class'a yükseltmeni istiyorum. Ve bir kokteyl istiyorum."

"Zencefilli martiniye ne dersiniz?" diye soruyor barmen, çalkalayıcıya uzanarak. "Bir tanesini hak etmiş gibi görünüyorsun."

"Hey!" diye şikayet ettim. "Bunlardan kalmadığını söylemiştin."

Bana şeytani bir sırıtışla bakıyor. "Onlar sadece sevdiğim insanlar için. Ava mı?"

Martini?"

"Tabii," dedi eski kız arkadaşım.

"Teşekkürler." "Sana hâlâ kızgınım," diye devam ediyor Sheila.

"Bir numara al," diye mırıldandım. "Ben şimdi ne yaptım?"

Bana ters ters bakıyor. "Senin adına Harper'a mesaj atmak zorunda kaldım." "*Siktir.*"

"Evet, bunun artık bir seçenek olduğunu sanmıyorum." Barmen homurdanıyor.

Onu görmezden geliyorum. "mı?"

"Öyle de diyebilirsiniz. Elbette, onu *arayacağını söylediğinde* aradığımı düşündüm. Bu yüzden rezervasyon yaptırmak isteyip istemediğini sormak için mesaj attım."

"Ben aradım!" Kendimi savunmaya çalışarak söylüyorum. Bu sabah onun numarasını çevirdiğimi hatırlıyorum. Ama sonra Ava bir şey söyledi ve Harper'ı aklımdan çıkardım. "Konuşmam yarıda kesildi. Ve onu tekrar aramadım."

Sheila sadece gözlerini devirir. "Gül göndereyim mi? Gerçi gerçekten bir anlamı yok. Benden geldiğini anlayacaktır."

"Hayır," diye . "Özür dilemek için arayacağım." Harper'ı aramayı unuttuğuma inanamıyorum. *Yine unuttum.* Bu çok kabaydı. Gerçi biz gerçek bir çift değiliz. Sıradan bir şey.

Gerçi üst kattaki o muhteşem otel süitinde dolaşırken, kral yatağına bakarken bile bir kez olsun onu düşünmemiş olmam oldukça manidar.

"Sana kızgın olmamın diğer nedeni-"

"Ooh, daha var mı?" diye soruyor barmen, bir kokteyl çalkalarken.

Sheila diğerk iki kadına doğru bakar. "Merhaba, ben Sheila. Reed için çalışıyorum." Ava'ya bakıyor. "Bir şeyi mi böldüm? Özür dilerim."

"Hiç de değil," diyor Ava, kapıya doğru bakarak. "Sadece aynı yemekli toplantıyı bekliyorum. Lütfen Reed'e kusurlarını anlatmaya devam edin. Çok eğleniyoruz."

Sheila ellerini barın üzerine koyar. "Buraya daha önce gelmediğime inanamıyorum. Reed benim kayak pistlerinde müşterilerini eğlendiriyor olabilir. *Buraya* gelmek varken kim bir *golf* hafta sonu planlar *ki*?" soruyor bana bakarak.

"Karışık bir durum," diyorum huysuzca. "Oda servisi faturanı kabartmana izin verirsem beni şikayet etmeyi bırakacak mısın?"

Telefonumu aldı ve bana verdi. "Harper'ı ararsan söylenmeyi bırakırım."

"Tamam." Şarap kadehimi boşaltıyorum ve biraz mahremiyet için telefonumu birkaç adım öteye taşıyorum. Doğal olarak Harper'ın telesekreterine özürlerimi iletiyorum. "Selam, planlarımdaki ani değişiklik için çok özür dilerim ve aramamam gerçekten düşüncesizlikti. On yıldan uzun süredir gitmediğim Colorado'daki ailemin tatil köyündeyim ve bu biraz karmaşık bir durum. Ama umarım şehre döndüğümde bunu telafi edebilirim. Lütfen kendinize iyi bakın ve planlardaki değişiklik için özür dilerim."

Telefonu kapattığımda Sharpe'lar gelmişti. Ava şimdi gülümsüyor, çeşitli yaşlarda üç beyefendi ve beraberindekilerle el sıkışıyor. Üç adam da aynı gri takımları giymiş ve kırmızı kravat takmışlardı, bu da onların Grant Sharpe I, II ve III oldukları anlamına geliyor. Şirketin web sitesindeki bir fotoğrafta da aynı kıyafeti giydiklerini görmüştüm ama bunun sadece tanıtım fotoğrafı için olduğunu düşünmüştüm.

Ama hayır. Üç kuşak burada, lobimizde aynı takım elbiseleri giyiyor.

"Bu ilginç bir bakış," diye mırıldanıyor Sheila dirseğimin dibinde. "Bunu Silikon Vadisi'nde asla göremezsin."

"Bunu Colorado'da da göremezsin," diye fısıldıyorum. "Onlar Teksaslı."

"Bu şapkaları açıklıyor," diye mırıldanıyor, maiyetten bazılarının taktığı on galonluk kovboy şapkalarına atıfta bulunarak.

Sharpe'lar yanlarında muhasebecileri ve avukatları da getirmişler. Yüzüme sakın bir gülümseme yapııştırıyorum ve gruba yaklaşıyorum. "İyi akşamlar. Ben Reed Madigan." Sharpe'lara sırayla elimi uzatıyorum.

"Reed!" diye haykırıyor bir numaralı Sharpe. "Bana dede diyebilirsin. Mark'ın oğullarından biriyle tanışmak harika."

"Ben de oldum." Yaşlı bir ihtiyara göre, sıkı bir tokalaşması var. Ve yakın mesafeden kırmızı kravatlarının hepsinde yılandan yapılmış bir S harfini merkez alan bir aile arması olduğunu görebiliyorum.

Bu bir bakış.

Ava'nın elini tutmak için benim elimi bırakıyor. Elinin titremesini bekliyor ama Ava'nın elini ağzına götürüp öpüyor. "Peki bu güzel yaratık kim? Karın mı?"

Lanet olsun. Bu çok garip.

Ava'nın ifadesi sakinleşiyor. "Ben Ava Aichers, müdür yardımcısıyım. Telefonda konuşmuştuk. Günlük operasyonlarda Mark'la yakın çalışıyorum."

"Sana Ava'dan bahsetmiştim baba," diyor iki numaralı Sharpe. "Doluluk istatistikleriyle ilgili sunumu hazırlayan kişi o."

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum Bayan Ava," diyor yaşlı adam. "Müdür olmak için fazla tatlı görünüyorsunuz."

"Tatlı görünmek aslında iş hayatında çok işe yarıyor," diyor Sheila yanımda. "Senin geldiğini asla göremezler. Sonra da gırtlığına yapışırlar."

"Bu doğru mu?" Yaşlı adam güler.

Ava asistanıma minnettar bir gülümseme gösteriyor.

Sonra en genç Sharpe önümü ilikliyor. "Sen kayak yarışçısı olan oğlusun," diyor.

"Kısaca," diye düzeltiyorum. "Aramızda süperstar bir atlet olan tek kişi Crew. İlk Avrupa turum sırasında ACL'mi yırttım ve bu yarış kariyerimin sonu oldu. Onun yerine işletme fakültesine gittim."

"Stanford, duydum. Baban seninle övünüyor."

Neredeyse *meydan okuma* diyecektim. Babam benimle övünmeye zahmet etmezdi. "Stanford, doğru. Yedi yıl önce MBA yaptım." Ama bunu babamdan duymadığına bahse girerim. Bu adam muhtemelen hepimizi Google'da araştırmıştır. Bir aile şirketi satın alıyor olsaydım ben de aynısını yapardım.

"Ve işte burada," diyor Sharpe.

Babamın yaklaştığını görmek için başımı kaldırıyorum. Gıcır gıcır mavi bir gömlek ve koyu renk bir blazer ceket giymiş, müreffeh bir dağ adamı gibi görünüyor. Melody ile el ele ve ikisi de gülümsüyor.

Melodi onun için iyi, farkındayım. Onun için mutlu olmalıyım. Annemiz öldükten sonra bizi cehenneme sürüklemeseydi, daha az hissedebilirdim.

Bu konuda kararsızım.

Ava, babam el sıkışana kadar bir süre bekliyor. Sonra kedileri gütmek için araya giriyor. "Yemeğe gidelim mi?" Ava soruyor. "Hardy antalarınızın doğrudan odalarınıza getirilmesini sağlayacak."

" buyurun," diyor en büyük Sharpe. "Biz hazırız."

Ava'yı Evergreen Odası'na doğru takip ediyorum, elbisenin vücudunu nasıl fark etmemeye çalışıyorum. Onu Colorado'da bulduğumda yaşadığım şoku üzerimden attığım için aramızdaki mesafe yanlış geliyor. O elbisenin fermuarını çekmesine yardım eden ben olabilirdim. Akşam yemeğinde onun yanında oturan ben olabilirdim.

Ama ayrılan bendim. O zamanlar bunun ikimiz için de doğru seçim olduğundan emindim. Çok gentik ve ben onun ihtiyaı olan adam olamayacak kadar iten kmştm.

Ama bir zamanlar, birkaç muhteşem hafta boyunca, el ele bir gelecek hayal etmiştim.

Daha önce hiç kimse için böyle hissetmemiştim. Ya da o zamandan beri. Yakınından bile geçmedim.

BÖLÜM 10

MIDDLEBURY KOLEJİ, VERMONT

Aralık 2011

Finaller önümüzdeki hafta, yani Ava'nın Şubat'taki mezuniyetine sadece iki ay kaldı. Gelecek ay, tatilden sonra bir dönem daha geçirecek ve sonra işi bitecek.

Dışarıdan bakıldığında işler iyi gidiyor. Ama Ava konsantre olamıyor. O kadar büyük bir sırrı vardır ki bunu herkesten saklamıştır. Kendisi de dahil.

Ama şimdi regl dönemi o kadar gecikti ki artık bunu görmezden gelemiyor. Haftalardır kadınların bazen düzensiz olduğunu kendine hatırlatarak idare ediyor.

Ancak dün sabah yemekhaneye gittiğinde, buhar masasındaki yumurtaların ilk kokusu onu kusmak için banyoya koşturdu. Ve Selby - ebe hemşire olmayı planlayan oda arkadaşı - ona açıkça "Hamile olabilir misin?" diye sordu.

Bunu yüksek sesle duymak Ava'nın inkârını kırdı. Amazon'dan bir test satın aldı ve bugün geldi. Talimatları okudu ama bunu yapmaktan çok korkuyor. Bu yüzden öğleden sonrayı yatağında kıvrılıp uyuyarak ve çıldırarak geçirdi.

Reed kayak takımıyla birlikte kuru arazi antrenmanında. İşleri bitince uğrayacağını söylemişti. Ama test pozitif çıkarsa onun tepkisini görmekten korkuyor. Reed asla sinirlenmez. Asla bağırır. Onu bu kadar çok sevmesinin bir nedeni de bu. Bağırıp çağıran, ne yapacağı belli olmayan bir anneyle büyümüş. Çok fazla bağırırdı. Ama Reed sakın bir ruha sahip.

Ama bu onun için sorun olmayacağı anlamına gelmiyor. Hayal kırıklığı onu öldürecek.

Kapı çalındığında midesi sıkışır. Yine hasta olabilir, ama bu sefer sinirden. "İçeri gel," diye ciyaklar.

Kapı yavaşça açılır ve Reed'in mükemmel yüzü görünür. "Merhaba, tatlım." Kaşlarının arasında bir çatık belirir. "İyi misin?" Sırt çantasını bırakır ve yatağa oturur.

"Reed," diyor ve gözyaşlarını kırıştırmaya başlamıştı bile. "Çok özür dilerim."

Yüzü gözle görülür şekilde solgunlaşır. "Sorun nedir? Ne oldu? Hasta mısın?"

"Hayır. Ben sadece..." Kadın titreyerek bir nefes veriyor ve adamın çenesi endişeyle geriliyor. Onu hak etmiyor. Ve şimdi her şeyi mahvedecek.

"Sadece ," diye talep ediyor. "Beni öldürüyorsun."

"Hamile olabilirim. Test yapmamış olmama rağmen oldukça eminim." Hâlâ kutusunda duran test kitini kaldırıyor.

Bakışları hamilelik testine kayıyor ve gözleri şok içinde açılıyor. Ava en kötüsüne hazırlanıyor.

Ama sonra tüm yüzü gevşiyor. Yumuşak bir inançsızlık sesi çıkarıyor ve onu yorgandan kaldırıp kucağına oturtuyor. "Bunun bir felaket olduğunu mu düşünüyorsun? Değil."

"Reed!" diye nefes nefese kaldı. "Bu oldukça büyük bir sorun."

"Öyle mi? Çenesini onun omzuna yaslıyor. "Beni seviyor musun?" Kalbi hızla çarpıyor. "Sevdiğimi biliyorsun."

"Ava, seni çok seviyorum. Ve evet, bir bebekle tıp fakültesine başlamak o kadar kolay değil. Senin için daha kolay bir zaman istedim. Ama sen varsan, ben de varım. Panik yapmana gerek yok."

Kalbi kendi kendine çarpıyor. "Gerçekten mi?" Gözlerini siliyor ve onun göğsüne yaslanıyor. Kolları ona sarılıyken her şey mümkünmüş gibi geliyor. Bu bile.

"Söz veriyorum bunu başarabiliriz. Tıp fakültesini bir yıl erteleyip benimle batıya gelebilirsin." ABD takımında yer almaya çalışıyor. "Belki de hayatımızın geri kalanını bir önsezi üzerine planlamadan önce o sınava şimdi girmelisin. Elini tutarım."

"Bir çubuğa işerken elimi tutamazsın."

Onun saçlarına güler. "Sadece git ve yap. Senin gülüşüne sahip küçük bir insan bana baba diyecek mi bilmek istiyorum."

Ava bunu duyduktan sonra büyük bir yudum oksijen almak zorunda kalıyor. Şu anda onun kadar mutlu olmak neredeyse imkansız.

Ama Reed onu nazıkçe dürtünce yataktan kalkıyor. Sonunda testi karton kılıfından çıkarır ve Middlebury sweatshirt'ünün altına gizleyerek koridordan ortak banyoya taşır.

Kadın gideli sadece birkaç dakika oluyor ve Reed yatakta bacak bacak üstüne atıyor. Kalbi güm güm atıyor ama endişeli değil. Hayır, onun yerine yüksek bir beklenti duygusu hissediyor.

Hamilelik onun hatası olabilir. Oldukça dikkatli, ama arada bir kendilerini kaptırıyorlar ve yarısına kadar prezervatifi unutuyor.

Ama bu kader gibi geliyor. Sanki Tanrı ona bir işaret gönderiyor ve yeniden inanmasını istiyor. Ve o hazır. Bazen Ava'nın yanında uyandığında, sonsuza dek birlikte olmaları gerektiğini ateşli bir kesinlikle biliyor.

Görünüşe göre, sonsuzluk şimdi başlıyor.

Koridorda ayak sesleri duyar. Kapı açılmadan önce, aylar sonra ilk kez annesinin varlığını hisseder. Annesi odayı sıcaklığıyla doldurur. Çok seviliyorsun, diye fısıldar.

Ava kapıyı açıyor. Onun yanına otururken dudakları titriyor. "Pozitif," diye fısıldıyor. Sonra ona üzerinde "+" işareti olan plastik bir çubuk gösteriyor. "Vay canına," diyor adam, kızın pürüzsüz yüzünü iki elinin arasına alarak. Gülümsemesine engel olamıyor. Yarım saat önce hayatının bu şekilde hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama çok doğru hissettiriyor. "Çok seviliyorsun," diye fısıldıyor.

Annesi onun için hep böyle yapardı. "Ve bebeğimiz de öyle olacak."

Gözlerinden yaşlar süzülür. Sonra kendini onun kollarına atıyor. Sonunda öpüşüyorlar tabii ki. Ama ilk kez aynı anda ağlıyorlar.

BÖLÜM 11

BINGO KARTIMDAKI KÜVET LİKÖRÜ

AVA

Herkesi lobiden geçirip akşam yemeği için Evergreen Room'a götürürken topuklarım taş karolara çarpıyor.

İşte bu kadar. Bu gece, kariyerimin bir kayak botunun bağlama yerine oturması gibi yerine oturduğu gece.

Zor iş tamamlandı. Önümüzdeki üç gün boyunca detaylar üzerinde çalıştım ve Sharpe'lar bundan çok etkilenecekler. Gelecek ay, Mark ve Sharpe'lar satın alma anlaşmasını imzalayacaklar. O zaman tüm Madigan Dağı tesisinin yönetici müdürü olacağım.

Evergreen Salonu'na girerken derin bir nefes alıyorum. Çiçekçi bu sabah arayıp masa düzenlememi iki gün erken teslim edip edemeyeceğini sorduğumda sinirlenmiş olsa da muhteşem görünüyor.

Ama harika bir iş çıkarmış. Uzun yemek masası krizantemlerle, titrek mum ışığıyla ve sarmaşık dallarıyla süslenmiş.

O kadar güzel ki Callie'den konuklar gelmeden önce buraya gizlice girip web sitesinin çevrimiçi albümü için fotoğraf çekmesini istedim. Güzel fotoğrafçılık yüksek ücretli etkinliklere yardımcı olur.

Mark Madigan ona söylediğim gibi masanın bir ucuna oturdu. Büyükbaba Sharpe da diğer uca.

Bana gelince, Reed'le arama biraz mesafe koyarak masanın etrafında dolanıyorum. Tanrı biliyor ya, iki saat boyunca onun yanında oturmak istemiyorum.

Onun yerine tam karşısına geçiyorum ki bu da pek iyi değil. Sanki bütün akşam onun yakışıklı yüzüne bakmaya ihtiyacım varmış gibi. Bu gece zaten yeterince stresli.

Halley odaya giriyor ve içki siparişlerini alıyor. Reed'in yanına geldiğinde nefesimi tutuyorum. "Ilık su ister misiniz?" diye soruyor.

Herkesin tabağına koyduğum menü kartını incelerken, "Ne kadar da çekicisin," diyor nefesinin altından. "Baba, bugünlerde ne içiyorsun? Russian River Cab nasıl?"

"Evlat, ben artık içmiyorum, o yüzden pek yardımcı olamayacağım. Ama Melody bundan hoşlanıyor."

Halley'den bir bardak kırmızı şarap istemeden önce Reed'in gözleri bir an için büyür.

"Göreceğiz," diye homurdanıyor ve ben de belli etmeden ona sivri bir bakış atmaya çalışıyorum. Tüm bu üzücü hikâyeyi arkadaşlarıma anlattığım için pişmanım. Ayrıca, Reed yakında ortadan kaybolacak. Ve babası tesisi sattıktan sonra, geri dönmesi için daha da az teşvik olacak.

Keşke hiç gelmeseydi. Hayatının ayrıntılarını bilmek istemiyorum. Onu burada, Evergreen Odası'nda otururken hayal etmek istemiyorum. Takım elbise içinde ne kadar seksi görüldüğünü bilmek istemiyorum. Ya da aksini iddia etse de ona taptığı belli olan şımarık bir asistanı olduğunu.

Ve gerçekten Harper adında bir kız arkadaşı olduğunu bilmek istemiyorum.

Bunu duyduğum anda ilk tepkim "*en azından evli değil* olmuştı. Sonra kendimi tekmelemek istedim.

Reed Madigan'la ilgilenmiyorum. O artık benim için bir yabancı. Sadece kalbimi kilitlemem ve bu hafta hayatta kalmam gerekiyor. Sonra hayatımı eskisi gibi yaşamaya devam edebilirim.

Masanın tam karşısında, tanıdık ve aynı zamanda yıkıcı görünmesi dışında.

Ben istesem de istemesem de akşam ilerliyor. Sharpe'lar girişken adamlar ve etrafımda küçük sohbetler geliyor. Şanslıyım, çünkü Reed'in varlığı beni oyundan düşürdü. Esprili ve eğlenceli olamayacak kadar kendimle meşgulüm.

Akşamki etkinliklerle ilgilenmesi için seçtiğim garson siparişleri almak için geldi. Üç ana yemek seçeneği vardı ama Sharpe grubundaki herkes biftek ve patatesi seçti.

O bifteği menüye koyduğum için kendime zihinsel olarak çakıyorum. Şef Anita biraz daha keskin olmak istemişti ama ben onu ikna ettim. Her ne kadar Reed, babası ve benim kızarmış Ahi bifteğini seçtiğimizi duyunca çok sevinecek olsa da

çıtır pirinç ve wasabi soslu. Sadece Melody vejetaryen gnocchi'yi tercih ediyor.

Her şey harika gidiyor, kendime hatırlatıyorum. *Ben hallederim*. Trey dedikleri en küçük Sharpe'a dönüyorum ve ona kayak mı yoksa snowboard mu tercih ettiğini soruyorum.

"Oh, kesinlikle board," diyor. "Kayaklar yaşlılar içindir."

Masanın karşısında Reed'in dudağının kıvrıldığını görüyorum.

Yani bu konu masadan kalktı.

İlk yemek servis edildiğinde, en azından ellerimle yapacak bir şeyim var.

"Madigan Dağı için vizyonunuzdan bahseder misiniz?" diye soruyor Reed, konuklarımız yemeğe dalınca. "Sharpe markasına nasıl uyuyor?"

Reed'in bunu sormak için şehre gelmemiş olmasını dilersem de bu önemli bir soru.

Ortakdaki Sharpe çatalını bırakıyor. "Madigan Dağı'nın, seçkin konaklama birimleriyle büyük bir dağ deneyimi yaşamak isteyen kayakçılar için önde gelen lüks destinasyon olabileceğine inanıyoruz. Sharpe markası saf lüktür. En iyi yemek ve en iyi hizmet." Satış konuşmasına devam etmeden önce nefes almak için zar zor duraklıyor. "Tesislerimizi her yıl ziyaret eden sadık, zengin bir müşteri kitlemiz var. Büyükbabamın başladığı Teksas'taki çiftlik var. Ayrıca Arizona'da bir çöl spa merkezimiz, üç golf sahamız ve Körfez Kıyısı'nda bir sahil tesisimiz var."

"Ama kayak yok," diye ekliyorum.

"Aynen öyle küçük kız," der büyükbaba.

Küçük kız. Tanrım.

"Sormamın sakıncası yoksa," diyor Reed. "Burada büyüme potansiyelini nerede görüyorsunuz? Çevresel kısıtlamalar var. Bitişikteki arazinin sahipleri Madigan Dağı Yolu'nu genişletmenize izin vermiyor. Yıllarca uğraştık."

Ne oluyor be? Reed'i masanın altından tekmelemek istiyorum. Anlaşmayı bozmaya mı *çalışıyor*?

"Ve" diye devam ediyor, "dağa daha iyi erişim olmadan daha fazla konut inşa edemezsiniz."

Üç Sharpe da sadece gülümsüyor. Ortanca Sharpe, "Fiyatları yükseltmeyi planlıyoruz," diyor. "Müşterilerimiz nicelik için değil nitelik için bu işin içinde."

Reed şarabını yudumlarken kadehinin kenarından üç Sharpe'ı izliyor. "Kendine fiyat biçmeden önce onlara ne kadar zam yapabilirsin?"

pazarın?"

Öldür beni artık. Bu gece yüz yıl sürecek.

Yanılmışım. Daha da uzun sürüyor. Sharpe'lar şaraplarını ve kendileri hakkında konuşmayı severler. Artık çiftçilik hakkında öğrenmek istediğimden daha çok şey biliyorum.

Parti bara taşındığında, kaçışımı planlamaya başladım. On dakika daha geyik muhabbeti yapmalıyım. Sonra gizlice kaçacağım.

Mark Madigan kadeh kaldırmayı teklif ediyor. "Tanıdık yüzlere ve yeni dostlara. Hepinizi Madigan Dağı'nda ağırlamaktan daha mutlu olamazdım."

Tam zamanında kadehimi kaldırdım. Reed isteksiz görünüyor.

Hadi ama, özel olarak hırlıyorum. *Her şey önümüzdeki birkaç güne bağlı.* Sharpe'lar muhasebecilerimiz ve avukatlarımızla durum tespiti toplantıları için buradalar. Her şey tam olarak yolunda gitmeli ki nihai sözleşmeyi hazırlayacak kadar güven duysunlar.

Onlar buradayken plan yapmayı, ev sahipliği yapmayı ve her türlü isteklerini karşılamayı kendime görev edindim. Beni öldürse bile Sharpe'lara iyi vakit geçirteceğiz.

Reed sonunda kadehini kaldırıyor ve ben de rahatlamaya çalışıyorum.

"Bu anlaşma hakkında içimde iyi bir his var," diyor yaşlı Sharpe. "Gerekli özen . Bir işin doğru yapılmasını seven insanlara benziyorsunuz."

"Oh, var efendim," demekten kendimi alamıyorum.

"Evet, sanırım büyükbabam haklı," diye ekliyor Trey. "Ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz, değil mi çocuklar? Ayın zamanı geldi."

Üç Sharpe da alkışlıyor.

Reed mükemmel çenesini kaldırır. "Biri beni bilgilendirebilir mi? Ritüel nedir?"

Büyükbaba pantolonunu kemer tokasından bağlıyor. "Aile içkimizi paylaşmadan asla bir anlaşma yapmayız. Şişeleri çıkar, Trey."

Oh, Tanrım. Kaçak içkinin ne olduğunu bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum.

Trey pahalı bir deri çantayı barın üzerine kaldırıyor. Üzerinde Sharpe yılanı logosu var. (Cidden, bir *yılan* mı?) Altın tokalarını açıyor. Kapağını kaldırıyor ve içinin gösterişli kırmızı kadifeyle kaplı olduğunu ve iki kesme kristal sürahiyi mükemmel bir şekilde yerleştirmek için kalıplandığını fark ediyorum.

"Vay canına, bunu havaalanı güvenliğinden nasıl geçirdin?" Melody sırtarak soruyor.

"Kiraladık, tatlım," diyor Trey flörtöz bir göz kırpmayla. "Sen de yakında bu şekilde seyahat edeceksin, değil mi? Mecbur kalmadıkça kimse kitlelerle birlikte ticari uçakla uçmaz."

Melody rahatsız edici bir şekilde kıkırdıyor ve Reed'in midesi bulanmış görünüyor. "Bardak alabilir miyiz?" Trey parmaklarını Halley'e doğru şıklatır.

Uh-oh. Acaba Halley bu maço kabalık karşısında bomba gibi patlayacak mı? Ama dudağını ısıyor ve kesme kristal gözlüklerini indiriyor.

"Shot bardaklarına da ihtiyacımız olacak," diyor Trey, bir teşekkür bile etmeden-

Sen.

Halley'e manikürcüden bir hediye çeki almayı aklıma not ettim. bardağını gereğinden biraz daha fazla güç kullanarak bara bırakırken.

"Pekâlâ," diyor ikinci Sharpe, sürahilerden birini kaldırarak. İçi berrak bir sıvıyla dolu. "Bu Sharpe ailesinin kaçak içkisi, 1862'den kalma bir küvette damıtıldı. Trey, shotları doldur."

Oğlu şişeyi kapar ve doldurur. "Bunu satmıyoruz," diyor Trey. "Bunu deneyimlemek için ailenin bir dostu olmanız gerekir."

Trey bana bir shot bardağı uzatırken "Onur duydum," diye yalan söylüyorum.

Vay canına, likörün kokusu çok güçlü. Şehirdeki manikür salonunda ojeyi çıkarmak için faydalı olacağına eminim.

Büyükbaba diğer sürahinin kapağını açarak, "Bu da arazimizdeki Fransız meşe fiçilerinde yllandırılmış on beş yıllık viskimiz," diyor. İçindekiler zengin bir konyak rengine. Ve büyük bardaklara sağlıklı miktarlarda dökmeye başlıyor. "Teksas'taki dükkânımızda tanesi iki yüz elli dolara satılıyor ve en yeni mahsulü geçen yıl otuz üç dakikada tükendi."

"Çok etkilendim," diyor Reed ve ben de ona uyarı niteliğinde olduğunu umduğum bir bakış atıyorum.

Demek istediğini anlamadığımdan değil. Sharpe'lar bir meydan okuma. Yılanları, kaçak içkileri ve gösterişli zenginlikleriyle bir şeyleri telafi ettikleri açık.

Ama bu benim sorunum değil. Tek yapmam gereken gülümsemek ve biraz viski içmek. Ne zararı var ki?

Bay Madigan, shot bardaklarını dağıtan Trey'e "Bana yok," diye hatırlatmak zorunda kalıyor.

"Nedenmiş o?" diye soruyor genç adam ve ben irkildiğimi gizlemeye çalışıyorum. Bunun ne kadar kaba bir soru olduğunu bilmiyor mu?

"Doktorun emri," diyor patronum neşeyle.

"Yazık," diyor Trey. "Çok kaçırıyorsun."

Reed yine gözlerini deviriyor. Ama kendisine uzatılan bardağı alır.

Şimdi elimde hiç istemediğim iki bardak alkol var. Bingo kartımda küvet likörü bulmayı hiç beklemiyordum.

Ama yine de gülümsüyorum, en büyük Sharpe kadeh kaldırırken. "Güçlü erkeklere, güzel kadınlara ve bu dağlara mevsim normallerinin üzerinde kar yağmasına."

Tostun ne kadar cinsiyetçi olduğunu belirtmek yerine kibarca gülüyorum. Sonra da herkes gibi ben de shot'ımı geri atıyorum.

Ve, vay canına, yanarak batıyor. Eğer bu Sharpe'ların şirketi için bir metafor değilse, o zaman ne olduğunu bilmiyorum.

"Bir tane daha?" Bardağı bardağın üzerine koyarken büyükbabam bana soruyor.

Bir süre sonra cevap vermeyi başarıyorum. "Bunun tadını çıkaracağım," diyorum viskiyi kaldırarak. "Çok içen biri değilimdir."

"Bu gece öylesin." Büyükbabam bana bir kadeh daha kaçak içki dolduruyor ve bardağı bana geri veriyor.

"Teşekkür ederim," diyorum neşeyle. Ama onun taşaklarını tekmelemek istiyorum. Sharpe'lara etrafı göstermek için iki gün daha geçirmem gerekiyordu. Şu ana kadar kulağa zor geliyordu.

Ama gerektiğinde çok kararlı bir insanımdır. Sadece biraz içki. Evde biraz Tylenol var. Terfimi düşünerek kadehi kaldırdım ve ikinci kadehi yuttum.

Ciğerlerim sıkışıyor, gözlerim sulanıyor. Ama içiyorum. Eğer Sharpe adamları böyle bağ kuruyorsa, viskinin yoluma çıkmasına izin vermeyeceğim.

Halley bana acıyan bir bakış attı. Sonra barın üzerine buzlu bir bardak soda koyuyor ve bana göz kırpmıyor. Soğuk suyun ilk yudumundan sonra büyük kız külotumu yukarı çekip otel patronlarımızın en gencine ilikliyorum. "Size bir sorum var Bay Sharpe."

"Bana Trey de."

"Elbette, Trey." Derin bir nefes alıyorum. "Birlikte çalışacağımızı zaten bildiğimize göre, senden bir iş sözleşmesi hazırlamanı rica ediyorum. İki yılın doğru bir zaman aralığı olduğunu düşündüm."

Bu yeterince sorunsuz oldu. Gülümsedim ve cevabını bekledim.

"Hmm," diyor, ki bu pek de umut verici değil. "Mark ayrıca yaklaşan ve kullanmayı planladığın bir tatil zamanının olduğundan bahsetti?"

"Evet, efendim." Sanki hiçbir önemi yokmuş gibi elimi sallıyorum. "Ama tüm biriktirdiklerimi kullanmamın imkânı yok. Nadiren tatile çıkarım. Ama geçişe engel olmadığı sürece bir ya da iki hafta izin yapmayı planlıyorum."

Çenesini ovuşturuyor. Bu konuşmanın Reed'in fikri olması beni biraz yakıyor. Ama adamın ben şehir dışındayken yerime geçmemesi için bir sözleşme istemeye ne kadar ihtiyacım olduğunu fark ediyorum.

"Bir iş sözleşmesi," diyor belli belirsiz. "Bu ilginç bir fikir. Bunu araştıracağım. Kendini bu şekilde bağlamak istediğinden emin misin? Sen genç bir kadınsın. Ne yapmak isteyeceğini kim bilebilir? Çocuğun var mı?"

Kalbim sıkışıyor ve nefes almayı hatırlamam bir süre alıyor.

Bazen bu soru kanıma dokunmadan geçip gidiyor. Ama bazen de kalbime bir karate darbesi gibi iniyor. Bu gece - burada dururken, elimde istemediğim bir viski varken, Reed iki adım ötemdeyken - bir topun içine kıvrılıp ulumak istiyorum.

Ve şimdi Reed bana bakıyor. Sanırım bütün konuşmayı duydu.

Keskin bir nefes aldım. "Benim... Benim ilgime ihtiyacı olan bir çocuğum yok. Hayır."

Sharpe cevabımı tuhaf bulduysa bile bunu söylemiyor. Babası o iğrenç viski şişesini bardağıma doğru kaldırıyor. "Kimin takviyeye ihtiyacı var?"

Ama elimle bardağı kapatıyorum. "Hala bunu emziriyorum." Bardağıma kaldırıyorum, içinde hala içkimin çoğu duruyor.

"İç bakalım, küçük kız!" dedi yaşlı moruk. "Yoksa Sharpe viskisini sevmediğini düşüneceğim!"

Küçük kız.

Neredeyse beni öldürecek olmasına rağmen kıkırdıyorum. uzattım, o da doldurdu.

O.

Zorla birkaç tane daha tat alma tomurcuğum solup ölüyor. Ne zaman Bardağıma barın koydum, biri kaptı.

O kişi Reed.

"Ne yapıyorsun?" Tıslıyorum. Sonra bardağı tekrar geri aldım.

"Bunun yüzünden alkol zehirlenmesi geçirme," diye mırıldanıyor. "Buna değmezler."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. Bulanık görünüyor ama yine de yakışıklı. "Biliyor musun? Ben daha kötü şeytanlarla karşılaştım."

İrkildi.

"Telaşlanma. Bana bir şey olmaz. Buradan yarım mil uzakta oturuyorum. Eve arabayla gitmeme bile gerek yok. Ne yanlış gidebilir ki?"

BÖLÜM 12

ATEŞLİ, SINIR BOZUCU BİR CANAVAR

REED

Gece sonsuza dek sürüyor. Sadece babam ve Melody kaçtı. Bir saat önce mazeretlerini bildirip herkese el sallayarak iyi geceler dilediler.

Ben de kaçırdım ama Sharpe'lar viskimi ve Ava'nınkini doldurmaya devam ediyor. Burada durup ona göz kulak olmak zorunda hissediyorum. Sharpe'ların kravatları kadar kişilikleri de uyuşuyor. Onlarla iş yapmaktansa onları zirveden atmayı tercih ederim.

En büyük Sharpe şişenin sonunu Ava'nın bardağına boşaltırken Ava'nın gözleri yarıklara dönüşüyor. Kesinlikle sarhoş. Dikkatli duruşuna rağmen işaretleri görüyorum. Ağır göz kapakları. Ve başının boynuna göre biraz fazla ağır görünmesi.

Bay Sharpe arkasını döndüğünde viski bardağını elime alıyorum ve bir yudum içiyorum. "Bu saçmalık," diye fısıldıyorum.

"gelemeyeceğim bir şey değil," diye tıslıyor. "Yapamazsın dedim mi?"

"Senden yardım istediğimi hatırlamıyorum. Lütfen bana iyi davranıyormuş gibi yapmayı bırak."

Bu da kaşlarımı çatmama neden oluyor. "Ya rol yapmıyorsam?" Gözlerini deviriyor.

Büyükbaba Sharpe sonunda yatma vaktinin geçtiğini ilan eder. "Aya karşı ulumak istiyorsan, horozlarla birlikte kalkmalısın," diyor.

Her yerde eller titriyor. Neyse ki Ava kafayı bulmadan önce Sharpe'ların oda anahtarlarını dağıtmış, o yüzden tek yapması gereken bar taburesinden dengesizce el sallamak. "Kahvaltı on bire kadar servis ediliyor," diye mırıldanıyor.

Ve sonunda, mutlu bir şekilde gittiler.

"Tanrım," diyor kötü barmen tüm bardakları toplarken. "Berbatlar."

En azından o ve ben bir konuda hemfikiriz. "Berbatlar," diye homurdanıyorum. "Teksas'tan yüzlerce harika insanla tanıştım. Bir de şu adamlar var."

"Shhhh!" Ava sahnede fısıldıyor. "Çok paraları var. Ve burada yaşamayacaklar. Bu yüzden viskilerini sevmememin bir önemi yok." Hıçkırıyor. "Ya da cinsiyetçiliklerini. Ama ben yaptım. Eğlenceliydim! Ve Sharpe'lerden daha uzun süre dayandım. Her birinden. Kupayı uzat!" Elleri zaferle havaya kaldırıyor.

Ne yazık ki, bu onun dengesini bozuyor. Destek için barın kenarına tutunsa bile tabureden garip bir şekilde kayarak yere düşüyor.

"Kahretsin Ava," diyor Halley, yardım etmek için barın altına eğilerek. "Ben iyiyim!" Ava yere yakın bir yerde çömeldiğini ilan ediyor.

Ona doğru bir adım atıyorum ama barmen önce davranıp Ava'nın ayağa kalkmasına yardım ediyor. "On beş dakika kıpırdamadan otur, tamam mı? Kapatır kapatmaz seni tepeye götüreceğim."

"Gerek yok," diyor ağlamaklı bir sesle. "Pijamalarım beni . İyi geceler!" Sonra dönüyor ve dikkatlice bizden uzaklaşıyor.

"Aman Tanrım." Kollarını denge için açmış, lobiye yavaşça geçmesini izlerken huzursuzum. Güvenlik ağı olmayan bir ip cambazı gibi.

"Ava!" Barmen arkasından sesleniyor. "Palton nerede? O topuklularla eve yürüyemezsin!"

Ama Ava sadece elini kaldırıp el sallıyor.

"*Siktir.*" Barmen havluyu yere atar. "On dakika bekleyemedi mi?"

"Ben ," diyorum. "Karda dolaşmadığından emin olacağım."

Halley homurdanıyor ama ne düşündüğünü duymak için beklemiyorum. Neredeyse çift kapıya varmış olan Ava'nın peşinden aceleyle gidiyorum.

Duvardaki düğmeye basarak kapıları açmaya çalışırken ona yetişiyorum. " nerede?" Sonunda düğmeye soruyorum.

"Emin değilim," diye homurdanıyor. "Yarın bulurum." Kapılar açılıyor ve soğuk bir hava bizi karşılıyor. Ama o dışarı adımını atıyor.

Kahretsin. Ben de dışarı çıkıyorum. "Ava, hey," diyorum, onu soğuğa doğru takip ederek ve ceketimi silkerek. "En azından benim takım ceketimi al. O elbisenin içinde donarak öleceksin."

"Hayır," diyor. "Senden yardım yok." Kelimeler ağzından çıkarken bile tökezliyor ve onu dengelemek için dirseğinden tutmak zorunda kalıyorum.

Dengesini sağladıktan sonra kolunu tekrar çeker. "Ben iyiyim Reed. Evine git. Yüzünü görmek zorunda kalmayacağım Kaliforniya'ya geri dön."

Bunu yapacağıma söz vermek için ağzımı açıyorum, yeter ki şu lanet ceketini giysin. Ama daha bitirmedi.

"Sadece kölelerinizle, seksi kıyafetlerinizle ve spor salonundaki vücudunuzla uçağa geri dönün ve - lütfen geri dönmeden önce çirkinleşir misiniz? Gerçekten çirkinleş. Ve bir baba vücuduyla."

Kahkahalarımı bastırıyorum. "Yapacağım, Ava. Beni gerçekten görmek istemediğini biliyorum. Ama sonunda birbirimizi tekrar görmemiz muhtemelen iyi bir şey."

"Ne? Hayır, değil." Yüzünü buruşturuyor, sanki acı bir şey tatmış gibi. Sonra tekrar tökezliyor ve bir kez daha ön kolunu tutuyorum. Beni silkeliyor. "Bunu nasıl söylersin? Senden *nefret* ediyorum."

Acı içime işliyor. "Biliyorum," diyorum dikkatlice. "Ve özür dilerim. Bu konuşmayı muhtemelen sarhoş olmadığımız bir zamanda yapmalıyız. Ama iyi olduğunu gördüğüme sevindim. Gülümsediğini görmek güzel." *Sarhoş bir gülümseme olsa bile*. Şimdi yavaşça hareket ediyor ve kollarını soğuğa karşı ovuşturuyor. Ben de ceketini omuzlarına örtmeye çalışıyorum.

"Ben her zaman gülümserim," diyor ceketini omuzlarından silkerek. Kaldırıma çarpmadan önce zar zor yakalıyorum. "Sen beni terk ettikten sonra üç yıl boyunca hiç gülümsemedim. Ama şimdi daha iyiyim. İyiyim."

"Bunu duyduğuma çok sevindim." "Eminim," diye mırıldanıyor.

"Hayır, bu doğru. Sonunda mutlu olabilmen için seni terk ettim."

Ava aniden yürümeyi bırakıyor. "Ne oldu? Bu hiç mantıklı değil. Şu an çok sarhoşum. Ve hâlâ bunun anlamsız olduğundan yüzde yüz eminim."

Vay be. Ava bu açıklamayı hak ediyor ama muhtemelen duyamayacak kadar sarhoştur. Benim de daha akli başında anlarım oldu. "Biliyorsun, bunu sabah konuşuruz."

"Hayır, yapmayacağız. Ama bil diye söylüyorum, bir kıza düşük yaptıktan sonra onu terk etmeniz için nedeninin mutlu olabilmesi olduğunu söylemek? Bu zalimliğin tanımını sayılır."

İçimi çektim. "Evet. Bunu şimdi biliyorum." O zamanlar kendimi zehirli bir karanlık bulutu olarak görüyordum. Kendimi

Ava'nın hayatı tek seçenek gibi geldi. Ama onunla tartıştığımı duymasına gerek yok. "Tamam. Haklısın. Ben bir canavarım."

"Öylesin," diye kabul ediyor. "Ateşli, sinir bozucu bir canavarsın. Yine de asistanın iyi biri. Ona zam yapmalısın."

Bir kahkaha attım. "Sheila'yı herkes sever. O harika bir çocuk."

Ava'nın gözleri kısıldı. "Şunu yapmayı kes."

"Ne?"

"Gülümsüyorsun. Gülümseme. Bu gülümseme beni aptal yapıyor."

değil. Gülüyorum çünkü Ava hayatında bir gün bile aptal olmadı. "Kes.

Kes. *Dışarı!*" Tüm vücudu titriyor ve ceketimi kapıp dışarı çıkarıyor. ellerimden. "Ceketi bana ver. Ama gülücükleri kız arkadaşına sakla." "Doğru. benim yok." Ve şimdi gülümsemem

Yüzünü. Yarın Harper'ı tekrar arayıp özür dilemem gerekecek. Ve ayrıca, geçici anlaşmamızı bitirmeliyim. O daha iyisini hak ediyor.

Çalışan binalarına giden yola ulaştık. "Beni takip etme," diyor Ava. "Yükseltildin, unuttun mu?"

"Evet. Ama yürüyüş için güzel bir gece. Bu soğuk hava beni ." Ava bana ciddi bir bakışla bakıyor. Ya da bakmaya çalışıyor. Ama birkaç beden büyük bir ceket giyen çok sarhoş bir kadın ancak bu kadar ciddi görünebilir. "Başka bir yere yürü. Eve yalnız gidiyorum," diyor. "Verdiğin için teşekkürler. ceket."

Sonra da çekip gidiyor. Neredeyse. Ben izlerken tekrar tökezliyor, bu sefer soğuk betona sertçe düşüyor. "Kahretsin!" diye bağırıyor. "Ayakkabım!"

Aşağı bakıyorum ve topuklu ayakkabılarından birinin görüyorum. "Uh-oh."

Kırık parçayı yerden alır ve otele doğru fırlatır. "Ben tam fırlayıp gitmek üzereydim! Dramatik bir çıkış yapıyordum."

"Gördüm. Her şey çok iyi gidiyordu," diyorum ona. "Kesinlikle o havayı aldım."

Onu yerden kaldırdığımda bir inilti çıkardı. Ve evet, kadife elbise tam da hayal ettiğim gibi dokunulabilir.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırıyor.

"Bunu senin denedik. Şimdi benim yapacağız." "Hayır!"

"Çok geç." Onu omzuma atıyorum ve bir çığlık atıyor. Artık bir kulağım sağır. Yine de yavaşlamıyorum.

Onu otelin asansörüne bindirdiğimde bağırmayı bıraktı. Yine de hala şikayet ediyor. İki eliyle duvarı tutuyor ve bana gecesini nasıl mahvettiğimi anlatıyor. "Lanet olsun sana, Reed. Böyle olmaması gerekiyordu."

"Ne değildi?" Düğmeye bastım.

"Buraya bir daha gelersen ne olacağına dair büyük fikirlerim vardı."

"mı?" Ceketimi ve ayakkabılarından geriye kalanları .

"Bunu biliyorsun. Ben güzel görünürken senin ortaya çıktığını hayal ettim." Bunu söylerken başını arkaya doğru eğiyor ve bu gece ellinci kez gözlerim göğüs dekoltesine kayıyor.

"İyi görünüyorsun," diye işaret ediyorum. "Gerçekten çok iyi. Ama bunu söylememi isteyeceğini düşünmemiştim."

"," kestirip atıyor. "Ama bunu düşünmeni istedim."

"Anlaşılabilir." Asansörler benim katımda ayrılırken gülümsememi bastırıyorum. Dışarı çıkıp Vista Süit'e doğru ilerliyorum ve o da yavru bir ördek gibi peşimden geliyor. Sarhoş bir ördek.

"Kendini *çok* kötü hissetmeni istedim," diye ısrar ediyor. "Bu senaryoda harika bir saç günü geçiriyorum ve yerel bir yakışıklıyla çıkıyorum."

Anahtar kartını tararken göğsümde ani bir baskı hissediyorum. "Buralı bir yakışıklıyla mı çıkıyorsun?"

"Hayır," diye . "Pek sayılmaz. Ama ."

Nefes veriyorum. "Tabii ki. Şimdi buraya gel ve ısın. Sana birkaç kıyafet vereceğim. Ve eğer eve gitmeye kararlıysan, botlarımı ödünç alabilir ve onları sıkıca bağlayabilirsin."

Ava süite giriyor ve oturma odasının ortasında duruyor. Sonra sanki otel odamda yalnız olduğumuzu fark etmiş gibi gözlerini bana dikeyyor. "Ben kesinlikle eve gidiyorum."

"Tamam," diyorum ağır ağır. "Ama seni tepeye kadar götürmesi için çağırabileceğimiz bir gece bekçisi var mı?" Aksi takdirde, en kalın giysilerimi giyip onu eve götürmek için ikinci bir girişimde bulunmak üzereyim. Ve ikimiz de bundan hoşlanmayacağız.

Colorado'ya yapacağım bu hızlı geziyi hayal ettiğimde, seksi, öfkeli ve bitkin bir Ava'yla dolaşmak planlarımın arasında yoktu.

"Resepsiyondaki Ralph'e sorabilirim," diye mırıldanıyor. "Görev yerini terk etmesi gerekmiyor. *Tanrım*, bu oda çok güzel."

"Öyle değil mi?" Şömine rafından bir uzaktan kumanda alıp şömineye doğrultuyorum. Üzerinde alev olan düğmeye bastığımda ateş vınlarak canlanıyor.

"Oh, çok rahat." Ava şömineye doğru sürükleniyor. Şömineye bakan kanepeyi bir şekilde ıskalayarak yere çöküyor ve tam şöminenin önüne oturup bacaklarını önüne uzatıyor. Oda çoğunlukla karanlık, bu yüzden şömine ışığı teninin üzerinde titreşiyor. "Yaşamak bu işte. Sadece bir kez olsun bir yere gidip misafir olmak istedim. Sadece bir tatil istedim. Ve bir terfi. Çok şey mi istiyorum?"

Benimle değil kendisiyle konuşuyor, o yüzden herhangi bir tavsiyede bulunmuyorum. Kanepeye doğru ilerledim ve üzerine oturdum.

Bir an sonra başı dizime yaslanıyor. Uzanıp içiyle saçlarını düzeltmek çok doğal geliyor. Parmaklarımın altındaki tanıdık yumuşaklık göğsümü .

"Vay canına," diyor Ava, başı dizime doğru giderek ağırlaşıyor. "Bu çok güzel. Bana hiç kimse dokunmuyor."

Elim başının üzerinde donup kalıyor. "Bu çok utanç verici," diye fısıldıyorum. Dürüst olmak gerekirse, onun hep harika bir hayatı olduğunu hayal etmiştim. Hastanede insanları iyileştirdiğini. Evlendiğini. Çocuk sahibi olduğunu.

Evet, kendime onu düşünme izni verdiğimde görd

üm. "Yani, seks yaptım," diyor.

Tamam, bunu hiç hayal etmek istemiyorum. Hayır.

"İyi seks değil," diye açıklıyor. Sonra çenesini çevirip sağa bakıyor Bana baktı, gözleri karanlıkta parlıyordu. "Eskisi gibi değil. Tanrım, Reed. Birlikte çok ateşliydik. Kıyafetlerimizi yırtmadan aynı odada bulunamazdık." Hatırlayınca biraz ürperdi.

Ve evet, son sınıftaki yurt odamı, onu pencere kenarında eğdiğimi hayal ederek sertleşemeyecek kadar sarhoş değilim...

Kahretsin.

Boğazımı temizliyorum. "Evet. Hatırlıyorum. Canlı bir şekilde. Sen benim ilk aşkımdın Ava. Dürüst olmak gerekirse tek aşkım. Bu kadar iyi olmasına şaşmamalı."

"Sana bana iyi davranma demiştim. Bu çok kötü," diyor Ava. Ama bunu söyledikten hemen sonra biraz daha yaklaşıyor.

Burada Ava'yla karanlıkta oturmak gerçekten tuhaf hissettirmeli ama hissettirmiyor. Huzurlu hissediyorum. Vista Süit'in   minesi beni uyusturuyor. Tam Ava'ya soğukta geri dönmek yerine burada çuval geçirmeyi tercih edip etmeyeceğini soracaktım ki birden dik oturdu.

"Olamaz. Sanırım ben..."

Aya a fırlayıp yatak odasına doğru ko maya başladığında halsiz beynim bu cümlenin sonunu tahmin etmeye çalışıyordu. Gidece i yer en-suite banyo , çünkü bir dakika sonra     rme sesi duyuyorum.

Daha sonra, bir çift pazen pantolon giyip di lerimi fır aladıktan sonra Ava'yı banyodan çıkarmaya çalışıyorum. Kusması durmuştu. Dizlerinin altına kabarık bir havlu koymak ve dolaba asmadan önce çıkmasına yardım ettiğim dar elbisesinin yerine giymesi için bir ti  rt getirmek gibi onun için elimden geleni yaptım bile.

Ve kesinlikle o dantelli s tyene ve ona uyan dantelli tangaya bakmadım. Hayır, hanımefendi. Bakmadım bile. Hem de çok. Kendi ti  rt m  olabildiğince hızlı bir şekilde ba ının üzerinden geçirdim.

"Ne zamandır buradayım?" diye inliyor, ba ını klozet kapağına yaslamı .

Umarım Madigan Dağı'nın temizlik personeli yeterli durumdadır. "Belki bir saat?"

"Her şey acıyor."

Tek yapabildi im bir elimi tekrar saçlarında gezdirmek ve dibinde bir doz daha gargara olan bir fincan sunmak.

Duruluyor ve tükürüyor. Eminim acı çekiyor ama umarım o da benim bu gece ya adı ım anıların aynısını ya amıyordu.

On yıl önce Ava bebe imize hamileydi ve iki hafta boyunca sabah bulantıları yaşadı. Daha önce de bu durumdaydım, onu elimden geldiğince rahatlatıyordum. Saçını tutuyor ve  alkalaması için gargara getiriyordum - muhtemelen aynı markaydı.

Onunla ilgilenmek beni çok mutlu ediyordu. Biz bir takımdık ve birlikte bir gelece imiz vardı. Hiçbir şey beni korkutmuyordu.

Ya da ben öyle sanıyordum.

"Tamam. Sanırım i im bitti," diye mırıldanıyor.

"Güzel," diyorum sessizce. "Neden biraz uyumaya  alı mıyorsun?"

"Tamam," diyor sarhoş bir şekilde. "Bunu burada yapabilirim."

"Hayır, hayır. Hadi ama. Kalk bakalım." Elini tutuyorum ve yavaşça ayağa kalkmasına rehberlik ediyorum. Biraz homurdanıyor ama onu banyoya en yakın tarafına yatırdığım büyük boy yatağa götürmeme izin veriyor.

Başını yastığa koyduğunda inliyor.

Banyoyu toparlamak için birkaç dakika daha harcıyorum, tekrar acele etmesi gerekebilir diye etrafi engellerden arındırıyorum.

Ben bitirene kadar Ava çoktan uyumuş oluyor. Yatağın diğer tarafına doğru yürüyorum. Kanepede rahat etmeye çalışmamın bir anlamı yok. Gözlerimi kapattıktan hemen sonra sabah olacak.

Lüks yatağa giriyorum, lambayı kapatıyorum ve büyük, kabarık bir bulut gibi olan yorganın kendi tarafımı yukarı çekiyorum.

Madigan Mountain Resort'un güzel olduğunu kabul etmeliyim. Bu yatak beş yıldız alır. Tam uykuya dalmak üzereyken Ava uykulu bir şekilde iç geçiriyor. Sonra tipik bir sarhoş zarafetiyle yuvarlanıyor - ki hiç de öyle değil. "Çok güzel kokuyorsun," diyor omzuma doğru.

Nefesimi tutuyorum, daha fazlasını söyleyecek mi diye merak ediyorum. Söylemedi. Onun yerine bana biraz daha yaklaşıp yüzünü koluma yaslıyor.

Onun acı çektiğini görmek istediğimden değil ama sarhoş Ava çok komik. Karanlığa gülümseyerek kolumu kaldırıyorum, böylece nefes almasını engellememiş oluyorum. Açık alana doğru ilerliyor, yaklaşıyor ve uyuyan yüzünü çıplak göğsüme yaslıyor.

Sonra rahat bir iç çeker.

Lanet olsun. Uzun bir süre nefes almayı unuttum. Ava'yı kucağıma almalı milyonlarca yıl olmuştu. Ve bunu bu gece yapmayı planlamamıştım.

Gerçek şu ki, son on yıldır kimseyi tutmadım. En azından hevesle. Bu konuda hıyarlık etmedim ama Ava'dan ayrıldıktan sonra başka hiç kimseyle fazla yakınlaşmak istemedim. O an cömert davranan ama eğlence bittiğinde çekip giden bir aşık oldum.

Ama işte yine buradayım, Ava'nın yumuşak nefesi çıplak göğsümde. Eskiden bunu severdim. İkiz yatakta kıvrılıp yatarak çok mutlu geceler geçirdik. Birbirimizi yorduktan sonra orada uzanır, karanlıkta konuşurduk. Bana berbat ev hayatını anlatırdı; babası o küçükken ailesini terk etmişti. Bir şekilde bu yüzden ona kızan bir anne. Bağırma. Kavgalar.

Ben de karşılığında ona pek bir şey anlatmadım. Sanırım ona kayak pistlerindeki büyük hayallerimden bahsettim. Ve bunu başarmamın ne kadar uzak bir ihtimal olduğunu.

ABD Takımı, ama yine de denemek istedim.

Tanışmamızdan birkaç yıl önce annemin ölümü hakkında ona pek bir şey anlatmadım.

Babamın daha sonra ne kadar kızgın ve soğuk olduğunu ona söylemedim.

Ona uzun zamandır başımın üzerinde dolaşan korkunç kara bulutlardan bahsetmedim. Bu buluttan kurtulmak için nasıl bir rock yıldızı gibi eğlendiğimi ve bir gözüpek gibi kayak yaptığımı. Sadece bir şeyleri yeniden hissetmek için.

Ya da o çömlekçilik sınıfında onunla ilk konuştuğum anda karanlığın nasıl dağıldığını hissettiğimi. Ava'yı sevmek beni eskiden içinde yaşadığım hüznü sisten kurtarmıştı.

Bu gece Ava'ya onu mutlu olması için terk ettiğimi söyledim. O da hemen beni aradı. *Bu hiç mantıklı değil.* Sürülmüş bile olsa beni aradı.

Yirmi iki yaşındayken, elimdeki tek seçeneği kullandığımdan kesinlikle emindim. Bunun doğru olduğunu karanlık bir kesinlikle biliyordum.

Ama şu anda, burada uzanmış onun nefes alışını dinlerken, nedenini anlayamıyorum. O eski mantığın kırıntısını bile çağıramıyorum. Bacadan çıkan odun dumanının gece havasına karışması gibi yok oldu.

Çenemi kısmi bir derece çeviriyorum ve saçlarına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

Sonra yastığa uzanıyorum ve uyumaya çalışıyorum.

BÖLÜM 13

MIDDLEBURY KOLEJİ, VERMONT

Ocak 2012

Reed kütüphanede. Bu yılki J dönemi dersi için bir makale yazması gerekiyordu - yemek ve kültür üzerine bir retrospektif.

Modern ekmek yapımının kökenleri üzerine çoktan beş sayfa yazmış olması gerekirdi ama bunun yerine gelecek yıl için internette araştırma yapıyor. Geleceğin neler getireceğini hayal ediyor. Onun için kayak. Ava için tıp fakültesi başvuruları. Ve ikisi için de bir bebek.

Web tarayıcısında yüzlerce yeni yer imi var. Lamaze dersleri, bebek isimleri, ABD kayak takımı elemeleri, Colorado'da kiralık daireler.

Ava'yla birlikte her gece yatağında saatlerce uyanık kalıp olasılıkları tartışıyorlar. Mezun olduktan sonra bir süreliğine Penny Ridge'deki evlerine taşınmaları gerekebilir. Bahar ve yaz aylarında çalışabilir ve kayak sezonunda güven fonundan yararlanabilir.

Ava çok fazla duygu yaşıyor. Hormonların onu her şey için ağlattığını söylüyor. "Köpek maması reklamları bile. Hız treninde yaşamak gibi. Mide bulantısı da dahil."

Çok fazla kusma oldu, ancak Reed saçlarını tutarak ve nereye giderlerse gitsinler sırt çantasında ıslak mendil ve gargara taşıyarak bunu bir adım olarak görüyor. Ve kız çok minnettar.

Biraz daha iyi hissetmek için sabırsızlanıyor. Aksi takdirde, para onun en büyük korkusu. "Annem bana hiç yardım etmeyecek."

Onu rahatlatmak için elinden geleni yaptı. "Biraz param var ve sıkı çalışmaktan korkmuyorum. Biz şanslı olanlarız, bebeğim. Sen zamanında mezun olacaksın, ben de öyle. Herkes bizim sahip olduğumuz avantajlara sahip değil."

Başka bir genç adam tüm bu yükümlülükler ve olasılıklar karşısında bunalmış olabilir ama Reed öyle değil. Uzun zamandır ilk kez odaklanmış ve son derece iyimser hissediyor.

Yeni bir tarayıcı sekmesi açıp Vermont'ta evlilik ruhsatının nasıl alınacağını Google'da araştırırken kütüphanenin penceresinden kar yağıyor. Ava gelecek ay mezun olduğunda evlenme teklif etmeyi düşünüyor. Kaçmak kulağa eğlenceli geliyor. Onun

Annesi düğün planlamasına yardım etmek için yanında değildir ve Ava neredeyse hiç konuşmaz...

Telefonu Ava'dan gelen bir mesajla aydınlanıyor. Telefonu eline aldığı anda gülümsemesi otomatikleşiyor.

Metni okuduğunda gülümsemesi yüzünden siliniyor.

Reed hastanede hemşirelerin Ava'ya karşı ne kadar nazik olduğunu fark eder. Doktorun odaya gelip kendileriyle konuşmasını beklerken elleriyle çok nazik ve sözleriyle çok rahatlatıcıdır.

Ama Reed'in kalbi şimdiden göğsünde ağır bir yük haline gelmiştir. Buraya daha önce de gelmişti. Hastanenin dezenfektan kokusunu almış ve floresan ışıkların umursamaz vızıltısını duymuştu.

Hemşirelerin nezaketi neredeyse daha kötü, çünkü onların yalan söylediğini zaten biliyor. Bazen her şey yolunda gitmez. Bazen her şey gözünüzün önünde boka sarar; örneğin annenizin tuhaf sakarlığı ve unutkanlığının Creutzfeldt-Jakob Hastalığı olduğu ortaya çıktığında olduğu gibi; bu hastalık o kadar nadirdir ki doktor hayatı boyunca başka bir vaka görmemiştir.

O zaman bile, kendinize yalan söylemeye çalışıyorsunuz. Şansını yeneceğini hayal ediyorsun. Ama işe yaramaz. Birinin yok oluşunu izlemek zorundasın. Annen nefes almayı unutmadan önce senin adını unutacak. Baban içine kapanacak. Ailen sessizlik içinde acı çekecek.

Kara bulut geri döndü. Küçük muayene odasını dolduruyor. Reed zorlukla nefes alabiliyor. Ava'nın elini tutuyor ve tüm doğru sesleri çıkarıyor. Ama çoktan geri çekiliyor. Tarayıcı penceresindeki tüm sekmeleri zihinsel olarak kapatıyor, çünkü muazzam bir hata yapmış.

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca yapılan her plan, her düşünce, uyanık kalınan her an bir umut eylemiydi. Keder ve kaybın gölgelemediği bir gelecek için bir oylama.

Aşk üzerine bahse girdi. Ama bu aptalcaydı. Daha iyi bilmeliydi. O bundan daha akıllı.

Ve doktor nihayet içeri girdiğinde, lateks eldivenlerini takıp sonogram makinesini çalıştırdığında, Reed ne olacağını zaten biliyordur. Doktorun ne söyleyeceğini zaten biliyor.

Zihninde kurduğu gelecek gerçek değildi. Kalp atışı yok.

Çoktan gitti.

BÖLÜM 14

ONA BUZ KRALI DIYORLAR.

AVA

İnleyerek uyanıyorum, ama eğlenceli bir şekilde değil. Başım vücudumdan ayrılmaya çalışıyor. Ağzımda iğrenç bir tat var. Gözlerimi açmak istemiyorum, bu yüzden avuçlarımı üzerlerine bastırıyorum.

Dün gece bana ne oldu böyle? Derin, temiz bir nefes alıyorum. Ama bu işe yaramıyor, çünkü nefis kokusunu içime çekiyorum...

Reed Madigan.

Aman Tanrım!

Gözlerim panikle açılırken ellerimi bırakıyorum. Ama o burada değil. Vista Suite yatağında yalnızım. *Reed'in* yatağında. Ve üzerimde tanımadığım bir tişört var.

Vay anasını. Midem bulanıyor, neredeyse kendi boşluğuna doğru katlanıyor. Reed ve ben... *Mümkün* değil...

Sonra tişörtün altında, göğüs kafesime yakın bir yerde bulunan külotumu ve askısız sütyenimi giydiğimi fark ediyorum.

Seks yüzünden değil. Hayır. Gerçekte ne olduğunu hatırlamaya başlıyorum ve bu beni rahatlatmıyor. Hem de hiç. Seks yerine, Reed saçımı tutarken içki içip kusmuştum.

Aman Tanrım. Bir daha asla gözlerinin içine bakamayacağım. Beni eve bırakmaya çalışacak kadar sarhoş olduğuma inanamıyorum. Kırık topuğumu hatırlıyorum. Şöminesinin önünde yere yığıldığımı ve bana iyi davranmamasını söylediğimi.

Yüksek sesle bir inilti daha çıkarıyorum ve kendimi derin bir nefes daha almaya zorluyorum.

Sonra, işler daha kötüye gidemez diye düşünürken, dış kapının kilidinin açılma duydum.

Yipes! Kabus gibi görünüyorum ve içki fabrikası gibi kokuyorum.

"Alo? Ava?" diye sesleniyor bir ses oturma odasından. Bir kadın sesi.

Tanımıyorum.

"Um..." Yorganı tutarak söylüyorum. "Evet?"

"Ben Sheila, Reed'in asistanı. Sana birkaç kıyafet getirdim. Ayrıca ve botlarını da."

Bunu zihnimde tekrar oynatıyorum ve hiçbir anlam ifade etmiyor. "Yaptın mı? Nasıl?" "Kıyafetler benim, Reed de çantayı ve paltoyu senden aldı. masa." Bir an sonra yatak odasının kapısında belirdi. "İçeri girdiğim için özür dilerim ama Reed saat dokuzdaki toplantıda uyursan çok kızacağını söyledi."

Yatakta doğruldum. "Aman Tanrım. Saat kaç?"

"Sekiz." Odaya giriyor ve bir spor çantasını buruşuk yatağın üzerine bırakıyor. "Giyinip üstünü değiştirmek için eve gidersen, bolca vaktin olur. Ayrıca sana bunu da getirdim." Diğer elini kaldırarak kantinden aldığı beyaz bir kâğıt torbayı gösterdi. "İçinde biraz tereyağı olan kızarmış bir simit. Kahve de getirecektim ama Reed getirmememi söyledi."

"Oh."

Hay aksi. Elimi ağzıma kapattım. Çünkü biraz tereyağlı kızarmış simit, sabah bulantılarım olduğunda bana getirdiği şeydi. Karbonhidratlar yardımcı oluyordu. Ama midem bulandığında kahve beni kesinlikle tiksindirirdi. *Hatırladı.*

Gözlerim aniden doluyor.

"Dostum, iyi misin?" Sheila telaşlı görünüyor.

"Evet," diye . "Ama dün gece sarhoş oldum ve evimin önünde kustum. ex."

Sheila yüzünde sempati ifadesiyle irkilir. "Oh ouch. Sanırım senin Reed eski mi?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım, öfkeyle gözlerimi sildim. "Ve sanırım bundan daha da kötü. Sanırım ben de kelime kustum!"

"Vay canına. Bu yolculuk hayal ettiğimden çok daha ilginçmiş." Utangaç bir gülümsemeyle yatağın ayak ucuna oturuyor ve simit poşetini bana uzatıyor.

Midem gurulduyor ve simidi yarıya kadar çekip hayatı onaylayan bir ısırık alıyorum. Ekmek kızartma makinesinden çıktığı için hâlâ sıcak. "Tanrım, teşekkür ederim," diye inliyorum. "Buna ihtiyacım vardı."

"Hepsi Reed'in işiydi." Omuz silkiyor. "Sen onun lise aşkı mıydın?"

"Hayır." Bir ısırık daha alıyorum. "Bundan daha garip. Ben Doğu Yakası'nda büyüdüm ve o beni üniversitede terk edene kadar buraya taşınmadım. Ofise girip beni masanın arkasında gördüğünde kafası *çok* karışmıştı." Sheila kıkırdıyor. "Reed'in sarsıldığını görmek için nakit para verirdim.

Beş dakikalığına bile olsa. İş yerindeki kızlar ona Buz Kralı diyor." Bu çok etkileyici. "Duyguları olmayan bir adam gibi mi?"

"Evet." "P "yi patlatıyor. "Onun kalbini kimin kırdığını hep merak etmişimdir." "Ben değil," diye homurdanıyorum, ağzım simitle dolu. "Birileri olmalı

diğer kız."

"Merak ediyorum." Sonra başını sallıyor ve yataktan sıçırıyor. "Seksi ama duygusal olarak bodur patronum hakkında dedikodu yapmak ne kadar eğlenceli olsa da, aşağı inip bu toplantı için bir konferans odası ayarlamam gerekiyor."

"Oh lanet olsun! Ben-"

Sheila elini kaldırır. "Ben hallederim. Eşofmanımı giy ve koşarak eve git, kendine çeki düzen ver. Aşağıda görüşürüz!" Sonra benim yerime işimi yapmak için ortadan kayboldu.

Bu kız *gerçekten* bir zammı hak ediyor.

Kırk dakika sonra yeni duş almış ve aceleyle otele geri dönmüştüm. Saçımı topuz yapmışım. Bir elbise giymiştim ve akşamdan kalma solgunluğumu gizleyecek kadar makyaj yapmışım.

Geç bile kalmadım, bu yüzden kendimi Evergreen Room'un dışında durmaya ve yavaş bir nefes almaya zorluyorum. Sabah kolay olmayacak. Bugün Reed'in gözlerinin içine bakmam ve onun çılgın sarhoş eski sevgilisi olduğum, otel odasında kustuğum ve genel olarak kendimi beceriksiz bir drama kraliçesi gibi gösterdiğim için özür dilemem gerekecek.

Üç gün önce kendimi gerçekten de her şeyi *halletmiş* bir kadın olarak görüyordum. Sonra o ortaya çıktı ve her şey rayından çıktı.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor Teksaslı bir ses. "Dün gece üzerine çok fazla kaçak içki dökmedik, değil mi?"

İrkiliyorum ve arkamı döndüğümde en genç Sharpe'ı arkamda buluyorum. "Oh, merhaba! Ben iyiyim!" Yalan söyledim. "Sadece daha önce herhangi bir çağrıya cevap vermem gerekip gerekmediğini merak ediyordum.

bu toplantı. Ama sanırım bekleyecekler." Odanın kapısını açtım ve ona doğru tuttum.

Başını sallar. "Bir kadının benim için kapıyı tutmasına asla izin vermem hanımefendi. Önce bayanlar." Kapının kenarını tutuyor ve başını sallayarak önce benim girmem gerektiğini söylüyor.

Bunu yapıyorum, çünkü tartışacak havada değilim. Onların garip şövalyeliklerinin hayranı değilim.

"Günaydın!" Odaya sesleniyorum.

"İşte " Büyükbaba Sharpe diyor ki. "Umarım başın ağrıyıordur. Bizim kutlama tarzımız biraz fazla olabilir."

Tanrım, benim acı çekmemden zevk alıyorlar. "Oh, ben iyiyim! Tereyağlı simidin düzeltemeyeceği bir şey değil." *Artı üç Advil ve bir sürü su.*

Reed gözlerini benimkilere diyor, ifadesi beklenmedik derecede yumuşak.

Ahh. Eskiden bu bakışlar çok hoşuma giderdi. Ama şimdi arkamı dönüyorum ve masada beni ondan güvenli bir mesafede tutabilecek bir yer seçiyorum.

Bugün masanın etrafında daha fazla sandalye var. İki muhasebecimiz ve bir avukatımız var -her ne kadar yasal inceleme yarına kalsa da- ve tabii ki Sharpe'lar da finans ekiplerini getirdiler.

"Başlayalım mı?" diye soruyor kovboy şapkalı bir adam. "Bilanço ile başlamak ve ardından nakit akışına geçmek istiyoruz."

Mark Madigan, "Bizim için çalışıyor," diyor.

Mali müşavirimiz bilanço dosyasını açıyor ve başlıyoruz. Gelir ve giderlerle ilgili çok kuru bir tartışma.

Sharpe'lar sermaye harcamaları bölümüne gelene kadar pek soru sormuyorlar. Sonra da kayak dağı işletmesi hakkında sorular sorarak çok zaman harcıyorlar. Telesiyejlerin inşası ve işletmesinin ne kadar mal olduğu ve bunları inşa etmenin önündeki kısıtlamalarla ilgili tüm ayrıntıları duymak istiyorlar.

Bu hızlı bir tartışma değil ve başım hala zonkluyor. Bir bardak su içiyorum ve biraz daha içmek için can atıyorum. Ama masadaki sürahiler neredeyse boş ve onları doldurmak için ayağa kalkarsam, yönetici müdür değil de garson gibi görüneceğim. Ve içimden bir ses, bu ekipte görüntünün çok önemli olduğunu söylüyor.

Şefe gizlice mesaj atıp daha fazla suyla birini göndermesini istedim.

Finansal sorular sonsuza kadar uzayıp gidiyor. "Tüm asansör ekipmanlarımız oldukça yeni," diyorum bir noktada, asla korkarak. "Asansör için

yıllarca yeniden yatırım yapın."

"Biz *çok* titiziz küçük hanım," diyor ortanca Sharpe. "T'ların noktasını koymalı ve T'lerin üstünü çizmeliyiz."

İçimi tutarak, sessizce acı çekeceğime yemin ediyorum.

Konuşma operasyonların gelir tarafına döndüğünde, tüm soruları sormaya başlayan Reed oluyor. "Hâlâ temel kazanç varsayımlarınızı anlamak istiyorum," diyor. "Hesaplarıma göre, değerlemeyi haklı çıkarmak için oda fiyatlarını altı kat artırmanız gerekiyor."

Nefesimi tutuyorum, ama zar zor. Sinirlenen tek kişi ben değilim. Masanın karşısında, Reed'in babası patlayacakmış gibi görünüyor.

"Bunu bize bırakın," diyor Sharpe. "Eminim bir uygulamadan gelir elde etmenin inceliklerini biliyorsunuzdur ama biz kıtadaki en hızlı büyüyen lüks markaya sahibiz. Dağınızın büyük bir potansiyeli var ve biz bunu nasıl kullanacağımızı çok iyi biliyoruz."

"*İstismar*," diye mırıldanıyor Reed. "İlginç bir kelime seçimi." Babası ona ölümcül bir bakış fırlatır.

Reed'i anlamıyorum. Gerçekten anlamıyorum. Bu adamı sevdim. Bu adam tarafından terk edildim. Bu adama özlem duydum ve şimdi ondan rahatsızım.

Ve hala dün gece için özür dilemem gerekiyor.

Tam da bu toplantıya ara vermezsem ölebileceğimi düşünürken kapı çalınıyor ve öğle yemeği anonsu yapılıyor. Servis elemanlarından biri, sandviç, meyve ve kurabiye tabaklarıyla dolu bir arabayı iterek içeri giriyor.

Hayatımda bir mola için hiç bu kadar heyecanlanmamıştım. Reed de rahatlamış görünüyor. Masadan kalktı ve kapıya yöneldi.

Özrümü hemen şimdi dileyebileceğimi fark ederek sandalyemi geri itiyorum ve sessizce onu takip etmek için harekete geçiyorum.

Babası beni odadan dışarı atıyor ve Reed'i lobide takip ediyor. Reed, check-in masasının yanında asılı duran büyük bir sanat eserinin önünde durdu. Madigan Dağı'nın ve çevresindeki dağ zirvelerinin coğrafi olarak doğru bir şekilde sanatsal gösterimi.

"Reed," diye tısladı babası, yanına gelerek. "O da neydi öyle? Neden onları *kışkırtıyorsun*?"

"Değilim," diyor Reed. "Ama sorularım var."

"Bu *sorular* onların ne yaptıklarını bilmediklerini düşündüğünüz izlenimini veriyor. Ya da kimin aletinin daha büyük olduğunu ölçmeye çalışıyormuşsunuz gibi."

Yüzüm kızarıyor. Reed'le konuşmak için pusuda bekleyen biri gibi durmak yeterince garip. Aletin büyüklüğünü tartışıyorlarsa daha da kötü.

Ben de gördüm. Birçok kez. Sadece son zamanlarda değil.

Reed ısrarla, "Bir terslik var," diyor, gözleri haritada. "Bunu nereden buldun? Çok güzel."

"Ava bir drone fotoğrafı yaptırdı. Sonra da sanki adı Bayan Leonora DaVinci'ymiş gibi resmin üzerini kendisi boyadı. Ama konuyu değiştirme. Muhasebe incelemesini bitirebilmemiz için çeneni kapatman için ne yapmamız gerekiyor?"

Reed arkasını döndü ve beni gizlice dinlerken buldu. Tüm Silikon Vadisi anlaşma yapımcılarını titretmesi gereken esrarengiz bir bakışla beni ölçüyor. "Ava, sen tanıdığım en zeki insanlardan birisin. Sharpe'ların ne planladığına dair bir fikrin var mı?"

İltifat beni tamamen hazırlıksız yakaladı, bu yüzden söyleyebileceğim en az keskin şeyi kekeleyerek söyledim. "Hayır. Hayır."

Babasına geri dönüyor. "Bölgedeki diğer satılık mülklerle ilgili herhangi bir söylenti duydu mu?"

Mark başını sallıyor. "Bunun daha büyük bir emlak oyunu olduğunu mu düşünüyorsun? Nasıl olduğunu anlamıyorum."

"Ama öyle olmak zorunda. Tabii tavşan tepesinin altında bir elmas madeni yoksa."

Mark homurdanıyor. "İşletme okulunda size bunu mu öğretiyorlar?"

"Baba, sana söylüyorum. Yanlış bir şeyler var. Tesise aşırı değer biçerlerse, aşırı borçlanırlar. Sonra da iflas ederler. Paranın geri kalanını asla göremezsin."

Babası sesini alçaltır. "Ne yaptıklarını biliyorlar, Reed. Tüm o başarılı mülkler. Ve benim satmam gerekiyor. Altmış yaşındayım. Benimle hiçbir şey yapmak istemeyen üç oğlum var. Benim yerimde olsan ne yapardın?"

Reed ciddi gözlerle babasına bakar. "Gerçekten bilmiyorum. Özür dilerim."

İşte o zaman Reed'in benimle konuşamayacak kadar meşgul olduğunu ve bir işgüzar gibi davranmamam gerektiğini anlıyorum.

Sinsice uzaklaşıyorum. Özrüm beklemek zorunda.

Bir sandviç ve bir sodadan sonra kendimi neredeyse yeniden insan gibi hissediyorum. Öğleden sonraki seans daha kısa sürüyor ve Reed çenesini kapalı tutuyor, bu da çok yardımcı oluyor.

Toplantının sonuna kadar, her neyse, aniden tekrar sesini yükselttiğinde. "Bazı anlaşma notlarım var beyler, sanırım bugün onları istersiniz?"

Kısa bir sessizlik oldu, ben de yaltaklanmamaya çalıştım. Mark kaşlarını çattı, çünkü kimse Reed'den anlaşma notlarını istememişti.

"Devam et," dedi büyükbabam. "Duyalım bakalım."

Reed not defterinde bir sayfa çeviriyor, odadaki tedirginliği umursamıyor. "Öncelikle, aile evinin kiralanmasını talep etmek istiyorum. Hiçbiriniz burada yaşamayı planlamamıştınız, değil mi?"

"Doğru," diyor büyükbaba. "Gerçi orası değerli bir gayrimenkul evlat."

Reed kalemini masaya vuruyor. "Babam birkaç hafta içinde hayatını kökünden değiştiremez."

Yaşlı Sharpe, "Ona biraz zaman vermeyi planlamıştık," diyor.

"Neden resmileştirmiyorsun? Kaç yıl istiyorsun baba?"

On mu?" Babasına doğru bir bakış atar.

Bay Madigan, "Beş kişi yardımcı olur," diyor.

"Yediye ne dersin?" Reed bunu not defterine not ediyor. "Tamam, o zaman en iyi çalışanlarımızı düşünmemiz gerekiyor. Geçiş sürecinin iyi geçmesi için onları iki yıllık sözleşmelere bağlamak isteyeceksiniz. Örneğin Ava'nın İdari Müdürlüğe terfisi yazılı olarak yapılmalı. Ayrıca, uzun süredir müşterilerimizin sorunsuz bir geçiş süreci yaşamasını çok önemsiyoruz ve bunu gerçekleştirme konusunda Ava'ya güveniyoruz."

Bana beş yıl uzunluğunda gelen bir duraklama oluyor ama muhtemelen sadece birkaç saniye. "Kulağa mantıklı geliyor," diyor ortanca Sharpe.

Reed bana bakıyor. "Belki bunu birlikte çözebiliriz." diyor.

İpucunu alarak hızla ayağa kalktım. "İhtiyacı olan olursa ofisimde . bu öğleden sonra bana."

Dışarı çıkarken yüzüm yanıyor. Reed bunu yapmak zorunda değildi, beni kolluyordu ve dürüst olmak gerekirse, bu ondan nefret etmeyi daha da zorlaştırıyor.

Yine de deneyeceğim.

BÖLÜM 15

BEN SADECE BURADA ÇALIŞIYORUM.

REED

Bir saat daha orada oturup Sharpe'lardan birkaç küçük taviz koparıyorum. İşim bittiğinde, bir dahaki sefere silahlarını çıkardıklarında fotoğrafımı atış talimi için kullanacaklarını hayal ediyorum.

Ama buna değdi. Sonunda evin geri kiralama maddesinden ve istek listemdeki diğer birkaç maddeden memnunum. Babam bu hödüklere satmak istiyorsa, iyi şartlar elde edecektir. En azından Kaliforniya'ya kafam rahat olmasa da vicdanım rahat bir şekilde dönebilirim.

Ne yazık ki Ava için endişelenmeyi bırakamıyorum. İki yıllık bir sözleşmeyle bile, hala onu köpekbalıklarına yem ediyormuşum gibi hissediyorum.

Yine de endişelenmiyor. Onun istediği de bu. Ben de Sharpe'lardan anlaşma notuna yılda üç haftalık tatil eklemesini istedim. "Ve üç kişisel gün" diye ekliyorum.

Sharpe bana kötü kötü bakıyor ama bunu notlarına ekliyor.

Toplantı sona erdiğinde Ava'yı aramaya gidiyorum çünkü ona iyi haberi vermem gerekiyor. En azından kendime böyle söylüyorum.

Onu sadece kırmızı elbisesinin içinde seksi görüldüğü için ya da dün gece beni ne kadar özlediğini söylerken gözlerindeki bakışı hatırlamadan duramadığım için aramıyorum.

Hayır. Bu kesinlikle bir iş ziyareti.

Ava'yı masasında otururken buluyorum. Dikkatle yerleştirilmiş görev lambasının altında bir şey tutuyor. Sabırla nesneyi manipüle ederken, kaşlarını çatması bana henüz yirmi bir yaşındayken tanıştığım, son sanat projesine nefis bir baykuş ya da tilki çizerken gözlerini kışan kızı hatırlatıyor.

"Merhaba," diyorum bir erkeğin sevdiği tek kız için toplayabileceği kadar soğukkanlılıkla. "İyi bir şeyim var..." Cümle benim üzerimde ölüyor.

Elinde ne fark ettiğimde dilimi yuttum. "Nereden *buldun*?
Bu mu?"

Güzel gözlerini kaldırıyor ve kafası karışıyor. "Kupa mı?"

Başımı sallıyorum, gözlerim hala ona yapışık.

"Birinin bir depoda sakladığı eski çanak çömlek kutusunda buldum. O kadar çok sevdim ki eve . Altında bir söz var, *iç tarafında*. Diyor ki-"

"*Sevmek ve sevilmeğ güneş her iki taraftan da hissetmektir,*" diyorum sesim kısık bir şekilde.

Ava saf bir şaşkınlık sesi çıkarıyor. "Sen nasıl..." Kupaya bakar ve sertçe yutkunur. "Bir dakika. Bu *senin miydi*? El yapımı gibi görünüyor."

Başımı salladım. Sonra da ona daha önce hiç söyleyemediğim bir şeyi söylüyorum. "Bunu annem yaptı. Çömlekçiliği çok severdi."

Ava bana bakakaldı. Sonra elindeki kırık şeye bakıyor. "Ölmüş annen bunu *senin için yaptı*. Ve ben onu kırdım."

Derin bir nefes daha alıyorum ve bir yığın duyguyu tekrar boğazımdan aşağı atmaya çalışıyorum. "Ava, bu *senin suçun değil*. Ama bana onu nerede bulduğunu gösterebilir misin? İki tane daha vardı - farklı renklerde - her bir kardeşim için bir tane. ..."

"...içinde farklı sözler var," diye cümlemi tamamladı. "Evet. Hadi gel." Işığt kapattı ve askıdan ceketini aldı. "Beni takip edin."

On beş dakika sonra, bir çalışan apartmanın arkasındaki depodan karton bir kutu çıkarıyorum. "Buraya," diyor Ava, beni dış merdivenlerden ikinci kata çıkarırken. "Diğet iki kupa mutfağında."

Onu üst kata kadar takip ediyorum, utanmadan arka tarafının görüntüsüne hayranlıkla bakıyorum. "Lisedeyken buraya gelirdim," diyorum ona. "İkinci katta yaşayan bir kayak teknisyeni vardı, bana ve Weston'a bira ısmarlardı. Muhtemelen bizden fazla para almıştır."

Ava ikinci kata ulaştığında omzunun üzerinden bakıp bana küçük bir gülümseme veriyor. İki kapıdan geçiyor ve üçüncüsünün önünde duruyor. "Annenin bir çömlekçi olduğu gerçegini hâlâ unutamadım." Kendi dairesinin kapısının kilidini açtı ama içeri girmeden önce bana bir

değerlendirici bir bakış. "Çömlekçilik sınıfında tanıştığımız gün bahsetmiş olabileceğin bir şeye benziyor."

"Oh, biliyorum." Dairenin içinde onu takip ediyorum. "Ama orada, çömlekçilikte benden daha iyi olan *çok* güzel bir kızın yanında oturuyordum. Övünülecek bir şey gibi görünmüyordu."

Kaşlarını çatı. "O ders bir ay sürdü, Reed. Ve hiç gündeme gelmedi."

Haklı tabii ki. "Sadece üzgün bir çuval olmak istemedim. Kederli hikayemi ayaklarının altına sermek istemedim. Ne demem gerekiyordu? 'Annem bir çömlekçiydi. Evimizi muhteşem yapardı. Sonra öldü ve babam onun adını bile söylemiyor.'"

"Bu iyi bir başlangıç olurdu." Ava ceketini bir sandalyenin üzerine atıyor. "Otur." Mutfığa gidiyor, buzdolabını açıyor ve bir galon elma şarabı çıkarıyor. Sonra dolaptan sarı ve turuncu olmak üzere diğer iki bardağı alıyor. "Sıcak elma şarabı?"

"Evet, lütfen." Her ne kadar ölmüş annem hakkında konuşmak istemesem de

-Ava'nın yaşadığı yeri görmek için aldığım bu davetten keyif alıyorum.

Kutuyu sehpaye ve kanepeye .

Daire şaşırtıcı derecede güzel. Onu burada şüpheli yeni yönetim altında bıraktığım için neredeyse kendimi daha iyi hissediyorum. Oturma odası küçük ama rahat, kömür rengi bir kanep ve deri bir sandalye var. Çok medeni - lisedeyken ziyaret ettiğim o adamın bekâr evinden çok daha güzel.

Küçük alanı özenle dekore etmiş. Kitap rafları ve yastıklar var... Bekle. Yastıkların üzerine dağ keçileri çizilmiş.

"Ava, bunlar *senin* çizimlerin mi?" Ona göstermek için bir yastığı kaldırarak soruyorum. "Bunu otel odamda gördüm." Park yeri tabelalarında da çizimler var. Bu mülkün her yerinde onun izi var. "Bu sensin, değil mi? Ben deli değilim, değil mi? Sanatın Madigan Dağı'nın her yerinde."

"Evet." Ocağın üzerindeki tencerede elma şarabı karıştırıyor. "Ve Sharpe'ın hepsini silip yerine her şeyin üzerine altın yılanlar koyacağını düşünmeye başladım." Yüzünü buruşturuyor.

Hayatımda ilk defa dilimi tutuyorum. Ama muhtemelen haklı. Yine de, o ve babam satışı gerçekleştirmekte kararlı görünüyorlar. Ve bu gerçekten beni ilgilendirmez.

Endişelenmeyi bırakana kadar bunu tekrarlamaya devam edeceğim.

Ava elma şarabını karıştırırken, kendime etrafa bakıp buranın *bizim* dairemiz olup olamayacağını düşünmek için zayıf bir an tanıyorum. Her şey farklı gelişeydi...

"Toplantının geri kalanı nasıl geçti?" diye soruyor.

Yemin ederim hatırlamam bile uzun zaman alıyor. Sharpe'tan kazandığım imtiyazlarla övünmek için o kadar hevesliydim ki, ona bu önemsiz haberi vermek için o kadar çaresizdim ki. Onun iş sözleşmesini müzakere etmek, gençken yaptığım tüm yanlışlar için çok ucuz bir özürdü. "Her şey yolunda gitti. Sharpe'lar sana iki yıllık garanti, üç hafta ücretli tatil, her yıl üç kişisel gün ve yüzde yirmi zam veren bir anlaşma hazırlayacaklar."

Aniden dönüyor. "Yirmi mi?"

"Evet. Bunu hak ediyorsun."

"Önce kendimi kanıtlamam gerektiğini . Kahretsin, Reed. Teşekkür . Bu inanılmaz." Yüzünde bir gülümseme belirir.

Kalbim yeni bir suçluluk duygusuyla sızlıyor. "Bunu hak ediyorsun. Burayı sen yöneteceksin."

"Elbette, ama..." Fincanlara elma şarabı doldurmaya başladı. "Baban satmayı çok istiyor. Sanırım Sharpe'ları detaylar konusunda zorlamaktan korkuyordu. Ben de zorlamaktan korkuyordum. Benim bu oyunda hiçbir çıkarım yok. Bu pazarlıkta ben hiç kimseyim. Ben sadece burada çalışıyorum."

"Gerçekten mi? Mülkün herhangi bir yerinde buraya sizin kadar emek veren başka bir çalışan var mı?"

Omuz silkiyor, sanki önemli değilmiş gibi. Sonra elma şarabını oturma odasına taşıyor ve ben de bardağı almak için koltuktan kalkıyorum. "Annene," diyor ve kadeh kaldırmak için kendi bardağını kaldırıyor.

"Anneme," diyorum ama sesim kelimeye takılıyor. Ve lanet olası gözlerim yanıyor. Ama *Tanrım*, onun hakkında hiç konuşmuyorum. Asla.

Ava sessizce karşımdaki sandalyeye oturuyor, ben de fincanımdaki baharatlı demlemeden bir yudum alıp soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum.

"Bu kupaları onun yaptığı hiç aklıma gelmemişti." Ava parmağını kupanın kenarında gezdiriyor. "Başlangıç olarak imzasızlar. Sanatçı olduğunu biliyordum ama heykeltıraş olduğunu duymuştum. Çalışanlar onu ne kadar sevdiklerinden ve ne kadar yetenekli olduğundan bahsederlerdi."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Heykel onun asıl işiydi. Ama seramiği de çok severdi. Yeni bir parçanın kilden modelini çıkarır ve şekli yakaladığını hissettiğinde onu metal işçiliği için dökerdi."

"Vay canına, ilginç," diyor Ava. "Onunla tanışmayı çok isterdim."

Annemin Ava'yla tanışma fikri bile kalbimi sızlatıyor. "Seni çok severdi. Peki ya o çömlekçilik dersi? Ona daha yakın hissetmek için almıştım."

"Ah, Reed," diyor Ava sessizce. "Keşke bilseydim."

"Bu bir hataydı," diyorum dikkatlice. "Onlardan çok yaptım." Umarım kendimi kaybetmeye ne kadar yakın olduğumu anlamaz. Annem gideli on üç ya da on dört yıl oldu. Ve ben bütün bu zamanı yas tutmamaya çalışarak geçirdim.

Açıkçası, benim için harika oldu. Ciğerlerim gergin ve garip hissediyorum. Sanırım bir şeyi nefes alamayacak kadar sıkı paketlediğinizde böyle oluyor. Sonunda mantar patladığında, patlarsın.

Boğazımı temizleyerek elma şarabından bir yudum daha alıyorum. "O kutuyu bulduğun için teşekkür ederim. Bu gece inceleyeceğim." Depodayken içine göz atmıştım ve birkaç büyük kâse ile bir tomurcuk vazo görmüştüm. "Sırlı parçaları hiç imzalamazdı ama her parçanın altında bir iz var. Bir sembol."

Ava elindeki kupayı dikkatle kaldırıyor - turuncu olan Weston'ındı - ve dibini inceliyor. "Dağ mı? Onu görmüştüm ama kime ait olduğunu bilmiyordum."

Kırmızı kupanın -Crew'un- dibindeki girintiyi parmağımla izliyorum. Annem bunu kendi elleriyle yaptı. O gideli çok oldu ama bu hala burada. Hala avucumun içinde. Üzerime bir hüznün dalgası daha çöküyor. İçimden nefes alıyorum.

"Reed," diyor Ava usulca. "Kupanı bir profesyonele tamir ettireceğim."

"Böyle bir şey var mı?" Ortamı yumuşatmak için sordum. "Profesyonel çömlek tamircisi mi?"

"Sanat konservatörü," diyor. "Kintsugi'yi hiç duydun mu?"

Düşündüm. "Kulağa Japonca geliyor."

"Öyle. Bu, kırık çömlekleri altınla tamir etmenin bir yolu. Çatlağı gizlemeye çalışmak yerine..."

"Onu süs olarak yapıyorlar," diye bitiriyorum. "Evet, annem bir keresinde bana bunu açıklamıştı. Kırık bir şeyin nasıl olduğundan daha mükemmel hale gelebileceğini." Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Yine de bazı şeyler asla onarılamaz. Bu aile yadigârlarının nasıl olup da kulübedeki etiketsiz bir kutuya düştüğünü bana açıklar mısınız? Eşyaları mevsimsel olarak oraya atıyoruz.

çalışanların geride bıraktıkları."

Eşyaları nerede bulduğumuza şaşırmasam da irkiliyorum. "En azından kırılmamışlar. Babam onun sanatının bir parçasını yok etti."

Ava'nın nefesi kesildi. "Yok mu etti? Baban annenin sanatını mı kırdı?"

Başımı sallayıp başka tarafa bakıyorum çünkü bu anı çok zor. Annem Noel'den hemen önce, ben Middlebury'de ilk dönemimin finallerini bitirirken ölmüştü. Eve uçtum ve o yıl ailemle birlikte olmak için J dönemini kaçırdım.

Ama babam bize bakamayacak kadar kendini kaybetmekle meşguldü. "Annem öldükten hemen sonra dağılmıştı. Bir gece aklına onun tüm parçalarını evden kaldırması gerektiği geldi. Çok fazla yoktu. Eserlerini satmayı ve dünyaya göndermeyi severdi. Ama evde onun kilden bazı modelleri vardı. Babam biraz sarhoştı ve bütün küçük parçaları dışarı çıkardı..."

Derin bir nefes alıyorum, bu konu hakkında konuşmanın hâlâ ne kadar zor olduğuna şaşıyorum.

"En büyük parça en son gitti. Durumunun kötü olduğunu gördüm ve yardım etmeye çalıştım. Ama benden uzaklaştı. Düştü ve kırıldı." Gerisini aceleyle . "Bir saniye boyunca ikimiz de o çatlağa baktık. Sonra sanki kendini kaybetti. Sanki bir kayıp daha çok fazlaydı. Onu aldı ve dışarı fırlattı. Evimizin önündeki yürüyüş yolunda parçalara ayrıldı."

Sonrasında, her bir çalışan onun nasıl bir felakete dönüştüğünü görmeden önce elimden geldiğince tüm pisliği temizledim. Nedenini bile bilmiyorum ama bu konuda çok utanç duymuştum.

Yine de, babamın öfke sarmalından kurtulabileceğini düşündüğüm ilk günlerdi. İçkiyi bırakıp tekrar babamız gibi davranmaya başlayacağını düşündüğüm zamanlardı.

Yanılmışım.

BÖLÜM 16

NE DÜŞÜNÜYORDUN?

AVA

, Reed mücadele ediyor. Bunu gizliyor ama bunca zaman sonra bile onu çok iyi tanıyorum. "Bu korkunç, Reed. O öldükten sonra işlerin bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum. Bana babanın iyi başa çıkamadığını söylediğini hatırlıyorum ama..."

Gülüğü acıdır. "Hiçbirimiz yapmadık. On dokuz yaşındaydım. Ona ne diyeceğimi ya da bu -" elini sallıyor "- ailemizin ortasındaki kara delikle ne yapacağımı bilmiyordum. O öldüğünde Middlebury'de olduğum için çok suçluluk duyuyordum. Ama bir ay boyunca evde olmak işkence gibiydi. Şubat ayında okula döndüğümde babamdan uzaklaşmak beni çok rahatlattı." Dehşet dolu bir ses çıkardım. Şimdi neden eve hiç gitmediğini biliyorum. İki yıl sonra Reed'le tanıştım, bir yıl sonra Colorado'ya geldim ve iki yıl sonra da çalışmaya başladım.

babasıyla yakındı.

Belli ki babası aradan geçen yıllarda kendi üzerinde bazı çalışmalar yapmıştı. Ben idari ofiste çalışmaya başladığımda içkiyi bırakmıştı. "Hiçbir fikrim yoktu. Travmatik olmalı."

Reed bunu kabul etmek istemiyormuş gibi omuz silkiyor. "Bu bir mazeret değil Ava, ama o enkaz çocuk iki yıl sonra tanıştığın adamdı. Kimseyle ciddi bir ilişkim olmadı." Kahverengi gözlerini kaldırıyor ve özür diliyor. "Hayatını mahvettiğim için özür dilerim. Asla öyle bir niyetim yoktu. Sadece kaybettiğimizde-" Yutkunuyor.

"Bebeğim," diyorum usulca. Bu benim için de kolay değil.

Bir nefes alır. "Bebeğim," diye tekrarlıyor dikkatlice. "Sadece başa çıkamadım. Sanki... *işte yine başlıyoruz*. Kendimi kapattım. Bunu kendim atlatamadım ve seni de nasıl atlatacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Ben de..."

Derin bir nefes daha. "Kendimi denklemden çıkardım. Kulağa çocukça geldiğini biliyorum."

"Çocukçaydı. Çünkü biz aslında çocuktuk."

"Hayır," diye karşı çıkıyor refleks olarak, tıpkı bir erkek gibi. "İhtiyacın olan adam olabilirdim ama olamadım. Çok özür dilerim."

Biraz ağlamaklı hissediyorum, çünkü bu özrü duymaya her zaman ihtiyacım vardı. Bu arada, on yıl boyunca öfkemi besledim ve bu öfkenin kendi acılarımın ötesini görmemi engellediğini fark ettim. "Senin travma geçirdiğin hiç aklıma gelmedi. Büyük resmi görmeye hiç çalışmadım. Sadece senin..." Şimdi cümleyi bitirmeden önce yutkunmak zorunda kalan benim. "Düşük yaptığımda *rahatlamıştım*. Sanki bir do- over'ın varmış gibi."

"Bebeğim, hayır." Reed'in gözleri kızarır. "Ben seni istedim. O bebeği istedim. Bir aile istedim. Bu bizim için gerçekleşmeyince yıkıldım. O kadar ezildim ki dayanamadım."

Nefes almayı bıraktım.

"Ava, bir saniye buraya gel. Lütfen." Bana işaret ediyor.

Ellerim titreyerek fincanımı yere bıraktıktan sonra kanepeye doğru yürüyorum. Oturduğumda Reed beni kollarına çekiyor. İki gün içinde ikinci kez onun odunsu kokusunu içime çekiyorum. Burnumu boynuna dayayıp sonsuza kadar orada kalmamak için kendimi zor tutuyorum.

O bana sıkıca sarılırken ben de başımı omzuna koymaya razı oluyorum.

"Ava," diye fısıldıyor. "Sen benim her şeyimdin. Ve ben bunu bir kenara attım, tıpkı babamın çömleklere yaptığı gibi. Ondan hiçbir şey öğrenmedim. Çok fazla pişmanlığım var."

Gözlerim tişörtüne akıyor. "Bunun için teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. "Ama..." Başımı kaldırıyorum ve gözyaşlarımın arasından ona bakıyorum. "İlk konuşmamızda seni çömleklerini yere atmaya ikna etmiştim. Bunu bir *oyun* haline getirdim. Ne düşünüyordun acaba?"

"Ama anlatmak istediğin bir şey vardı." Başparmağıyla elmacık kemiğime vuruyor. "Bitmemiş bir şeyi yıkmak sağlıklıdır, böylece yeniden başlayabilir ve daha güçlü bir şey inşa edebilirsin. Sırf bakmak acı veriyor diye bir şeyi kırmak doğru *değil*. Ben bize bunu yaptım. Her zaman üzgün olacağım."

Başımı bir süre daha omzuna yasladım.

Dudakları saçlarıma değiyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Ve sonra işleri daha da kötüleştiriyorum ve neden olduğundan gerçekten emin değilim.

Belki de aşırı duygusal yüklemidir.

Ya da belki bir yankı, kas hafızası gibi, ağzımı Reed'inkine doğru kaldırmama neden oluyor. O da aynı güç alanına yakalanmış olmalı, çünkü aynı anda o da çenesini indiriyor. Ağzlarımız tanıdık bir kolaylıkla bir araya geliyor.

Yumuşak dudakları ilk kez dudaklarımı okşadığında, nefesimin eskiden olduğu gibi kesildiğini hissediyorum. Ağzıma ciddi bir öpücük kondururken de aynı çırpınışı. Sanki emir almış gibi ona doğru gevşiyorum ve onun tadı elma şarabı ve sıcak gibi geliyor. Tadı *benimki* gibi.

Reed tereddüt etmiyor. Sert bir elle yanağımı kavlıyor ama ağzı nazik ve yavaş. Onun bilinçli öpüşen biri olduğunu unutmuştum. Ve Reed'in ilgisinin yüzde yüz onuna sahip olmanın nasıl bir his olduğunu unutmuştum. Aşk gibi hissettiriyor.

Hayatımın bütün bir yılını ona yaslanarak geçirmiş olmamda şaşılacak bir şey var mı? Bir rüya gibi öpüşen bu adama bu kadar aşık olmam şaşırtıcı mı?

Hamile kalmam ve birbirimizin kalbini kırmamız şaşırtıcı mı?

Bu ayıltıcı düşünce şehvet dolu bulanıklığıma nüfuz ediyor. Gerçekten istemesem de geri çekiliyorum. "Özür dilerim," diyorum çabucak. Başımı ellerimin arasına alarak ondan uzaklaşıyorum. "Özür dilerim. Bu..." Cümleyi bitiremeyecek kadar telaşlıyım.

Reed sadece kıkırdıyor. Sıcak bir elini omzuma koyuyor ve dostça sıkıyor. "Şşşt," diyor, "Bu hafta..."

"Çok fazla," diye geveledim. "Üstesinden gelinecek çok şey var. Sadece bir an için... bunaldık."

Benimle aynı fikirde olmak için acele etmiyor, sadece elini saçlarımın üzerinden geçiriyor. Tek, şefkatli bir vuruş. Ama Tanrım, bunu çok özledim. Özlediğimi bilmiyordum ama işte burada ve şimdi içim acıyor.

Lanet olsun.

Birden ayağa kalkıyorum ve boş bardaklarımı alıyorum. Onları hızlıca yıkamak için mutfığa götürüyorum. Reed'in gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ama hiçbir şey söylemiyor. Fincanlar temiz ve kuru olduğunda, onunla tekrar yüzleşmemek için hiçbir bahanem kalmıyor. döndüğümde, onun beni çok iyi hatırladığım kahverengi gözlü yoğunluğuyla izlediğini görüyorum. Yüz ifadesi düşünceli ve belki biraz da kendini beğenmiş.

Sağlıklı bir kızgınlık patlaması hissediyorum. "Ne?" Talep ediyorum. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Dudakları sırtarak yukarı kalkıyor. "Sebebi yok."

Evet, kesinlikle gitme vakti geldi. Odanın karşısına geçip karton çömlek kutusunu açıyorum ve kupaları dikkatlice içine yerleştiriyorum. "Bu gece Sharpe'larla kokteyl mi içiyorsun?"

"Ne yazık ki. Karaciğerim şimdiden benden nefret ediyor." "Sen benden daha iyisin."

"Neden gelmiyorsun?" diye soruyor. "Onların önünde kalmak isteyeceğini düşünmüştüm."

"Oh, isterdim," diye itiraf ediyorum. "Ama bu gece açılış gecesi töreni için antrenman seansı var ve aynı anda iki yerde birden olamam."

Her yıl kayak dağının sezonun ilk açılış gününden sonraki akşam bir ritüel düzenliyoruz. Dışarıda bir senfonik bando çalarken, çalışanlar ellerinde fenerlerle dağdan aşağıya doğru kayıyor. Havalı görünüyor ve sosyal medyada çok fazla paylaşım almamızı sağlıyor.

Reed çömlek kutusunu eline aldı. "Bunun için teşekkür ederim."

"Önemli bir şey değil," diye ısrar ediyorum. Onu kapıya kadar geçiriyorum ama güvenli bir mesafede duruyorum. O yaramaz, yanlış yönlendirilmiş, harika öpücüğün tekrarlanmasına ihtiyacım yok.

BÖLÜM 17

KALBİMİN PASLI MENTEŞELERİ

AVA

"Al, Ava," diyor Halley, jakuzi fiskiyeleri etrafımda neşeyle fokurdarken bana kırmızı bir Solo bardak uzatıyor.

Saat dokuz ve açılış töreni için yaptığımız antrenman bir saat önce sona erdi. Bardağa bakıyorum ve pembe bir şarap görüyorum. İçki içmek hâlâ bu gecenin yapılacaklar listesinde değil ama kızlarla spontane bir jakuzi gecesine asla hayır demem.

Tesiste biri ısıtmalı havuza bitişik, diğeri ise yalnızca spa müşterilerinin bakımlar arasında kullanabileceği özel olmak üzere iki adet spa küveti bulunmaktadır. Spa verandasının etrafındaki yüksek ahşap çit, neşeli peri ışıklarıyla süslenmiş ve her köşede saksılı yaprak dökmeyen çalılar bulunmaktadır.

Arada bir spa müdürü Sarah, mesai saatleri dışında bizi spa'nın dev jakuzisine davet ediyor. Bu gece, ben ve Halley, Sarah, Raven ve özel konuğumuz Sheila. Onu barda tek başına oturmuş bir dergiyi karıştırırken buldum ve bize katılmak için mayosunu giyip yukarı fırlamaktan mutluluk duydu.

"Sen nasılsın Ava?" Raven soruyor.

"İyi," diyorum kibarca. "Muhasebe incelemesi bugün iyi geçti gibi görünüyor."

Raven saçlarını savuruyor ve bana gülümsüyor. "Muhasebe incelemesini sormuyordum bebeğim. *Onunla* vakit geçirmek nasıl?"

Gözlerim istemsizce Sheila'ya kayıyor.

"Hey, kız kodu," diyor, iki elini boyun eğmek için kaldırarak. "Ben bir kasa dairesiyim. Ayrıca, Reed'e hiç dikkat etmiyorum. Ne kadar yalnız görüldüğünü *hiç* fark etmedim. Ya da gönülsüzce çıktığı kadınlar için ne kadar sinir bozucu olduğunu. Şirketin spor salonunda terlerken ne kadar seksi görüldüğünü de hiç fark etmedim."

Diğer kadınlar kahkahalarla kükrer.

"Soruyu tekrarlıyorum," diye bastırıyor Raven. "Nasıl gidiyor?" "Berbat," diye homurdandım. "Önce sarhoş oldum ve gevezelik ettim..."

Sarah sempati içinde inliyor.

"Sonra onun huzurunda kustum. Bu dündü. Bugün, ölmüş annesinin onun için yaptığı bir çömlek parçasını kırdığımı öğrendim. Ve özür dilemeye çalışırken, ben-" Yüksek sesle söylemek çok korkunç, bu yüzden yüzümü ellerimin arasına aldım. "Ahkissedhim."

"Pardon, ne?" Sarah soruyor.

"Onu öptüm," diye mırıldanıyorum.

Ortak bir nefes alış veriş var.

"Tanrım," diye küfrediyor Halley. "Büyük hata."

"Biliyorum, değil mi?" Yüzümü ellerimden kurtarıyorum ve şarabımı yudumluyorum. Tadı akü asidi gibi ama muhtemelen akşamdan kalmalığının kalıntıları konuşuyor.

"Görünüşe göre ikinizin çözmeniz gereken eski sorunları var," diyor Raven. "Belki de Colorado'da tekrar ortaya çıkması *iyi* bir şeydir."

"Belki," diye homurdanıyorum. "Ama *kimin* için iyi? Reed çözülmemiş bir kederin üstesinden gelmeye çalışıyor, ki bu muhtemelen sağlıklı bir şey. Ama ben ona nasıl kızacağımı unutuyorum."

"Haklısın." Sarah titriyor. "Ve affetmek ruh için çok yıkıcıdır." Bana doğru şakacı bir sıçrama yapıyor.

"Öyle!" Sırtına su sıçratarak tartışıyorum. "Öfkem geceleri beni sıcak tutuyor."

Hepsi gülüyor. "Ama sonra ne oldu?" Raven sorar. "Çocuklar," diye fısıldar Sheila.

"Garip miydi?" Raven onu görmezden geliyor. "Yoksa tırmandı mı?"

Suyun altında, Sheila ayak bileğini benimkine çarptı. Tam bir aptal olmadığım için - Reed yakınımıdayken hariç - dikkatini neyin çektiğini çalışmak için başımı çeviriyorum. Bir anımı alıyor, çünkü sekiz metrelik ahşap çitin tepesinde kimseyi görmeyi beklemiyordum.

Reed daha seksi bir Örümcek Adam gibi düzgünce tepeye tırmanıyor. Kedi gibi bir zarafetle verandadan aşağı atlıyor ki bu hiç de adil değil.

"Hanımlar," diyor o boğuk sesiyle. "Bir partiye davetsiz geleceğimi bilmiyordum. Sheila bile burada. Davetiyem postada mı kayboldu?"

"Sharpe'larla meşguldün!" Kekeledim. "Hem burada ne *işin* var?" Üzerinde bir antrenman tişörtü ve koşu şortu var. Ve inanılmaz, lezzetli bir şekilde terli.

Sırt çantasını omuzlarından indirip bir şezlongun üzerine bırakıyor. "Gençken buraya gizlice girerdim. Görüyorum ki hâlâ böyle bir şey var. Sharpe'larla içkiler erken bitti, ben de otelin spor salonuna gittim."

"mu yapıyorsun?" Halley sertçe sorar. "Anlayamadım."

Sırıttıyor. Gömleğini çıkarıp onu da yere attığında, jakuzideki kadınlardan toplu bir nefes alma sesi duyulur.

Kolları esnediğinde elli IQ puanı daha kaybediyorum.

"Buraya girmenin daha kolay bir yolu var mı?" diye soruyor, ayakkabılarını çıkarıyor ve yırtık vücudunda şortundan başka bir şey bırakmıyor. "Eskiden çalılar arasında bir merdiven bulundururduk."

"Evet, buna ön kapı deniyor. Bir ara denemelisin," diyor Sarah yüzünde rüya gibi bir ifadeyle. Ama çitin yanındaki açık hava duşunu işaret etmeyecek kadar rüya gibi değil. "Önce durulan. Benim spam kutsal bir alandır."

"Peki efendim." Reed spor çantasını kaptığı gibi kabine girip kayboluyor, bu sırada tüm arkadaşlarını küçük komik gülümsemeler takınıyor. Çok geçmeden ortaya çıkıyor, mayosunu giymiş ve kaslı bacakları üzerinde sıcak küvete doğru yürürken saçlarındaki suyu silkeliyor.

"Şarap?" Raven neşeyle sorar.

"Elbette, teşekkürler," diyor Reed. "Sadece Halley'nin dökmesine izin verme. Klor ekler." Küvetin kenarına ulaşır.

Son saniyede, Sheila soluna doğru kayar, yanındaki yeri boşaltır.

Be

n. Tam da o kızıdan hoşlandığıma karar vermiştim.

Reed görkemli bedenini suya indiriyor ve kanım basınç artışları. Son on yılda gözle görülür şekilde şişmanladı. Baktığımdan değil. Aslında, bakmamak için o kadar çabalıyorum ki muhtemelen bir yerimi inciteceğim.

"Yani burası eskiden gençlerin takıldığı bir yer miydi?" Halley soruyor.

"Bazen. Peki bu güzel akşamda neyi tartışıyoruz?" Şarabını yudumluyor, bardağın kenarından beni inceliyor.

Bakışlarını tutuyorum, çünkü arkamı dönersem suçlu görüneceğim. Yüzüm yanmaya başlıyor ve çitlere tırmanırken ne kadarını duyduğunu merak ederken, dizi suyun altında hareket ederek benimkine dayanıyor. Bu sadece bir tesadüf olabilir. Ya da kasıtlı bir işkence olabilir.

Her iki durumda da, onu görmezden gelmeye yemin ediyorum. Yine de o derin kahverengi gözleriyle beni izliyor ve tüm vücudum ateşle parlıyor.

Belki de su sıcaklığı normalden daha yüksektir? Sarah'ya termometrenin sorun çıkarıp çıkarmadığını sormak için aklıma bir not alıyorum.

Sheila boğazını temizler. "Biz de tam muhasebe incelemesi hakkında konuşuyorduk. İyi geçtiğini duydum."

"Muhasebe incelemesi, ha?" Reed'in yüzüne yavaş bir gülümseme yayılır. "İyi geçti ama..." Reed başını sallıyor ve sonunda bakışmalarımızı kesiyor. "O şeytani piçlerin neyin peşinde olduğunu hâlâ anlayamıyorum."

Sheila küçük sevimli burnunu kırıştırıyor. "Alıcının bir şeyler sakladığını mı düşünüyorsun?"

"Öyle olduklarını *biliyorum*. Sadece ne olduğunu anlayamıyorum." Bir hareket yapıyor ve pazuları benimkilere değiyor.

Birden tüylerim diken diken oldu. Bu hiç adil değil. Ayrıca haksızlık mı? Sharpe anlaşmasına sürekli karışması.

Tüm hayal kırıklıklarım su yüzüne çıkıyor. "Burayı olduğu gibi istediklerine inanmak *gerçekten* bu kadar zor mu? On yıldır burada vakit geçirmedi. Belki onlar senin göremediğin bir şeyi görüyordur. Üstelik konaklama sektöründe çalışmıyorsun bile. Sheila'dan senin için satış verilerini çıkarmasını istemen gerekiyordu."

Reed kendini fazlasıyla tatmin eden bir ses tonuyla, "Hı-hı," diyor. "Peki ona bu konuda ne düşündüğünü sordun mu? Sheila'ya mı? Bizi aydınlat."

Yeni arkadaşım gözlerini şarap bardağına dikti. "Satın alma değerlemesi bu sıcak küvet kadar buharlı."

"Yani fazla mı ödüyorlar?" Omuz silkiyorum. "Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun. Belki de Sharpe'lar burayı *seviyordur*. İyi bir şey görüyorlar ve onu ellerinde tutmak istiyorlar. *O kadar çok seviyorlar* ki ellerinden kayıp gitmesine izin vermek istemiyorlar. Bu sizin için zor bir kavram, anlıyorum. Ama bazılarımız anlıyor."

Reed bana kahverengi gözleriyle bir kez daha bakıyor, ben de karşılık vermek zorunda kalıyorum.

Ve şimdi kendimi tokatlamak istiyorum. Onun huzurunda vakit geçirmek zor bir denge gerektiriyor. İşin püf noktası neden kızgın olduğumu hatırlamak ama aynı zamanda bu öfkeyi içimde tutmak.

Oops.

Uzun bir süre kimse bir şey söylemiyor. Ama sonra Sarah sudan çıkar. "Biliyor musun, burası gerçekten *çok* sıcak. Belki de gitmeliyim."

"Evet," diye onaylıyor Raven, havlusuna uzanırken.

"Aynen," der Sheila ve Halley aynı anda. İkisi de kalkar, çok.

Hepsi altmış saniyeden kısa sürede yok oldu.

Arkadaşlarımdan nefret ediyorum.

Reed yerinden kıpırdamıyor elbette. "Bir odayı nasıl boşaltacağımızı iyi biliriz," diyor.

"Beni delirtiyorsun." "*Lütfen bir sonraki uçağa binin*" diye eklemek istiyorum. "Bu iyi bir şey," diyor.

"Ne?" Çıglık atıyorum. "Bana işkence etmek için mi yaşıyorsun?"

"Hayır," diyor alçak bir sesle. "Çünkü hâlâ önemsiyorsun. O hâlâ hayatta." "Neymiş o?" Talep ediyorum. "Öfkem mi?"

"Ateşin, Ava." Dirseğini küvetin kenarına dayıyor ve bana bakıyor. "Senin kıvılcımın. İçten içe ölerек bizim pisliğimizi geride bırakmadın. Kalbinin benim gibi taşa dönüşmesine izin vermedin."

Göz kırıyorum. "Yaptın mı?"

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama şimdi o kadar emin değilim." İri kahverengi gözleri beni yakın mesafeden inceliyor. "Burada seninle oturmak bende yeniden bir şeyler hissetme isteği uyandırıyor."

"Hangi şeyler?" diye sorduğumu duyuyorum. Kulağa da nazlı geliyor.

Kıkırdıyor ve gözleri kirli bir parıltıya bürünüyor. "Bu sorunun çok eğlenceli cevapları var. Bilmek istediğine emin misin?"

"Hayır," diyorum hemen.

". O zaman sana söylemeyeceğim."

Şaşırtıcı derecede bir hayal kırıklığı hissediyorum. Yüzümden okunuyor olmalı, çünkü Reed yine kıkırdıyor. "Tatlım, bak. Belki de iyi günlerimizin kötü günlerimizden daha fazla olduğunu hatırlamamızın bir yolu vardır."

Bakışlarını tutarken çıkan tek ses, tenimize değen suyun şırıltısı. Çok güzel zamanlarımız oldu. Sorun da bu zaten. Birini yaptığı tek kötü şeyle mi yargılamalısın? Yoksa sana iyi davrandığı onca zamanı hatırlamak için kalbinin paslı menteşelerini gıcırdatarak açman mı gerekiyor?

Şu anda kendimle savaş halindeyim ve nasıl ateşkes ilan edeceğimi bilmiyorum. Gülümsüyor ve birden aşık olduğum çocuğu görüyorum. Islak saçları ve o yakışıklı çenesi yıldızlı gökyüzüne karşı belirginleşiyor. Ve yüzü o kadar tanıdık ki ağlamak istiyorum.

"İşte bir fikir," diyor usulca. Saçımın nemli bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Belki dersten sonra bir pizza paylaşabiliriz."

Gençliğimize yaptığımız bu küçük geri dönüşün cüreti karşısında ağzım açık kaldı.

Sonra pislik eğiliyor ve üst dudağımı öyle tatlı öpüyor ki omuzlarımda tüylerim diken diken oluyor. Alt dudağımı da öpüyor.

Tüm kalbim, denizde tehlikeli bir şekilde yan yatan bir tekne gibi ona doğru eğiliyor. Gülsem mi, ağlasam mı, yoksa onu itsem mi bilemiyorum. Ben de kollarımı boynuna doladım ve onu öptüm.

BÖLÜM 18

MANZARANIN HARİKA OLDUĞUNU DUYDUM.

REED

Ava biz bir araya gelirken sinirli bir inilti çıkarıyor. Sanki kendine işkence ediyormuş gibi. Dudaklarımız birbirini eziyor, arıyor ve sıcak bir şekilde birbirine kayıyor.

Bugün erken saatlerde neredeyse kanepesini ateşe verdik. O öpücük de benim fikrim *değildi*. Bunu yapmamız gerekiyordu.

Önceden hep böyle hissedirdim.

Ben her şeyi mahvedene kadar.

Bu düşünceyi bir kenara itip öpücüğü derinleştiriyorum. Ava çaresiz bir inilti çıkarıyor ve bu ses beni kış uykusundan uyanan bir ayı gibi heyecanlandırıyor. Başını iki elimle kavıyorum ve tatlı ağzının içine dalıyorum.

Titriyor, ben de onu daha yakına çekiyorum. Ellerim ıslak teninde özgürce kayıyor, başparmağım bikini üstünün içine dalıyor ve göğsünün kabarıklığını okşuyor.

"Reed," diye fısıldıyor dudaklarıma.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum. Eskiden birbirimize karşı çok vahşi ve özgürdük. Zahmetsiz. Ava'dan sonra bir daha asla öyle hissetmedim. Bir kez bile.

Bir sonraki öpücüğümüz gece gökyüzü kadar derin. Ama hala yeterince yakın değiliz. Daha fazlasına ihtiyacım var. Ava'yı kucağıma çekiyorum, tıpkı eskiden yurt odamda yaptığım gibi bana sarılıyor. Bu hareket çok tanıdık, sanki son on yıl hiç yaşanmamış gibi.

Ava öpücükten geri çekiliyor ve bir an için her şeyi mahvettiğimi düşünüyorum. "Bu iyi bir fikir değil," diyor.

"Belki," diye katılıyorum sert bir sesle. "Ama umurumda değil. Bu biziz. Bir zamanlar pervasızdık. Ve ben bunun her dakikasını sevdim. Genç ve vahşydik ve seni tüm kalbimle sevdim. Umarım bunu biliyorsundur, hâlâ kızgın olsan bile."

Nefes veriyor, parlak gözleri bir an için başka yöne kayıyor. "Konuşmayı kes artık."

"Tamam. Ama alıngan Ava çok seksi." "Kapa çeneni."

Bir kahkaha atarak onu daha yakına çekiyorum ve o da bana öfkeli bir öpücük veriyor. Ama bununla başa çıkabilirim. Alt dudakımı ısırırken kalçalarını kavriyorum.

Sıraya girdiğimizde Ava inliyor, ıslak ten ıslak tene sürtünüyor. Puantiyeli kırmızı bir bikini giyiyor. Muhteşem ama üst kısmı yoluma çıkıyor. Çekip indiriyorum ve göğüslerini avuçlarıma içine alıyorum.

"Reed," diye pantolonunu indiriyor, eskiden olduğumuz seks delisi üniversite öğrencileri gibi öpüşürken. Onu derinden tadıyorum ve yaptığımız her kirli şey aceleyle geri geliyor. Ve ben bunun için çok açgözlüyüm. Her utanmaz hareketi yeniden yaşamak istiyorum. Daracık yatağında karmakarışık, yapış yapış bir yığın halinde yığılmak istiyorum. Ona sarılmış halde uyumak ve yeniden başlamak için çıplak ve çaresiz bir şekilde uyanmak istiyorum.

Yeniden yapmak istiyorum. Sanat stüdyosunun zeminine yaptığım şekilsiz dağınıklığı fırlatıp atmak ve baştan başlamak istiyorum.

Ama bu imkansız, bu yüzden bir sonraki en iyi şeye razı oluyorum, bu da Ava'yı ikimiz de nefessiz kalana ve hayal kırıklığına uğrayana kadar öpmek. Dilimi boynunun sütunu boyunca gezdiriyorum. Sonra onu kollarımda geriye doğru yatırıyorum, böylece dudaklarımla meme uçlarını kızdırabiliyorum.

"Tanrım, bu..." Cümleyi bitirmek yerine inliyor.

Sikim şortumdaki demir bir çubuk gibi. Şehvetten yaratıldım ama burada tatmin olamam. Bütün gece ve bir yatağa ihtiyacım var.

Yine de durmak istemiyorum. Henüz değil. Hiçbir zaman.

Ava daha uzun oturuyor ve beni tekrar öpüyor. Yemyeşil bedenini sıkıca kendime doğru çekiyorum. Ayaklarımı küvetin dibine dayıyorum ve bankın kenarına geçiyorum, böylece Ava bana karşı hareket etmek için daha fazla alana sahip oluyor.

Sıcak çekirdeğini sikimin üzerine indirdiğimde nefesi kesiliyor. Bacaklarını ahlaksız bir açıyla açıyor ve kalçalarını kaldırıp ona sürtünüyor.

"Oh," diye tekrar nefes nefese kalıyor. "Evet."

Düşünmeden ve yönlendirmeden hareket ediyorum. Öpüşmelerimiz sonsuz ve son on yıl hiç yaşanmadı. Sadece Ava ve boşalmak üzereyken çıkardığı tatlı sesler var.

Bunu bana ver, sadece bir kez daha, dudaklarımız birbirine çarparken düşünüyorum. Şu ana kadar ikinci şanslara hiç inanmamıştım.

Nefesinde lezzetli bir kesiklik ve inilti duyuyorum. Öpücüklerimi yavaşlatırken zaferle aydınlanıyorum. Eriyor, titriyor ve

Titriyordum. Eskiden bu kadını mutlu etmek için *yaşardım*. Çünkü o beni her gün mutlu ediyordu.

Son bir derin öpücükle, azgın bedenimin üzerine yığılıyor.
Ve yıldızlara gülümsüyorum, her şeye rağmen mutluyum.

"Tanrım," diye boynuma doğru nefes alıyor. Kıpırdamıyor ve jakuzi fiskeyelerinin arasından duyabildiğim tek ses birbirine karışan nefes alışverişlerimiz.

Yavaşça çıplak sırtını okşuyorum. Uzun bir süre sonra doğruldu, yüzü benimkine dönüktü. "Tanrım, az önce ne yaptım ben? Bunu yapmak istememiştim..."

"Şşşt," diye fısıldıyorum. "Bütün gün aklına gelen en iyi fikir."

Hâlâ bana bakmıyor. "Tanrım." Yarı inanmazlık yarı utanç dolu bir ses çıkartıyor. "Ve sen hiç..."

"Benim için endişelenme. Bunu daha sonra, seni üst kattaki yatağıma yatırdıktan sonra halledebilirsin."

"Reed."

Sadece gülüyorum. "Benimle Vista Suite'e gel. Manzarasının çok güzel olduğunu duydum.

Harika."

Yemi yutmuyor. "Bu akıllıca değil. *Ben akıllı* değilim."

"Sen tanıdığım en zeki insanlardan birisin. Ama benim seni isteme şeklim akıllıca değil bebeğim. Bu gece bir kereliğine aptal olmak istiyorum. Birlikte aptal olmak gerçekten o kadar kötü mü?"

Ava iç geçiriyor. "Öncelikle utaniyorum." Konuyu açıklamak istercesine mayosunun üstünü yukarı çekiyor.

"Neden?" Bastırıyorum. "Birlikte kendimizi kaptırmak gibi bir alışkanlığımız olduğu için mi? Seni gerçekten incitmek istemiyorum ve ihtiyacın olursa seni yalnız bırakırım. Ama seni istediğim için ya da genç ve biraz pervasız olmanın nasıl bir his olduğunu hatırladığım için utanç duymuyorum. Sanırım bilerek unuttum."

"Sanırım ben de unuttum." Gözleri hüznü.

Çenesinin altını öpüyorum. "Hadi, ıstakoz gibi haşlanmadan önce." Elini tutup ayağa kalkmasına yardım ediyorum. "Bırak da spa'da üstümü değiştireyim. Lobide bu şekilde yürüyemem." Elimi kasıklarına doğru salladım.

Ava'nın gözleri sandıklarına kaydı. İçlerine muz koymuşum gibi görünüyor.

Bir eli ağzına gider ve bir kahkaha atar.

"Hey, şimdi. Bir erkeğin paketine gülmek kabalıktır. Özellikle de bu kadar mükemmelken."

"Hep bu kadar büyük müydü?" diye soruyor. "Egon yani." Şimdi gülme sırası bende.

On dakika sonra Ava ve ben spadan çıktık ve tekrar saygın bir görünümle otele girdik.

"Yemek yedin mi?" Lobiyi geçip asansörlere doğru ilerlerken Ava'ya soruyorum.

"Çok değil, hayır." Başını sallıyor.

"Bugünlerde oda servisi menüsü nasıl?" Tam düğmeye basmak üzereydim ki tanıdık bir ses adımı haykırdı.

"Reed Madigan! Dur bakalım! Bunca yolu sana bağışlamak için geldim."

Vay anasını. Hayal görmediğimden emin olmak için bir kez göz kırptım. Ama hayır, bu Harper Schmidt, onu bir kez fazla ekmeden önce birkaç kez çıktığım kadın.

Colorado'ya giderken aramayı unuttuğum kadın. Ve şu anda tepeden tırnağa kayak kıyafetleri içinde bana doğru gelen kadın.

"Harper," diye kekeledim. "Colorado'da ne yapıyorsun?"

Gözleri öfkeyle parlıyor ve bunu söylediğim için kendimi tekmelemek istiyorum. Ama cidden. Colorado'da ne işi var?

Bir elini kalçasına koyup havaya kaldırıyor. "Bunca yolu sana bir pislik olduğunu ve çıkmayı bitirdiğimizi söylemek için geldim. Ama aynı zamanda kayak yapmaya. Sana ödünç verdiğim kitabı almak için dairene girdim, çünkü sende kalmasına izin veremeyecek kadar kızgındım. Ve oradayken masanda bir yığın Madigan Dağı kartı olduğunu fark ettim. Bazılarının süresi dolmak üzereydi. Ben de birazını aldım."

Ava'nın nefesi kesildi. İyi olup olmadığına bakmak için döndüm.

O öyle değil. Gözleri kocaman, yüzü kıpkırmızı ve daha o yapmadan ne yapmak üzere olduğunu anlıyorum.

"Ben sadece..." diye mırıldanıyor. "Sonra görüşürüz." Topuklarının üzerinde dönüyor ve geldiğimiz yoldan aceleyle geri dönüyor.

Lanet olsun. Bu iki farklı kadın için on çeşit gariplik ve hepsi benim hatam.

Harper konuşmasına ara verip keskin gözlerle Ava'yı izliyor. "Tamam, kim
Bu mu?"

"Eski sevgilim," diye itiraf ediyorum ikimiz de Ava'nın hızla kaçışını izlerken. Peşinden koşmak istiyorum. Ama Harper'a muhtemelen bekleyemeyecek bir özür borçluyum.

"İlginç," diyor Harper yavaşça. "Eski sevgilinden hiç bahsetmedin. Bir kez bile."

İrkildim. "Hani insanlar kötü bitti derler ya? Bunu biz icat ettik sayılır." Kahverengi gözleri benimkilere dönüyor. "Sanırım senin hatan?" "Elbette."

Homurdanıyor. "Belki de peşinden gitsen iyi olur, Reed. Korkmuş görünüyor."

"Bunu birazdan yapacağım. Görünüşe göre pek çok insanla yarım kalmış bir işim var. Dilemem gereken bir sürü özür var." Artık bu konuda neredeyse iyiyim. "Sana bir içki ısmarlayayım, Harper. Ava'ya sıra gelmeden bana bağırabilirsin."

Omuzlarını silerken aslında gülümsüyor. "Tamam. Yolu göster." Bavulunu aldım ve onu bara götürdüm.

Ava'nın arkadaşı Halley görevde *değil*.

O değil, ama ne yazık ki barın arkasında önlük giyen adam benim öz babam.

Hayatımı sikeyim.

"Reed! Bu kim?" diye soruyor, bira parlatırken.

"Baba, bu Harper. Yakın zamanda çıkıyorduk."

Harper homurdanıyor. "*Çok* yakın zamanda. Ama artık değil."

"Bu Reed'in başına gelmiş gibi görünüyor," diyor babam, bu konuda en ufak bir fikri olmasa da. "Size ne ikram edebilirim? Barmen büyükannesini ararken ben de birkaç dakikalığına burayı dolduracağım."

Harper bir kadeh cabernet sipariş etti, ben de bira istedim. Barın üzerine iner inmez Harper'ın gözlerinin içine bakıyorum ve düşüncesizliğim için tekrar özür diliyorum. "Şehirden ayrılacağımı öğrendiğim anda seni aramamam çok kötü bir davranıştı. Özür dilerim."

Gözlerini deviriyor. "Özrünü kabul ediyorum. Tabii eski sevgilini becermek için seks çağrısı yapmıyorsan. Bu durumda bildiğimden daha da büyük bir pisliksin."

Ahh. Bunu hak etmiş bile olabilirim. "Burada olduğunu bilmiyordum. Ama görünüşe göre çözmemiz gereken bazı şeyler var. Eğer bunu zaten tamamen berbat etmediysem."

"Dürüst olmak gerekirse, her ne ise, düzeltin. Yaşadığınız bu soğukluk bir süre sonra eskiyor."

İrkildim.

"Bana hiç yalan söylemedin, Reed. En başta sadece sıradan bir şeyle ilgilendiğini söylemiştin. Ama ben gerçekten de senin o küçük, acı kalbini yumuşatan kadın olma şansım olduğunu düşünmüştüm. Çünkü ben oldukça harikayım."

"Kahretsin, senden şimdiden hoşlanıyorum," diyor babam, utanmadan kulak misafiri olarak.

Dirseklerimi bara koyup yüzümü ellerime gömüyorum. İşe yaradığından değil. "Evet, sen oldukça harikasın. Ama ben berbat durumdayım."

Harper şarabından bir yudum alarak, "Bunu anlıyorum," diyor. "Eski sevgiline ne yaptın?"

Bunu kelimelere dökmek bile zor. "O benim ilk gerçek kız arkadaşımdı. İlk aşkımdı. Sonra işler biraz karıştı ve bir pislik gibi onu terk ettim."

"Nasıl biraz karmaşık?" diye soruyor babam.

"Baba..." İç çekiyorum. Ama belki de bunu yüksek sesle söylemek sonunda bunu aşmanın bir yoludur. "22 yaşımdayken bir hamileliğimi kaybettik."

Hem Harper hem de babam uzun bir süre bana bakıyorlar. "*Hamilelik*," diye yankılanıyor babam kısık bir sesle.

"Bebek mi?" Harper düzeltiyor.

"Bir bebek," diye tekrarlıyorum, kalbim göğsümün içinde sıkışırken. "Ve ben bunu iyi idare edemedim."

Babam ellerini bara dayıyor ve sanki aniden çok ağır gelmiş gibi başını öne eğiyor. "Zavallı Ava. Ve sen de evlat. Bu büyük bir kayıp." Sonra gerçekten uzanıp elimi kısa bir an için kendi eliyle kapatıyor.

Nefes alıyorum ve göğsümün içinde bir şey biraz gevşiyor. Belki sadece yüzde on. Ama yine de.

Sonra babam geri çekiliyor, barmenlik görevine devam etmek üzere başka bir adam geldiğinde önlüğünü çıkarıyor. "Alexander, bu oğlum Reed ve arkadaşı," diyor genç adama. "Bu ikisi için hesap yok."

"Evet," diyor genç adam.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Harper. Bizimle geçirdiğin zamanın tadını çıkar."

"Oh, yapacağım," diyor neşeyle. Adam giderken bir an beni inceliyor. "Biliyor musun, bu on yıl boyunca saklamak için büyük bir sır. Seninle ilgili birkaç şeyi açıklıyor."

"Öyle mi?" Mırıldanıyorum. Gerçekten de psikanaliz yapılacak havada değilim. "Kesinlikle. Duygusal olarak hiç müsait değilsin, Reed. Duşta seksi bile yatağa tercih ediyorsun, çünkü o zaman bana sarılmak zorunda kalmayacaksın."

Sonrasında."

Genç barmenin gözleri büyüdü. Bize biraz mahremiyet sağlamak için hızla bara doğru ilerliyor. Kesinlikle bahşiş alıyor. "Bu doğru değil," diye tıslıyorum. "Sadece etrafta sıcak su olduğunda kendimi çok azgın hissediyorum."

Kısık bir kahkaha atıyor. "Tamam, dostum. Tabii. Şimdi üniversitedeki sevgilinle aranı düzeltmek için ne yapacaksın?"

"mi?" Bu mümkün değil. "Umabileceğim en iyi şey biraz kapanış. Özür dilemek için yeni yollar düşünüp duruyorum."

"Bu bir başlangıç," diyor Harper. "Ben güllerin hayranıyım." Şık kışlık botuyla ayağıma tekme atıyor. "Ama herkes öyle değil. Üniversitedeyken aşk diliniz neydi?"

"Hmm. Sanırım pizzaydı."

"Gerçekten mi?" Harper kıkırdıyor.

"Üniversitedeydi." Başımı kaldırıp barmene işaret ediyorum. "Size bir soru sorabilir miyim?"

"Muhtemelen," diyor. "Ama benden taraf tutmamı istemeyin."

"Tek bilmek istediğim pizzanız olup olmadığı ve iyi olup olmadığı."

Çocuk rahatlamış görünüyor. Menüye uzanıyor. "Ekstra sarımsak istemediğiniz sürece sebzeli seçenek biraz yavan. Ama geri kalanı harika."

"Ooh, pizza," diyor Harper. "İşin bitince bana menüyü uzat. Ve ayrıca? Gülleri unut. Hafta sonu için bir odaya ihtiyacım var."

"Uh-huh," diyorum pizza seçeneklerine bakarak. "Eminim biliyordur."

BÖLÜM 19

ÇÜNKÜ PIZZA VAR.

AVA

Biri kapımı çaldığında saçımı kurutmayı yeni bitirmiştım.

Uh-oh.

Ziyaretçimin Raven, Sarah, Callie, Halley ya da gezegende Reed Madigan dışında herhangi biri olması için evrene küçük bir dua gönderiyorum.

Öyle bir şans yok. Kapıyı açtığımda orada dikilmiş, nefes nefese, iki pizza kutusunu kaldırdığı elinin üzerine yığılmış bir şekilde duruyordu. "Teslimat," diye söylendi.

Önce pizza kutularına sonra da eski sevgilime ters ters baktım. "İyi denemeydi ama zamanda geriye gidemezsin Reed."

"Oh, biliyorum. Bu benim bir kez olsun ilerlemeye çalışmam. Şimdi pizza soğumadan beni içeri al. Hala sıcak olsun diye buraya koştum."

Yine de tereddüt ediyorum. Daireme girmesine izin verirsem ne yapacağımdan korkuyorum. Bir saat önce kendimi bu adama dudaklarımla kilitledim ve sonra...

Utanç dolu iniltimi zapt etmek kolay değil. Ama başardım. Zar zor.

"Ava," diyor hiç de yardımcı olmayan bir gülümsemeyle. "Bu gece burada seninle kalmayı umuyordum. Vista Süit'i en son eski sevgilime verdim."

"Ne?" Bunun en şaşırtıcı kısmının hangisi olduğundan emin değilim. Sonra arkasındaki bavulu fark ediyorum. "*Burada* mı kalmak istiyorsun? Yirmi beş numaralı oda hâlâ boş."

Gülümsemeyi bırakıyor ve gözleri hem yalvaran hem de ateşli bir hal alıyor. Bu bakışa hayır deme rekorum muhtemelen onun gülümsemesine karşı olan rekorumdan bile daha kötü.

Kapıyı daha geniş açtım. Çünkü pizza var ve ben hiç yemek yemedim. Sadece pratik davranıyorum. "Yemekten sonra sana başka bir otel odası ayırtacağım," diyorum, çok pragmatik hissederek.

Oturma odama girerken sırtarak, "Sana iyi şanslar," dedi. "Hava tahminindeki kar, doluluk oranınıza bazı şeyler yaptı. Sheila çoktan kontrol etti."

İnledim. "Gerçekten mi?"

Sadece gülümsüyor. "Eski günlerin hatırına bir tane pepperoni aldım. Diğeri de BLT."

"Ooh." Midem gurulduyor, çünkü BLT'ye bayılıyorum. Pastırmalı ve sarımsaklı pizzanın tam ortasına Sezar salatası yerleştirilmiş. "Islak botlarını çıkar ve tezgâha otur. Ben tabak ve çatal getireyim."

"Mükemmel," diyor ve kutuları uzatıyor. Çantasını yere atıp botlarının bağcıklarını çözerken kendi kendine ıslık çalıyor.

"Çok küstahsın," diye homurdanıyorum küçük mutfağıma doğru ilerlerken. "Bu hiç değişmedi." Ben daha hazır olmadan beni mutfağa kadar takip ediyor.

Ve mutfağın ne kadar küçük olduğundan bahsetmiş miydim? Reed *tam* arkamdan geliyor ve kollarını bana doluyor. Çatalları tezgâha bırakıyorum ve titrememeye çalışıyorum.

"Hey," diye fısıldıyor kulağıma. "Eskiden küstah olduğumda hoşuna giderdi. Asla ilk hamleyi yapmak istemezdin."

Cehenneme kadar yolu var. Haksız değil. "Bunu hiç atlatamadım," diye itiraf ediyorum.

"Benim de üstesinden gelemediğim şeyler var," diye fısıldıyor. "Bunu kabullenmek istiyorum. Bunun yardımcı olacağını düşünüyorum."

Yine bir ürpertiyle savaşmak zorundayım. On yılını Reed Madigan'ın bana bir özür borçlu olduğunu düşünerek geçirdim. Ama bunu duymanın neredeyse onun sessizliği kadar karmaşık olacağını hiç fark etmemiştim. "*Kime* yardım edeceksin?" Kollarında dönüyorum ve ona en iyi lazer bakışımı atıyorum.

Ama bana o kadar yakın ki nefes alıyorum. Bu da işleri daha da kötüleştiriyor çünkü az önce gecenin soğuk havasını, kloru ve Reed'in çam kokusunu içime çektiğim anlamına geliyor.

Lazerim bu koşullar altında zorlukla çalışabiliyor.

"İkimizin de üstesinden gelmesi gereken bazı şeyler var," diyor. "Belki birlikte yolumuza devam edebiliriz."

"Birlikte," diye tekrarlıyorum. "Bu da ne demek oluyor? Senin hayatın Kaliforniya'da. Benimki burada." Yana doğru bir adım atıyorum ve yemeğime dönüyorum

Hazırlıklar. "Tezgahta yeriz." Yemekleri sehpanın üzerine koyacaktım ama onun yanında koltukta kendime güvenemiyorum.

Reed ipucunu alıyor ve pizza dilimlerini tabaklara yerleştirmeye başlıyor. Buzdolabından iki soda alıyorum ve yemeği paylaşan iki arkadaş gibi mutfak taburelerime oturuyoruz.

Sanki bu kadar basitmiş gibi.

"Haklısın," diyor Reed birkaç lokma yedikten sonra. "Kaliforniya'daki işimi seviyorum ama beni buradan çok uzun süre uzaklaştırmasına izin verdim. Bunu bir daha yapmayacağım. Daha sık ziyaret edeceğim. Bu kadar uzun süre uzak kalmak doğru değil."

"Güzel, güzel," diyorum. "Yani jakuziyi kullanmak için rastgele ortaya çıktığında daha fazla duygusal kırbaçlanmayı dört gözle bekleyebilir miyim?"

Reed elindeki sucuk dilimini bırakıyor ve yakışıklı yüzünü bir elinin üzerine koyuyor. "Bütün cevaplara sahip değilim Ava. Ama bir kez olsun doğru soruları sormaya çalışıyorum. Kaçınmak ikimiz için de işe yaramadı. Harper'a sorman yeterli."

O güzel, başarılı görünen kadının buraya geleceğini düşününce göğsüm sıkışıyor. Rahatsızlığımı örtmek için ağzıma bir lokma Sezar salatası atıyorum. Sonra kendimi onun hakkında kibar bir soru sormaya zorluyorum. "Ne zamandır birliktesiniz?"

Omuz silkiyor. "Belki yarım düzine kez çıktık? Ama aynı arkadaş çevresindeniz, yani onu bir süredir tanıyorum. Harika bir kadın ama hiç şansı yoktu. Çünkü o sen değilsin. On yıl önce kalbimi senin kapının eşliğinde bıraktım ve asla geri alamadım."

Hay Allah. Keşke böyle şeyleri yüksek sesle söylemese. Gerçi bu benim son on yıldaki romantik felaketlerimi tam olarak yansıtmıyor değil. Reed'le birbirimizi o kadar çok fark etmeye başladım ki bir daha asla düzelemeyebiliriz. Masamdaki kahve fincanı gibi. Tam ortadan ikiye bölünmüş.

"Kulağa tanıdık geliyor," diye sessizce itiraf ediyorum.

"Bak, kelimeleri ağzına tıkmak istemiyorum," diyor. "Ama hayatıma devam etme konusunda berbat bir iş çıkardım. Ve muhtemelen hayatımda bunu fark eden tek kişi sen değilsin. Kardeşlerimle boktan bir ilişkim var. Harper gibi bir dizi kadınla çıktım, hiç şans vermediğim iyi insanlar. Babam bile bugünlerde kendini toparlamış görünüyor. Ama son on yılımı işlevsel olanın ben, onun ise enkaz olduğunu düşünerek geçirdim. Senin için bunu istemiyorum."

Tanrım. Hatalarını kabul eden bu yeni Reed'i kabullenmek biraz zor. "Benim için endişelenme. Ben..." İyi demek üzereydim. Ama iyi demek gerçekten yaşamak değil, değil mi? "Başa çıkıyorum. Bu iş benim için iyi oldu. Ama..." İçimden hafif manyakça bir kahkaha yükseliyor.

"Ne hariç?"

İçimde bir histeri fırtınası kopuyor ve bir dakika daha gülüyorum. Tanrım, şu anda çok yorgunum. Hayatımın en yorucu günlerinden birini yaşıyorum. Derin bir nefes alıyorum. "Bir terapistin benim yaşam tercihlerim hakkında ne söyleyeceğini merak etmem dışında. Babasının yanında çalışmak için gizlice eski sevgilinin küçük kasabasına taşınmak tamamen normal. Değil mi?"

Tanrım, her sabah Mark'ın ofisinin duvarındaki fotoğrafının önünden geçiyorum.

Reed sırtıyor ama yorum yapmayacak kadar nazık. Onun yerine pizzasını bitiriyor.

Yorgunluğumun yoğunlaştığı bir sisin içinde benimkini yiyorum. Sonra öyle bir esnedim ki çenem çatladı.

Reed, "Yorgun görünüyorsun," diyor.

"Bu çok gurur verici," diye homurdanıyorum. Ama ikimiz de bu kadar yorgun olmamın nedeninin dün gece geç saatlere kadar hasta olmam olduğunu biliyoruz.

"Kanepenizde uyuyabilirim," diye teklif etti. "İlk tercihim değil elbette ama benden istediğin bu değilse küstahlık etmek istemem."

Kalkıp tabaklarımızı bulaşık makinesine koyuyorum. Sonra dönüp son gazozunu bitirdiği taburenin tam önünde duruyorum.

Neden benim için bu kadar çekici olmak zorunda? Yıllar önce aramızda filizlenen bağ hâlâ orada. Ona dokunmak o kadar doğal geliyor ki, bundan kaçınmak için ellerimi birbirine kenetlemek zorunda kalıyorum.

Kutuyu tezgaha bırakıyor ve beni inceliyor. "İyi misin Ava?"

"Bu soruya cevap veremeyecek kadar yorgunum. Hayatımı seninle yeniden karmaşıktırmak korkutucu."

Elimi tutuyor, ağzına götürüyor ve avucumu öpüyor. Bıyıklarının fırçası tüylerimi diken diken ediyor ve gözlerindeki şefkat göğsümdeki kafa karışıklığının dalgalanmasına yardımcı olmuyor. "Sanırım zaten bütün karmaşıklığı hallettik. Bu gece senin için hissettiklerim son derece basit."

Vay be. Ben de onun hakkında oldukça basit şeyler düşünüyorum. Ama onlara teslim olmuyorum. "Şu anda ihtiyacım olan şey sekiz saat uyku. Muhtemelen senin de öyle."

"Evet, hanımefendi," diyor ve elimi nazikçe bırakıyor.

"Ama benim kanepemde bunu yapamazsın. Senin için çok kısa. Yatakta kalabilirsin ve yarın duygusal olarak gergin bir tartışma olacağından emin olduğum şeye devam edebiliriz. Sonrasında da başka kötü kararlar alma ihtimalimiz var." Boğazımı temizliyorum. "Yarın."

Reed sırtıyor. "Yarın, ha?"

"Doğru," diyorum kararlılıkla.

Gülümsemesi ödül kazanmış bir adamın gülümsemesine benziyor. "Peki, tamam. Dişlerimi fırçalayacağım ve yatmaya hazırlanacağım."

"Bunu sen yap."

On dakika sonra yatağa girdim.

Reed diğer taraftan tırmanıyor. . Nedenini sorsam, sıcaktan koştuğunu söyleyecek. Ama bence bu bir taktik.

Ya da belki kendime çok fazla kredi veriyorum. Ne de olsa, bu gece jakuzide kucağında sürtünmeden duramayan, yüzünü gerçekten öpene kadar öpen bendim...

Eep. Bunun olduğuna inanamıyorum. Aslında, olmamış gibi davranacağım.

Işığı kapatıp sırtüstü uzanıyorum, başım yastığın tam ortasında, kollarım dikkatlice yanlarımda.

Yatağın diğer tarafında bir anlık sessizlik oluyor. Sonra iki el vücudumun altından bir forklift gibi kayıyor ve beni Reed'e doğru yuvarlıyor. Başımı onun çıplak omzuna yaslayarak yan yatıyorum.

Üniversite yurtlarındaki çok küçük yataklarda böyle uyurduk. Aynen böyle. O da güzel kokuyor. Sıcaklık gibi, üst notalarında klor ve kötü kararlar var.

Reed bu manevrayı sırtımı nazikçe ovarak ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak takip ediyor. "İyi geceler, Ava."

"İyi geceler," diye fısıldıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum. Bedenim bitkin ama zihnim hâlâ koşuşturuyor. Bu üst üste ikinci gece Reed'le aynı yatağı paylaşıyorum. Bu gerçekten aptalca, değil mi? Yuvarlanıp o burada yokmuş gibi davranmalıyım.

Yine de kendimi bunu yapmaya zorlayamıyorum. Kendimi böyle anılara boğmak sağlıklı olamaz. Ama işte , onun sabit nefes alışını dinliyorum. Ben

Bunu *kaçırdım*, lanet olsun.

Sanırım sonunda ne kadar yalnız olduğumu fark etmek sağlıklı bir şey.

Sonunda göz kapaklarım o kadar ağırlaşıyor ki uyuyakalıyorum. İşte o zaman rüyalar başlıyor. Middlebury tişörtüyle Reed. Reed yarış takımıyla. Reed çömlek atölyesinde bana gülümsüyor.

Reed yatakta, sıcak bedenimi tutuyor.

Rüyamda, yatakhane sevişiyorduk, kıyafetlerimiz sihirli bir şekilde gitmişti. Elleri her yerde. Adımı inliyor ve ben eğilip boynunun sütununu yalıyorum, yanağımda kirli sakal hissediyorum...

Karanlıkta gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve kendimi ateşli bir şekilde ona doğru bastırılmış, yüzüm güçlü boynuna gömülmüş, teni öpücüklerimden ıslanmış halde buluyorum.

Uyanmamasını hızla üzerinden yuvarlanıyorum.

"Ava," diye mırıldanıyor bir adım öteden. "Az önce boynumu mu yalıyordun?"

"Belki," diyorum kalbim hızla çarparken. Kabul edip etmemeye karar vermeye çalışıyorum. Uykumda onun boynunu yalamak son derece tuhaf. Ama hayır dersem, üzerine salyama akıttığımı düşünecek.

Bu daha kötü. Öyle değil mi?

Reed bana doğru dönüyor, eli çarşafın altından kalçamı sıkıyor. Ve bu basit dokunuş vücudumun ısınmasına yetiyor. "Lanet olsun. Sakın durma. Yarın oldu mu?"

"Yeterince yakın," diyorum meme uçlarım geceliğime karşı sertleşirken.

Reed kıkırdarak vücudumun üzerinde yuvarlanıyor ve uyarılmışlığını bacaklarımın arasına yerleştiriyor. Birdenbire yeniden yirmi bir yaşımdayım ve utanmaz bir inilti çıkarıyorum.

Reed Madigan beni tekrar mahvedecek. Ve ben de ona izin vereceğim.

Kaslı kollarının üzerinde yükselmiş, bana bakıyor. Ay ışığı güçlü vücudunu ve gözlerindeki parıltıyı ortaya çıkarıyor. "Benim için her zaman sen oldun," diye fısıldıyor.

"Reed." Bu tehlikeli bir konuşma. Çok tehlikeli.

"Biliyorum," diyor, sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi.

"Biliyorum."

BÖLÜM 20

DAHA BÜYÜK PLANLARIM VAR.

REED

Ava tutamayacağım sözler vermemi istemiyor. Haklı da. Bu oynadığımız oyun çok riskli.

Aynı zamanda kaçınılmaz. Ava kalbimi kırabilecek tek kişi. Kahretsin, zaten bozuk. Daha ne kadar ki?

Başımı eğiyorum ve kalkık ağzının köşesini öpüyorum. Pürüzsüz teni ruhuma merhem oluyor. Yüzüne bir düzine daha öpücük bırakıyorum. Hava burnunun üstündeki çillerin belli belirsiz püskürmesini göremeyecek kadar karanlık, ama yine de onları öpüyorum.

Sabırsız ellerini yüzüme doğru kaldırıyor. Sonra gerçek bir öpücük için beni kendine çekiyor. Tatlılık ve duygusallıkla işi bitti. Yavaş gidersem ve uzun sürmesini sağlarsam daha sonra daha çok acıtacağını biliyor.

Ağzına bir öpücük konduruyorum ama onun istediği gibi aç bir şekilde değil. Üst dudağını kendi dudağımın arasında kaydırıyorum ve dilimi yavaşça dudağının üzerinde gezdiriyorum.

Ava inliyor ve kalçalarının benimkilere doğru sıkıldığını hissediyorum. Benim horoz onun karnına karşı sert bir uzunluktur. İçimdeki yirmi iki yaşındaki çocuk gitmek için can atıyor.

Yine de kendimi yavaşlamaya zorluyorum. Duygusal olarak bodur olabilirim ama yine de bu mucizenin tadını çıkaracak kadar biliyorum. Onu bir daha görebileceğimi hiç düşünmemiştim. Buna hakkım olmadığını biliyordum.

Ama işte buradayız ve bunu değerlendireceğim. Onu derinden öpüyorum ve o da açlıkla bana açılıyor. Öpüşmemiz ıslak ve yavaş.

Bazı insanlar güller ya da çikolatalarla *özür diler*. Benim daha büyük planlarım var. Ve bu planlar Ava'nın geceliğini yukarı çekip vücudundan çıkarmakla başlıyor.

"Reed," diye soluk soluğa bağılıyor ve bu bir protesto değil, dua gibi geliyor. "Tenine ihtiyacım var," diye fısıldıyorum.

"Hepsini."

Kollarını kaldırıyor.

Kıyafetlerimi çıkarırken çarşaflar tenimize fısıldıyor. Ava titriyor ama soğuktan değil. Dirseklerine dayanmış, parlak bakışlarıyla yaptığım her şeyi izliyor.

Hatırladığım Ava buydu. Her zaman kontrolü ele almama izin verirdi ama korktuğu için değil. Kollarımı tekrar çarşafın üzerine yerleştirip vücudunun üzerinde gezinirken gözlerinde hiç tereddüt yok.

Ay ışığında çok güzel, göğüsleri dik, vücudu zarif. Başımı eğip kalça kemiğini yavaşça öpüyorum ve parmakları saçlarıma dolanıyor. Ve ben onun kalçalarını öperken, kalçaları yumuşuyor ve benim için ayrılıyor.

Ağzım sulandı. Eğilip dilimi uyluğunun iç kısmında gezdiriyorum.

"Tanrım, Reed."

Kıkırdıyorum. "Bana bu iki isimle de hitap edebilirsin."

Öfkeli bir inilti çıkarıyor ama bunun aptalca şakamdan mı yoksa parmak uçlarımı kalçalarında ve bacaklarının arasında gezdirirken şu anda uyguladığım işkenceden mi kaynaklandığını söylemek zor. Dokunuş tatmin edici olamayacak kadar hafif ve iç çekip beklentiyle kaslarını sıkıyor.

"Rahatla," diye fısıldıyorum. Ve sonra oyalanmayı bırakıp ona ihtiyacı olanı veriyorum. Dudaklarımı onun sıcak bedenine bastırıyorum ve zevkinin ilk tadını alıyorum.

"Reed!" Öpücüğümü derinleştirdiğimde titriyor.

Ve şimdi gerçekten yine yirmi iki yaşındayım, kalçalarını ayırıyorum, parmakları saçlarımda sıkılaşıırken zaman ve mekan kavramlarını yitiriyorum.

Sanki ona tapınmak için buradaymışım gibi yavaşça üzerinde çalışıyorum. Eski aşkımızın mihrabında diz çökmek. Ne kadar yoğun olduğunu hatırlıyorum.

"Reed," diye soluyor. "Buraya gel."

Bir an için dinlemedim. Adımı haykırmasına çok yakın olduğumu bildiğim için durmaya isteksizim.

"Lütfen. Sana içimde ihtiyacım var."

Fuuuuuck. Şimdi dikkatimi çekti. Isınmış gözlerine bakmak için bastırıyorum. "Prezervatifin var mı?" Muhtemelen seyahat çantamda vardır ama o da bir oda ötede.

"Sanırım öyle." Bir kolunu komodine doğru uzatıyor ve çekmeceyi çekip açıyor. Açılmamış küçük bir kutuyu kavrayıp kartonunu yırtmadan önce bir an için içeri karıştırıyor.

Elinden kaptığım gibi gerisini hallediyorum, hayatımın en derin öpüşmelerinden biri için tekrar üzerine eğilmeden önce hızla giyiniyorum.

Hayatınızda gerçek bir tutku olmadan on yıl geçirdiğinizde, aniden neşenin parlak ışığına bakmak bir şoktur. Vücudum on yıldır hissetmediğim bir enerjiyle uğulduyor. Kalbim güm güm atıyor ve yüzüm sıcaktan kızarıyor.

Bunu özledim.

Onu özledim.

Bakışlarımız kilitleniyor ve ben öpüşmemizi kesip kendimi onun bedenine karşı konumlandırırken Ava yumuşak bir ses çıkarıyor. Gözlerinin içine bakarak, onun sıkı sıcaklığına doğru ilerliyorum. Kendimi kayıkla bir şelalenin üzerinden geçiyormuşum gibi hissediyorum; heyecanlı ve biraz da kontrolsüz. Bir araya geldiğimizde nefesi kesiliyor. Ama ben yavaşlayamıyorum. Hareket etmeye başladığımda tüm duyularım on bire ayarlandı.

Ava bana doğru eğiliyor ve birlikte yatağa geri yuvarlanıyoruz, uzuvlarımız birbirine dolanıyor, vücutlarımız unutamayacak kadar iyi bildiğimiz bir ritme ulaşıyor. Dolaşan diller ve ısınan tenin kayması.

Zihnim durgun ama bedenim dansı hatırlıyor. Alevleri körüklüyorum, elleri beni kavıyor, dudakları benimkilere karşı ilahi söylüyor. *Evet, lütfen. Lütfen. Daha fazla.* İkimiz de daha fazla dayanamayana kadar.

Adımı söylediği an, işim bitti. İleri atılıyorum, zevk beni boğuyor. Kalçalarımı yavaşça pompalayarak bitiriyorum. Ve sonra bir tane daha, şans için. Bu anı bırakmak istemiyorum.

Ava yüzünü omzuma yaslıyor ve memnun bir nefes veriyor.

Eli enseme buluyor ve tenimi okşuyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve bu mükemmel duyguyu hafızama kazımaya çalışıyorum. "Hep sendin," diye fısıldıyorum.

"Şşşt," diye cevap verdi.

BÖLÜM 21

ÇOK FAZLA SARHOŞ EDİCİ BİR ADAM

AVA

Alarmım sekizde çaldığında, çırılçıplaktım ve Reed'in kaslı sırtına yapışmıştım.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Son hızla döndüm ve telefonun öfkeli sesini kapattım. Sonra yataktan kayarak çıktım ve hâlâ uyumakta olan eski sevgilime baktım.

Yüce Tanrım. Eski günlerdeki gibi Reed Madigan'la bütün gece çalıştım.

Ama artık eski günler değil. İşletmem gereken bir tesis var ve Sharplar hâlâ burada. Hava tahmininde kar var ve bu hafta sonu açılış var.

Duş almak için odadan çıkıyorum. Banyo aynasında kendime baktığımda saçlarımın fare yuvası gibi olduğunu ve gözlerimin altında halkalar oluştuğunu görüyorum.

Hay Allah. Ne düşünüyordum ki?

"İyi misin Ava?" Bir saat sonra LED mumların ilk kutusunu açarken Callie soruyor. Açılış gecesi için ihtiyacımız olan fenerleri bir araya getirmek üzere onun oturma odasında toplanmıştık. "Akşamdan kalma görünüyorsun," diye bastırıyor.

"Sadece yorgunum," diye mırıldandım.

Arkadaşlarım bakışıyor.

"Bunu iç," diyor Raven, Callie'nin sürahisinden bana bir fincan kahve doldururken. "Ve bir kek al. Sonra konuşacağız."

Aman Tanrım. Sadece beş dakikadır buradayım ve arkadaşlarım şimdiden bir hikaye aramaya başladılar. Dün gece ne olduğunu bilmek istiyorlar.

Reed ve beni yalnız bıraktıktan sonra.

Bir felaket, bu. Korkunç bir hata yaptım.

"Bütün gün toplantılarda olacağını sanıyordum," diyor Raven, şehirdeki favori dükkânımız Black Diamond Coffee'den aldığı bir poşeti Callie'nin sehпасına bırakırken. "İş arkadaşların hâlâ burada değil mi?"

"Öyleler," diye itiraf ediyorum. "Onlarla yüz yüze görüşmeye ihtiyacım olsa da, bugün yasal inceleme günü. Kayılabilir arazinin doksan dokuz yıllık kira sözleşmesinin devri hakkında konuşmak için saatler harcayacaklar. Ben avukat değilim, o yüzden bütün gün orada oturup konuyla ilgiliymiş gibi davranmak zor olur."

Callie bir yığın tabak ve peçeteyi fırın çantasının yanına koyarak, "Sen konuyla ilgilisin," diye ısrar ediyor. "Burayı sen işletiyorsun."

"Uygulamalı bir şekilde, evet, ama kira sözleşmelerini ben yazmıyorum. Tanrı'ya şükür. Uygulamalı demişken, yüzümüze çörekleri tıktırdıktan sonra, birleştirmemiz gereken kırk meşale var. Kağıtları, zımbaları ve makasları getirdim. Kendini kesmemeye dikkat et, Callie."

"O *bir* kere oldu. Ve sen konuyu değiştiriyorsun." Callie kekinden bir ısırık alıyor ve dikkatle beni izliyor. "Reed toplantılara gitti mi?"

Reed'i gündeme getirmek için o kadar beceriksizce bir girişim ki, neredeyse gözlerimi deviriyorum. "Sanırım öyle." Çantadan bir muffin çıkarıp büyük bir ısırık alıyorum.

Reed, Richter ölçeğine göre yedi puanlık bir veda öpücüğünün ardından yasal inceleme toplantısına gitti. Şu anda normal halim gibi davranmak için elimden geleni yapıyorum, ama bu bir mücadele. Bu sabah aklım oyunda değil. Reed'le yatağa geri döndüm.

Dün gece çok çirkindi. Saatlerce ayaktaydık, gençken yaptığımız aynı türden acil, terli seksi tekrarlıyorduk.

Şimdi kendimi bitkin ve savunmasız hissediyorum. Ve arkadaşlarım martılar gibi etrafımda dönüyorlar.

"Siz ikiniz dalga geçtiniz?" Raven soruyor. "Burada ölüyoruz."

Kapı Halley'i içeri almak için açıldığında cevap vermekten kurtuldum. "Oooh, Black Diamond kekleri? Fazladan bir tane var mı?"

"Belki," diyor Raven. "Ama sadece mum meşalelerini kurmamıza yardım edersen. Ve Ava'yı sorgulamamıza yardım edersen."

Halley ceketini çıkarırken yüzünü buruşturuyor. "Ava'nın üzerine fazla gitme. Hardy bana Reed'in kız arkadaşının dün gece uçtuğunu ve Reed'in bavulunu Vista Süt'e gönderdiğini söyledi."

"Ne?" Tüm gözler bana dönerken Raven soluk soluğa kalıyor. "Tanrım, Ava, iyi misin?" Callie ciyaklıyor.

Kahve fincanıma doğru inliyorum, çünkü dağ dedikodusu hızlı ve acımasız. Burası meth kullanan küçük bir kasaba gibi. "Çocuklar, son yetmiş iki saat içinde başıma gelen her şeyi daha sindiremedim bile. Bu tür bir ilgi, düşüncelerimi düzene sokmam için bana hiç alan bırakmıyor."

Halley, "Ama içkilerine yanlılıkla çok fazla acı koyup koymadığımı bilmem gerekiyor," diye ısrar ediyor.

İçimi çektim. "Her şeyden önce dedikodulara kulak asmamalısın. Hardy'nin söyledikleri aslında doğru ama Reed benimle kalırken Reed'in eski sevgilisinin Vista Suite'te *tek başına* kaldığı kısmı atlamış."

Mürettebattan mutlu bir nefes kaçıyor. "Bu yüzden bu kadar bitkin görünüyorsun!" Callie çığlık atıyor. "Bütün gece ayaktaydın ve ikinci en seksi Madigan'la vahşi maymun seks yaptın!"

Yüzüm parlıyor ama konuyu değiştirmek için bu fırsatı değerlendiriyorum. "En ateşli ikinci mi? Birinci sırada kim var?"

"Weston," diyor Callie omuz silkerek. "Onunla bir kez karşılaştım, dağdan ayrılmadan önceki gece. O adam kavurucu."

"Maymun seksine geri dönelim," diyor Halley. "Akşamdan kalma olduğumu sanıyordum ama şimdi sadece yorgun olduğumu düşünüyorum."

"Akşamdan kalma hissediyorum," diye itiraf ediyorum. "Çok fazla sarhoş edici maddenin insana verebileceği baş dönmesi ve bulanık düşünceler bende de var."

"Bu durumda sarhoş edici maddenin Reed Madigan olması dışında mı?" Raven sorar.

"Doğru," diyorum sessizce. "O her zaman benim en büyük zayıflığım olmuştur. Dün gece yine kendimi ona kaptırdım. O anda her şey büyük ve önemli görünüyordu. Sanki kapanış benim sahip olabileceğim bir şeymiş gibi."

"O hâlâ senin adamın," diyor Raven nazikçe. "Onu asla unutmadın."

"değil. En azından sonunda biraz

Her şeyi. Çok konuştuk."

"Turlar arasında." Halley kıs kıs güler. "Dayanıklılığı nasıl?"

"Oh, Tanrım." Yüzümü ellerimin arasına alıyorum. "Bu TMI olurdu."

Herkes gülüyor ve ben de yüzümün kalıcı olarak pembenin bu tonuna boyanacağını kabulleniyorum. Reed'in dayanıklılığı hâlâ yirmi iki yaşında bir atletken olduğu kadar üst düzeyde. Ve benim oyunculuk becerilerim de pek iyi değil. "Bir dahaki sefere aynı odada olduğumuzda muhtemelen ağzımdan salyalar akmaya başlayacak."

"Peki bu ne zaman olacak?" Callie soruyor. "Madiganlar satış anlaşmasını imzaladıktan sonra Reed California'ya geri mi dönecek?"

"Evet," diyorum belirgin bir mutsuzlukla. "Orada koca bir hayatı var. Ve sonunda burayı istediğim gibi yöneteceğim."

Arkadaşlarım bir an sessiz kaldı. Callie meşale yapmak için getirdiğim küçük sevimli kâğıt torbalardan birini aldı. Zımbayı eline alıyor ve ışığın parlaması için torbada delikler açmaya başlıyor.

Bunu her yıl yaparız - açılış hafta sonunda dağdan aşağıya doğru kayarız ve tatil köyü konukları ışıklı geçit törenimizi izler. Lise bandosu çalar, sıcak elma şarabı, kakao ve odun ateşinde pişmiş pizza ikram edilir. Bu benim sevdiğim dağ ritüellerinden biri.

Ama Reed artık bunun bir parçası olmak istemiyor. Bu hiç tereddüt etmedi. Yakında Kaliforniya'ya dönecek ve hepsi bu kadar.

O sabahın ilerleyen saatlerinde, resepsiyon üst düzey bir oda olan Colorado Süiti için bir hafta sonu iptali alıyor. Hemen Reed'in adına ayırttım.

Ona mesaj attığımda cevap verdi: ***Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?***

Sadece kendi alanını isteyebileceğini düşündüm. Ve evet, ben bir korkağım. Muhtemelen çıldırmak için sessiz bir ana ihtiyacı olan benim. Reed'le vakit geçirmek beni duygusal bir kuyruğa soktu ve nasıl çıkacağımı bilmiyorum.

Bunu bir an önce çözmeliyim çünkü öğleden sonra Sharpe'larla yapacağım insan kaynakları toplantısından kaçamam. Beni bir yönetici olarak görmeleri gerekiyor.

Tam toplantı başlarken içeri süzıldüm. Ben aceleyle içeri girerken Reed yakışıklı yüzünü kaldırıyor ve bana göz kırpmıyor.

Gerçek bir göz kırpma. Yüzümün şimdiden ısındığını hissediyorum.

Neyse ki Mark'ın yanında, Reed'in görüş alanında olmadığım bir koltuk var. , yüzüm ifadesizdi. İK konuşması sıkıcı bir konu olmalı, ancak İK müdürümüz Brian, işleri hareketlendirmek için harika bir iş çıkarıyor. Sunumuna şu başlığı verdi: ***Aklınızı Kaybetmeden 1500 Mevsimlik İşçiyi Nasıl İşe Alır ve Yönetirsiniz?***

Keskin bir sunum. Slaytları, dağın teleferikleri çalıştırmak, kayakları keskinleştirmek, çocuklara bakıcılık yapmak, onlara kayak öğretmek, kakao dökmek ve daha yüzlerce iş için nasıl uluslararası bir iş gücü kullandığını anlatıyor.

Brian sevimli Avustralya aksanıyla, "Burada asla sıkıcı bir gün olmaz," diyor. "Ama her zaman planlarımızı bozan bir şeyler olur. Mesela bu gece bir metre kar yağacağını duydum."

Herkesin gözleri ilk iri tanelerin düşmeye başladığı pencereye doğru kayarken bir anlaşma mırıltısı duyuluyor.

Sonra, hoş bir sürpriz olarak, Büyükbaba Sharpe, saat henüz dört buçuk olmasına rağmen toplantıyı kısa kesiyor. "Bugünlük bu kadar yeter mi çocuklar? Üçümüzün Denver'da akşam yemeği rezervasyonu var."

"*Denver*," diye tekrarlıyor Mark. "Yetmiş milin bir Teksaslı için büyük bir yolculuk gibi gelmediğini biliyorum ama dört çeker bir aracınız var mı? Bütün akşam kar yağacak ve dönüş yolculuğunuz için biraz endişeliyim."

Trey telefonundan başını kaldırarak, "Bu bir sorun olabilir," diyor. "Kiraladığım şoför iptal etti ve şimdi Uber'i deniyorum."

Denver'a Uber mi? Burnumu tutuyorum. Mümkün değil.

Büyükbaba Sharpe kıkırdayarak, "İhtiyacımız olan şey bir helikopter pisti," diyor. "Sorun çözüldü."

"Eğer bir helikopterimiz olsaydı, onu iş yemeklerinden çok kayak gezileri için kullanırdık," diyor Mark. "Helikopter pistini nereye koyacağımı biliyorum. Keşke bir helikopter pilotu tanısaydım." Reed'le bakışıyorlar ve Reed gözlerini deviriyor.

Reed'in küçük kardeşi Weston elbette bir helikopter pilotudur. Ancak Madigan'ın ortanca oğlunun dağı ziyaret etmeye kardeşleri kadar ilgisi yoktur.

"Bu bir trend mi? Helikopterden kayak yapmak?" Büyükbaba Sharpe soruyor. "Kesinlikle evet," diyorum. "Maceraperest kayakçılar ulaşamadıkları arazilere

bir telesiyejden ulaşabiliyor. İz bırakmayan toz, mükemmel bir kayağın yanı sıra büyük bir ego artışıdır."

Büyükbaba torununu dürterek, "Bunu ," diyor. "Evet!"

"Bakın ne diyeceğim," dedi Reed. "Size kiralık cipimi ödünç vereyim. Çivili kar lastikleri var, hava tahminlerini gördüğümde onlardan istemiştim."

Ortadaki Sharpe ona şaşkınlıkla bakar. "Çok nazıksınız. Bu teklifinizi kabul edebiliriz."

"Yapmalısın," diyor Reed görkemli bir şekilde. Sonra gerçekten *gülümser*. "Bu hafta çok zorlandım. İzin ver telafi edeyim. Bu gece arabaya ihtiyacım yok ama benzini bitmiş ve park yerinde duruyor."

"Hoşuma gitti," diyor Trey. "Bu şeyi kendim kullanacağım."

"Mükemmel," diyor Reed. "Ve eğer yol koşullarını beğenmezseniz, geceyi Denver'da geçirin. Üzülmektense güvende olmak daha iyidir."

"Geri döneceğimize eminim," diyor büyükbabam. "Ama seni o arabaya bindireceğiz."

"Anahtarları alayım." Reed ayağa kalkıyor. "Ava, ofisine girmeme izin verir misin?"

"Tabii ki." Ayağa fırladım.

Ortakdaki Sharpe, "Odama çıkmam gerekiyor," diyor. "Trey, anahtarları getir? Bizimle ön tarafta buluşur musun?"

"Elbette, baba. Acele etme."

Reed'i odadan çıkarken takip ediyorum, temkinli hissediyorum. Dün gece hakkında konuşmak isterse, söyleyecek ne bulacağımı bile bilmiyorum.

Neyse ki konuşkan bir ruh hali içinde değil. Hardy'den arabayı getirmesini istediği ön kapıya doğru hızlı adımlarını takip ediyorum. Sonra rotayı tersine çevirip ofis kanadına doğru geri yürüyoruz.

"Arabayı onlara ödünç vermen gerçekten çok hoş," diyorum yan yana dizilirken. "Akşam yemeği için neden Denver'a kadar gitmek istediklerini anlamıyorum zaten."

"Ben de bilmiyorum," diyor Reed karanlık bir sesle. "Ama niyetliyim."

"Bekle." Ofisin önündeki arduvaz karoların üzerinde kayarak durdum. "Ne demek istiyorsun? Neyin peşindesin?"

"Bence bu adamlar yalan söylüyor," diyor Reed. "Ama belki yanıldığımı kanıtlarlar."

"Bunu nasıl yapacaklar?" Bastırıyorum.

"Bana güveniyor musun?" diye soruyor, karanlık gözleri benimkilerle buluşuyor. "Siktir, buna cevap verme. Lütfen kapıyı aç. Açıklayacağıma söz veriyorum ama acelem var."

Göz göze geldik ve kalbim istemediğim bir şekilde titriyor. Bana o kadar yakın duruyor ki tıraş losyonunun kokusunu alabiliyorum. Pamuklu gömleğinden vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum.

Artık ne halt ettiğimi bilmiyorum. Ama Reed ve ben birbirimize her yaklaştığımızda, aklımı biraz daha kaybediyorum.

Ürkek kalbim çarparken kapının kilidini açtım.

BÖLÜM 22

BU ŞEYİ KONTROL EDEBİLİYOR MUSUN?

REED

Ava ofislerin kilidini açar açmaz onun masasını geçip babamın ofisine giriyorum.

Beni takip ediyor. "Burada neye ihtiyacın olabilir ki?"

Soruya cevap vermiyorum. En azından şimdilik. Babamın dizüstü bilgisayarını masasının üzerinde duruyor ve altında, insanların kayıp eşyalarını bulmalarına yardımcı olan şu yapışkan takip cihazlarından birini buluyorum. Tırnağımı kiremit şeklindeki takip cihazının altına sokuyorum ve metal yüzeyden sıyrıyorum.

"Reed! Ne yapıyorsun?" "Bu şeyi kontrol ediyorsun, değil mi?"

"Hesabı ben tutuyorum, eğer sorduğun buysa. Ama onu çalma, Reed. O şeye ihtiyacımız var."

"Çalmıyorum, ödünç alıyorum. Yarın geri alırsın. Teşekkürler," diyorum sanki her şey hallolmuş gibi.

"Reed! Açıklayacak mısın? Endişeleniyorum."

"Göreceksiniz. Sadece bir şeyi takip etmem gerekiyor. Bu şeyin pili bitecek mi?"

Yavaşça başını sallar. "Muhtemelen hayır."

"Harika." Cebime atıyorum ve lobiye yöneliyorum. "Hey, bekle," diyor.

"Şunu halletmeme izin verir misin?" Yalvarıyorum. "Seni bu işe bulaştırmak istemiyorum." "Ne?" Ava korktuğum gibi peşimden . "Reed, sen beni korkutuyor."

"Korkma." Elini tutuyorum. "Hey, şu kalabalığa bak." Lobi, kayak ceketleri giymiş, saçları karlı yolcularla dolup taşıyor. Açılış haftasının Cuma gecesi ve lobinin kapısından içeri giren hava kar kokuyor.

Sezon başladığında yaşanan bu heyecan uğultusunu unutmuşum. Bu beklenti uğultusu beni kayak dükkanındaki tezgahta kayaklarımı bilemeye gönderirdi. Burası kiralık kayakların ayarlarını yapan, müzik çalan ve bira ödeme sırasının kimde olduğunu tartışan mevsimlik işçilerle dolu olurdu.

Bu anıları bir kenara iterek, anahtarlarımı alan belboyu aradım. Henüz dönmedi. Hâlâ benim arabamı getiriyor ya da başkasınınkini park ediyor olmalı.

Beni temkinli bir ifadeyle izleyen Ava'ya bakıyorum. "Ne yapmaya çalışıyorsun?" Kırmızı bir takım elbise, karlı bir bluz ve ağırbaşlı inci küpeler takmış. Seksi bir ofis meleği gibi görünüyor.

Kızgın bir melek. Eğer öyle bir şey varsa.

Asansör çalışıyor ve tüm Sharpe'lar asansörden çıkıyor. *Hay* aksi. Zamanım . "Belboylar nerede?" Fısıldıyorum. "Buranın yeterli personeli olduğuna emin misin?"

Ava bana bir orman yangını başlatabilecek bir bakış atıyor. Kapılara doğru adım atıyor ve kapılar otomatik olarak açılıyor. "Hardy! Reed'in cipini kim getiriyor?"

"Geliyor hanımefendi," diyor elinde bir kar küreğiyle görüş alanına girerek. Çocuk daha şimdiden kaldırımdaki ilk kar tozunu kazıyarak buranın gerçekten iyi işletildiğini kanıtlıyor.

Cip yarım saniye sonra, tam Sharpe'lar kapıya ulaşırken yanaşır.

"Mükemmel!" Ellerimi birbirine vurarak söylüyorum. "Bu taraftan çocuklar. Anahtarlar içinde." Tek ihtiyacım olan kapılardan birini açmak ve takip cihazını bırakmak için bir neden. "Hey, arabayı kazmak zorunda kalırsan diye bir küreğe ihtiyacın olacak. Çok dikkatli olamayız."

Görevliye yaklaşıp küreği elinden alıyorum. Şaşırmış bir şekilde bana göz kırpmıyor ama itiraz etmiyor. Cipin kapağını açıyorum, küreği içine yerleştiriyorum ve sonra izleyiciyi küreğin altına gizlice sokuyorum.

"İyi akşamlar! Karda dikkatli olun."

Kapağı kapattım ve arabadan uzaklaştım. Sonra Sharpes'a bir el sallayıp otele geri dönüyorum.

Doğal olarak Ava da peşimden geliyor. "Az önce ne halt ettin sen?" diye fısıldıyor ben asansöre yönelirken. "Şimdi de onları mı *takip* ediyorsun?"

"Bu çok ağır bir kelime," diye ısrar ediyorum. "Bu benim durum tespiti versiyonum."

"Denver'da yemeğe gideceklerini düşünmüyorsunuz değil mi?" diye soruyor. "Neden bu konuda yalan söylesinler ki?"

"Hiçbir fikrim yok. Telefonunuzda takip uygulaması var mı?" Kaşlarını çatıyor. "Kim bilmek ister ki?"

Asansörün kapısı kayarak açılıyor ve bir elimi ileri uzatarak onu kabine sokuyorum.

İçeri girmeden önce bir süre bana ters ters baktı. "Ne zaman paranoyak ve alaycı oldun Reed? Üniversitede tanıdığım adam bunlardan hiçbiri değildi."

"Bunu işletme okulunda öğretiyorlar. Beni yerleştirdiğin şu Colorado Süiti'ne bir bakalım. Bugünlerde oda servisi menüsü nasıl?"

Gözlerini kırıştırıyor. "Ne? Neden?"

"Çünkü taliplerimizin ne yaptığını görmek için beklerken canım bir şeyler atıştırmak istiyor. Sevdiğin bir yemek var mı?"

"Enginar sosu."

"Ooh, iyi seçim. Şarap? Bir şişe kaçak içki?" O titriyor ve ben gülüyorum.

Asansör kapıları açılıyor ve Ava yeni otel odamın kapısını gösteriyor. Ama bundan pek memnun görünmüyor.

Anahtar kartını okutuyorum ve kapıyı açtığımda Sheila'nın koltukta oturduğunu, ayaklarını tabureye uzattığını, önünde ateşin çıtırdadığını görüyorum. "Odanızda bir sorun mu var?" diye soruyorum.

"Evet," diyor. "Seninki kadar rahat değil. Ayrıca Harper'ın odasındaki tüm eşyalarını buraya taşıdım. Minnettar ol."

"Oh. Pekala. Kendinizi evinizde hissedin. Oda servisi menüsünden favori seçiminiz?"

"Enginar sosu," diyor. "Peki, ikinci favorin nedir?"

"Taquitos. Ve bugün ne bulduğumu duyana kadar beni kovma. Hesabını öderken meşgul bir kız oldum."

"Mükemmel. Bekleyin." Oda telefonundan yemek siparişi verdim. Sonra yatak odasına gidip takım elbisemi değiştiriyorum.

Geri döndüğümde, Sheila ve Ava kanepeyi paylaşıyorlardı, ayaklarını ve tartışıyorlardı... ayakkabılar, belki? Bunun gibi kızsalcık bir şey.

Ama Ava şimdi gülümsüyor, o yüzden sanırım Sheila'yı henüz kovmayacağım. Ava dün gecedan beri bana gülümsemiyor ve bu konuda biraz endişeliyim.

"Peki bu haberler ne?" Sheila'ya kelime bulabildiğimde soruyorum.

Dizüstü bilgisayarını açıyor ve bana son beş yıldaki Sharpe satın almalarıyla ilgili yazdığı bir özeti göstermek için çeviriyor. "Birkaç memnuniyetsiz müşterileri var" diyor. "Arizona'daki çevre dostu bir golf sahasının satıcısı Bloomberg News'e Sharpe'ların asla böcek ilacı kullanmayacaklarına söz verdiklerini söyledi. Ancak burayı satın aldıktan sonra, satıcının yaptığı tüm ekolojik tercihleri tersine çevirmişler."

"Ah," diyorum. "Başka bir şey var mı?"

"Ne yazık ki evet," diyor asistanım. "Sahil tesisi sahibi de benzer bir hikâye anlatıyor. Sahil kenarında mülk sahibi olmanın çevresel kısıtlamalarını anlatmıştı ama bir sürü ağaç kesmişler ve sonra da kendilerine kesilen cezaları ödemişler."

Ava alnını ovuşturuyor ve iç çekiyor. "Hiç ibuprofeniniz var mı?"

"Elbette öyle!" Sheila sırtarak söylüyor. "Patron, bu kadının baş ağrısını tedavi et."

"Yeterince kolay," diyorum sandalyeden kalkmadan. "Sharpe'lara söyle, çekip gitsinler."

Ava kaşlarını çatı. Ben de ona ağrı kesici getirmek için kalktım.

Yirmi dakika sonra, atıştırmalıklarımızı yiyor ve Sharpe'lar kiralık arabamı onları Denver'a götürecek otoyol girişinin hemen yanından geçirirken dizüstü bilgisayarımın ekranında mavi bir noktanın hareket etmesini izliyoruz.

Sheila, "Belki de sadece akşam yemeğine gidiyorlardır," diye öneriyor. "Ama biraz mahremiyet istediler."

Ava düşünceli görünüyor. "Ya da belki birileriyle buluşup bir şeyler içtikten sonra Denver'a gidiyorlardır?"

"Ama *kim*?" Bastırıyorum. "Ve neden bundan bahsetmiyorsun?"

Ava iç geçiriyor. "Bilmiyorum 007. Ama son derece mantıklı bir açıklaması olabilir."

"Bakalım nereye varacaklar," diyorum hafifçe. Arabanın yönü çoktan ilgimi çekmeye başlamıştı. Sharpe'lar Penny Ridge'e doğru gidiyorlar. Bir kayakçı kasabaya doğrudan bir yol açabilir ama araçlar Penny Ridge'in ana caddesine ulaşmak için Madigan Dağı'nın etrafından yarım ay şeklinde bir rota izlemek zorunda.

Mavi nokta yavaş hareket ediyor ama o kadar da büyük bir kasaba değil ve birkaç saniye içinde durup durmayacaklarını ya da batıya dönüp dağ eteklerine doğru ilerleyip ilerlemeyeceklerini anlayacağız.

"Otoyol girişini birkaç mil önce geçtiler, değil mi?" Sheila sorar

. "Doğru."

"Belki de gemiye binmeden önce kasabaya bir göz atmak istemişlerdir. otoyol?" Ava öneriyor.

Kıkırdıyorum. "Olabilir. Daha önce Penny Ridge'e gitmediler mi?" "Büyükbabam değil," diyor Ava.

"Tamam, elbette," diyorum. "Yemekten önce biraz etrafı gezeriz."

Ava bir pide dilimini daha enginar sosuna batırıyor ve gergin bir şekilde çiğniyor. "Onları izlemek çok tuhaf. Kendimi kirli hissediyorum."

Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum ve bolca kızarmasını izliyorum. Kaşlarını çatarak "*öyle değil, aptal*" diyor.

"Arabaya binerlerken," diyor Ava, "Trey bana rezervasyonlarının Denver şehir merkezindeki Corinne'de olduğunu söyledi. Ama ne zaman olduğunu söylemediler."

"Restorana sorabilirsiniz," diye .

Bana öfkeyle bakıyor ve bir arama yapmadan önce bir süre telefonuna dokunuyor. "Alo! Evet! Patronum bu akşamki rezervasyonunun zamanlamasını teyit etmemi istedi. Soyadı Sharpe, S-H-A-R-P-E." Bekliyor. Ve bekliyor. Düz omurgasından yayılan endişeyi hissedebiliyorum.

Bu arada, izleme uygulamasındaki mavi nokta hareket etmeyi bırakıyor. Yazılımın izin verdiği kadar yaklaşıtıyorum. Bana tam olarak hangi binanın dışına park ettiklerini gösteriyor. İlginç.

"Tamam. Özür dilerim. Yanlış geceye denk gelmiş olmalıyım. Teşekkür ederim." Ava telefonu kapatıyor ve başını eğiyor. "O piç yüzüme karşı yalan söyledi," diye fısıldıyor.

"Rezervasyon başka bir isimle tabii," diyorum nazikçe.

Çenesini kaldırıyor ve hüzünlü gözlerle beni süzüyor. "Olmayacak. Sen haklıydın, lanet olsun. Onlarda bir sorun var."

Haklı olduğum için hiç tatmin olmuyorum. Ama onun bunu bildiğinden şüpheliyim. Bir an için, Colorado'ya gelme zahmetine katlanmasaydım daha iyi olurdu diye düşündüm.

Ama bu da doğru değil. Sonunda bu pislikler için çalışacak.

Onun yenik bakışlarından uzaklaşarak telefonumu alıyorum ve babamı arıyorum.

İlk zil sesinde cevap veriyor. "Evet? Reed?"

"Baba, arabayı ödünç alabilir miyim?"

Kıkırdıyor. "İşte artık hiç almadığım bir soru."

"Dinle, Sharpe'lar gitmeden önce kiraladığım arabaya bir takip cihazı yerleştirdim ve şimdi Tucker Block'un evinin önüne park etmiş durumdalar."

Hatta bir sessizlik oluyor ve müdahale ettiğim için bana küfretmesini bekliyorum. Ama patlama hiç gelmiyor. Konuştuğunda, sadece "Benimle dalga geçiyorsun." diyor.

"Ben değilim."

İnliyor. "O işe yaramaz, bok parçası..."

Sharpe'sı mı yoksa Block'u mu kastettiğinden emin değilim. Ama fark etmez. "Baba, arabayı alabilir miyim? Kasabada küçük bir tur atmak istiyorum."

"Benimkini alabiliriz," diyor Ava. Çoktan ayağa kalkmış bile. "Binanın hemen arkasında."

"Aslında Ava'ninkini alacağız," diyorum babama. "Gitmem gerek." "Beni haberdar et," diye havlıyor. "Ben burada duygularımı yiyor olacağım."

Bir homurtuyla bağlantıyı kesiyorum. Babamın söylediği bir şeye gülmeyeli uzun zaman olmuştu.

"Yine yanlış ayakkabıları giymişim," diye homurdanıyor Ava, topuklu ayakkabılarına bakarken.

"Benimkini al!" Sheila çoktan soluk mavinin kız gibi bir tonundaki şık süet yürüyüş botlarının bağcıklarını çözmeye başlamıştı. "Ben burada aperiifleri bitirip Reed'in mini buzdolabını yağmalayacağım."

"Bu zammı gerçekten hak ediyorsun," diyor Ava aceleyle onları bağlarken Yukarı.

Yün paltomu ve yanımda getirdiğim paketlenabilir bir montu aldım. Kayak yapacak bir an bulursam diye. "Al." Ava'ya doğru ittim. "Bunu giy. Hadi gidelim."

İlk defa tartışmıyor.

Beş dakika sonra Ava'nın Subaru'suyla şehre doğru yola çıktık. Nereye gittiğimizi tam olarak biliyormuşum gibi davranarak arabayı ben kullanmakta ısrar etmişim. "Kaptan benim, o yüzden ben kaptanlık yapacağım."

"Peki," diye homurdandı. Ama sonra birkaç mil boyunca sessizliğe gömüldü.

"İyi misin?"

"Sanırım." İç çekiyor. "Baban bana oldukça iyi para ödüyor. İşimi seviyorum, Reed. O terfiyi ben istedim. Ve gerçekten bir tatil istiyordum."

Ahh. "Özür dilerim. Ama Sharpe'lar Tucker Block ile bir tür anlaşma içindeyse, babam satmayabilir."

"Block kim? Birinin olduğunu açıklaması gerekiyor."

"Block ve babam birbirlerini sevmezler. Hiçbir zaman da olmadı. Babam annemle tanıştığında, annem onunla çıkıyordu."

"Oh, vay canına."

"Evet. Zaten aile efsanesi de bu."

"Yani hiç konuşmuyorlar. Şimdi de bu Block denen adamın Sharpe Takımı ile iş yapacağını mı düşünüyorsun?"

"Öyle görünüyor. Block, dağın Main Street tarafında büyük bir araziye sahip. Ben çocukken, ailem Block'a kayak yapılabilecek alanın büyüklüğünü iki katına çıkarmak için-"

"-Şehre bir telesiyej koymak," diyerek cümlemi tamamladı. "Bunu bir keresinde kantinde duymuştum. Havalı bir fikir olduğunu düşünmüştüm."

"Tatil köyünü büyütmenin tek yolu bu. Ailemin düşünebildiği tek yol. Ama Block bize araziyi satmadı."

"Ve şimdi başka biri de aynı fikre sahip," diyor Ava. "Belki de."

Sanırım bunu öğrenmek üzereyiz."

Ava diğer koltukta kara kara düşünürken araba yine sessizleşiyor.

Kendimi suçlu hissediyorum.

Sanki onun üzüntüsü benim suçummuş gibi. "Ava, iyi"

misin?" "Evet. Sayılır mı? Bilmiyorum."

Ouch. "İşle mi ilgili? Yoksa buradaki pislik ben miyim?"

İnliyor. "Durum karışık, Reed. Salı gününe kadar her şey basitti. Ama şimdi değil. Bu az ya da çok senin hatan."

"Evet," diyorum yavaşça. "Tamam."

Ava haklı. Colorado'ya yardım etmek için geldim. İyi niyetliydim. Şimdi her şey yüzüme patlayabilir.

BÖLÜM 23

KORKU FILMLERİ BÖYLE BAŞLAR.

AVA

On beş dakika sonra Reed, Subaru'mu şehir merkezini geçtikten hemen sonra sakın bir yola sürüyor. Ön camda hızla kar birikiyor ve Reed nereye gittiğini görebilmek için silecekleri çalıştırmak zorunda kalıyor.

Sonra hızını düşürüyor ve farları söndürüyor, böylece karanlıkta ilerliyoruz.

"Omigod!" . "başlayan korku filmleri var!" Reed kıkırdıyor. "Yarım ay var. İyi görebiliyorum."

Gözlerim karanlığa alıştıktan sonra, bunun doğru olduğunu kabul etmek zorundayım. Dürüst olmak gerekirse hayatım için korkmuyorum. Bir türlü unutamadığım ateşli bir adamla sıcak bir arabadayım.

Kafamı *çok* karıştıran seksi bir adam.

Daha da kötüsü, dün gece yatak odasındaki eğlencenin dışında, Teksaslı üç işadamını takip etmenin *uzun* zamandır yaşadığım en heyecan verici şey olduğunu fark ediyorum.

Bu benim hayatım hakkında ne söylüyor? İyi bir şey değil.

Reed arabayı çekici ama faydacı bir binanın yanındaki park alanına sokar. Burası kemerli bir kapının arkasına sıkışmış, her biri kendi bölmesinde duran traktörlerle dolu büyük bir garajdır. Motoru durdurur.

"Um, Reed?" Fısıldıyorum. "Burası ıssız görünüyor ve cipini göremiyorum."

"Block'un evi sonraki bina. Buradan yürüyelim." Oh. Duh.

Arabadan iniyoruz, ikimiz de kapıları çarpmamaya dikkat ediyoruz.

"Hadi," dedi. "Benimle kal."

Kendimi bu talimatı harfi harfine uygularken buluyorum. Ona yaklaşıyorum, o kadar yaklaşıyorum ki binanın etrafında dönerken ellerimiz çarpışıyor.

İkinci arpışmadan sonra Reed soğuk elimi sıcak elinin içine alıyor. Uzun parmaklarının benimkilerin üzerine kapanması hoşuma gidiyor.

Her zaman öyleydim.

"Umarım hareket algılayıcı ışıkları yoktur," diye mırıldanıyor Reed. "Hey, bakın."

Binanın etrafından dolandığımızda Reed'in kiralık cipi büyük bir evin yanında görülüyor. İki araç daha var. Biri Penny Ridge Catering'e ait beyaz bir minibüs.

"Görünüşe göre birileri akşam yemeği partisi veriyor," diye fısıldıyor Reed.

"Acaba kaçak içki getirdiler mi?" diye fısıldıyorum. Ona baktığımda onun da bana baktığını görüyorum.

Birden ikimiz de gülmemek için kendimizi zor tutmaya başladık. Elimle ağzımı kapatmak zorunda kaldım.

"Sanırım hepsini içtin Ava."

"Sen kapa çeneni."

Reed'in eli elimi sıkıca tutana kadar midem gergin kahkahaların tehdidiyle sarsılıyor. Soğuk dağ havasından bir yudum alıp kendime hakim oluyorum ve eve yaklaşıyoruz.

Ama pencere yerden bir metre kadar yüksekte, içeriyi göremiyorum. "Ne görüyorsun?"

"Bir mutfak," diyor parmak uçlarında durarak. "Onları henüz bulamadık." "Umarım üst katta değildir," diye . "Serbest tırmanış malzemelerim ev."

"Bekle," diye fısıldıyor biz binanın arkasından dolanırken. "Kaya tırmanışına gitmek ister misin?"

"Elbette," diye fısıldıyorum. "Colorado'da yaşıyorum, Reed. Yeni numaralar öğrenmem gerekti."

Bana minnettar bir bakış atıyor, kahverengi gözleri ay ışığında parlıyor.

Ama bu dostça bir gezinti değil, bu yüzden bir sonraki ışıklı pencere setine vardığımızda elimi bırakıyor ve içeri bakmak için yaklaşıyor. "Bingo."

"Ne yapıyorlar?" Ağzımı açtım.

"Konuşuyoruz," diye fısıldıyor kulağıma. "Yemek masasının etrafında belki sekiz adam var. Bu duvara doğrultulmuş bir projektör var." Karşısında durduğumuz duvarı gösteriyor. "Ön tarafa doğru yürüelim ve ekranda ne olduğunu görmeye çalışalım mı?"

"Tamam, 007."

Bana sırtlıyor ve sonra elimi tutuyor. Sessizce pencerenin altına eğilip duvarı ön köşeye kadar takip ediyoruz. Burada bir pencere daha var ama yerden yüksekte olduğu için içeriği iyi göremiyor. "Ava, izin ver seni yukarı kaldırayım."

Omurgamda gergin bir heyecan dolaşüyor. "Pekâlâ. Ama tutuklanırsak, bunların hepsi senin fikrindi."

"Tabii, tabii." Önümde çömeldi. "Hadi bunu sırt üstü yapalım. Ya da omuzlarıma tırmanalım."

"Pekâlâ. Ama bu kalem etek bir hataydı."

Eteğimi kalçalarıma kadar çekip bir bacağımı omzuna atarken kıs kıs gülüyor, sonra diğerini. Bir an sonra havaya yükseliyorum, kalbim küt küt atıyor. Kendimi sabitlemek için pencere çerçevesini tutuyorum ve odaya bakıyorum.

Projektör ekranında mimari bir çizim var. Ekranın bir köşesinde Penny Ranch şehir merkeziyle birlikte büyük bir gelişimi gösteriyor. Beş büyük bina, birçok küçük bina ve bir otopark sayıyorum. Derin bir nefes alıyorum. "Bu... bir gelişme. *Büyük* bir site. Berbat görünüyor, gerçekten. Ve her yerde *Sharpe Chalet at Penny Ridge* yazıyor."

"Yalan yok mu?"

Omzuna dokunup indirilmesini istedim. "Bunu görmelisin." "Ne kadar büyük?" diye soruyor beni ayağa kaldırdıktan sonra.

"Beş otel kulesi gibi. Çok saçma görünür ve tüm kasabanın dağ manzarasını yok eder."

"Kahretsin." Reed sanki aniden bir tabure belirecekmiş gibi etrafına bakınır. Ayakkabısını taş temele dayar. "Pencere çerçevesini tutacağım. Bana destek olur musun?"

"Um..."

Bu düşüncemi tamamlayamadan, tırmanma duvarındaki bir maymun gibi pencere çerçevesine tutunarak yukarı doğru itiyor. Onu desteklemek için acele ediyorum, ama tutunacak iyi bir yer yok ve ellerimi kaslı kıçına sıkıştırıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, daha kötü işlerim de oldu.

Reed tekrar aşağı inmeden önce bir küfür savuracak kadar uzun süre pozisyonunu korur. "Çabuk oraya geri dön. Bir fotoğraf çek."

"Harika bir fikir," diyorum telefonumu karıştırırken.

Beni tekrar pencereye kaldırdıktan sonra, kamerayı projeksiyon ekranına odaklayarak gergin bir an geçiriyorum. Birkaç çekim yapıyorum, dua ediyorum

Büyüttüğümüzde içlerinden biri okunabilecek kadar net .

Tekrar yere çöküp eteğimi düzeltmekle meşgul olduğumda Reed çektiğim fotoğrafları karıştırıyor. "Block onlara arazi satıyor olmalı - Madigan Dağı'nın bu tarafındaki dağ eteği arazisi. Sharpe'lar zirveye kayak pistleriyle bağlanacak. Ve bu tarafa da devasa bir tatil köyü inşa edecekler."

Aklım karışıyor. "Bu planlama kurulundan bile geçer mi?"

"Bunu söylemek zor. Ancak arazinin sahibi olsaydınız, planınızı değiştirmek ve onları yıpratmak için çok fazla zaman ayırabilirdiniz."

"Sharpe'lar neden planlarını bize değil de Block'a açıklasınlar ki?"

Reed yukarı bakar. "Belki Block doğrudan bir satış istemiyordur. Belki de kârdan pay almak istiyordur. Sharpe'lar ona paranın nereden geldiğini göstermek zorunda. Ne kadar büyük inşa ederlerse, potansiyel kâr da o kadar büyük olur."

"Oh," diyorum tekrar.

Fotoğrafları karıştırmaya devam ediyor ama sonra aniden duruyor, keskin bir nefes alıyor.

"Ne oldu?"

"Bunları annem yaptı." Telefonu bana uzattı.

"Bekle, ne?" Ekran, çektiğim ilk fotoğrafa yakınlaştırıldı.

"Raftaki bu kitap ayrıçları. Onları annem yaptı. Bundan eminim."

Kadın figürlerinin bronz heykelcikleri. Her biri bir granit blok üzerine oturtulmuş.

Reed'e ne kadar havalı olduklarını söylemek üzereydim ki yakındaki bir kapının açıldığını duydum. Kolunu sertçe çekiştirdim.

İkimiz de hızla aşağıya, evin karşısına ve bir sedir çalısının arkasına iniyoruz.

Birisi erimiş buz dolu bir soğutucuyu karın içine atıyor.

Kahretsin, Reed'in ağzı. Sonra sırtıyor.

Gülmek için elimi ağzıma kapatıyorum. Küçük kaçamağımız muhtemelen yasadışı, kesinlikle saçma ve potansiyel olarak utanç verici. Yine de sarsılmaktan çok eğleniyorum.

Ben artık kimim?

Reed bir parmağını dudaklarına götürüyor. Sonra daha iyi görebilmemiz için çalılıkları ayırıyor. Beyaz aşçı önlüğü giyen bir adam arka kapının yanında duruyor. Cebinden bir elektronik sigara çıkarıp yakıyor.

Şimdi burada sıkışıp kaldık.

, Reed karın üzerine oturana kadar gevşiyor.

Hâlâ çömelmiş, kığım yerden birkaç santim yukarıda ve keşke bugün etek ve tayttan daha sıcak bir şeyler giyseymdim diyorum.

Reed bu sorunu beni kollarına alıp kucağına bırakarak çözüyor. Ondan ödünç aldığım ceket yere düştüğümde bir ses çıkarıyor ve bakışlarımız *bir uh-oh* ifadesiyle kilitleniyor.

O sırtıyor ve ben bir kez daha hayatımın son on yılının hafif bir ceket gibi üzerimden atıldığını hissediyorum. Reed'in ışıltılı gözlerine bakmak, ikimizin de kaygısız yirmi bir yaşlarında olduğumuz ve hayatın daha basit olduğu geçmişime bakmak gibi.

Keşke üzerimde böyle bir etkisi olmasaydı ama nostalji güçlü bir uyuşturucu ve Vermont'ta çok eğlenceli maceralarımız oldu. Reed'in bir kayak takımı partisinde ben DJ'lik yaparken iç çamaşırından başka bir şey giymeden bir masanın üzerinde dans ettiğini görüyorum. Ve bana en büyük eşek şakasının nasıl yapılacağını öğreten de Reed'di; üç yüz Solo bardak almış, her birini yarısına kadar suyla doldurmak için saatler harcamış ve sonra da takım arkadaşlarının yurt odasının zeminini bunlarla kaplamıştı.

Arkadaşı o gece eve geldiğinde, tek boş alan kapının açıldığı yarı daireydi. Reed'in tavandaki kirişe bir vahşi yaşam kamerası yapıştırmasına yardım ettim, böylece takım arkadaşının birkaç dakika boyunca şaşkın şaşkın orada durup sonunda bardakları tek tek çıkarıp atmak için banyoya taşımalarını yakalayabilecekti.

Yaşadığımız eğlenceli zamanları hatırlamama izin vermeyeli yıllar oldu. Reed kalbimi kırdıktan sonra bu düşünceleri hafızamdan sildim. Bu bir hayatta kalma tekniği idi. Yine de kötü olanları ruhumda ağır bir yük gibi taşımaktan asla vazgeçmedim.

Kendimi acımasız biri olarak görmekten hoşlanmıyorum ama çizmeler uyuyorsa... Reed yemek şirketine bakmak için dalları tekrar kenara çekiyor. Adam

Hâlâ orada durmuş, elinde sigarası, bulutlu gökyüzüne bakıyor. Bir çalılığın arkasına saklanmış iki kişinin üzerine kar yavaşça süzülürken o da rahatça sigarasını içiyor.

Reed bu gelişmeden en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyor. Karın üzerinde, başka bir adamın kanepede oturduğu kadar rahat bir şekilde oturuyor. Bakışları benimkine döndüğünde kirpiklerinde kar taneleri var.

Sonra sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi eğilip beni öpüyor.

Yumuşak, yavaş bir öpücük, sanki gecenin içinde hırsızlar gibi saklanmıyormuşuz gibi. Sanki Reed dünyada öpmem gereken son adam değilmiş gibi.

Ama bunu onunkine karşı çılgınca çarpan kalbime söyle. Yavaşça tadıma bakıyor. Öpücüğü tutamayacağı sözlerle dolu.

Ve umurumda bile değil, çünkü sevdiğim tek adam mehtaplı bir gecede karda beni öpüyor ve romantik anlar hayatımda kayan yıldızlar kadar kısa sürüyor. Yıllardır böyle öpülmeyi bekliyordum ve bunun farkında bile değildim.

Mutluluk anlarımız birkaç güzel dakika sürüyor ve arka kapıdan gelen ses bize sahilin tekrar temiz olduğunu haber veriyor.

Reed geri çekildiğinde sersemlemiş hissediyorum. Hızla ayağa kalktım, yeni yağan karı başımdan fırçaladım. Reed bana telefonumu uzattı. Sonra omzumu sıkıyor ve pencereyi işaret ediyor. "Bir kez daha bakar mısın?" diye soruyor.

"Elbette," diye fısıldıyorum. Arkadaşlar arasında bir dakika daha sapıklık yapmanın ne önemi var?

Reed konferans salonuna bir kez daha bakmam için beni kaldırıyor ama sunum bitmiş.

"Domuz etli sandviç yapıyorlar," diye tısladım. "Burada görecek başka bir şey yok." Reed beni aşağı indirmeye başladı ama ben "Dur!" diye bağırdım. Ve evet, sanırım bunun olacağını tahmin etmeliydim. "Aynı deri çantayı açmışlar ve içi taze kaçak içki ve viski şişeleriyle dolu."

Reed homurdanıyor. "Bu gerçekten o kadar da özel olmadığım anlamına mı geliyor?"

Yersiz öfke, Reed beni karlı zemine geri indirmeden önce kadife kaplı çantanın fotoğrafını çekmemi sağlıyor. "Kim bu pislikler?" Fısıldıyorum. "Bunların oyunu ne?"

"Birkaç fikrim var," diyor Reed. "Eve gidelim ve bir şeyler ."

Eve. Kelime seçimi ilginç. Ama onu bunun için çağırmadım.

Arabayla dönüş yolculuğu sakın geçiyor çünkü Reed arabayı karlı yolda tutmaya konsantre olmak zorunda ve ben de çektiğimiz fotoğrafları Reed'in telefonuna göndermekle meşgulüm. "Bu fotoğrafı babana göndereyim mi?" diye soruyorum.

"Elbette," diye homurdanıyor. "Tabii benim yapmamı tercih etmezsen. Eğer onunla uğraşmak istemiyorsan."

"Onunla her zaman ilgileniyorum. Aslında ofisimizde durup onun için çıktı alıyorum. Telefonundan belgelere bakmayı sevmiyor ve akşamları dizüstü bilgisayarını eve getirmiyor. Bu Melody ile yaptığı bir anlaşma. Akşam yemeğinden sonra çalışmak yok."

"Vay canına."

"Biliyorum. O bugünlerde yeni bir adam. Onun o halini göremediğiniz için üzgünüm."

Reed'in gözleri karlı yolda sabit. "Biliyor musun, bir zamanlar öyleydim. Ta ki yapmadığım ana kadar." Eski Maden Yolu'na dönmek için flaşörünü yakıyor. "Seni nereye bırakmamı istersin?"

"Arabayı çalışan otoparkına geri koyalım. Bu eteği çıkarıp kuru kıyafetler giymem gerekiyor."

"Eminim." Dikkatini virajlı yola vermeden önce bana hızlıca gülümsüyor. "Cesur olduğun için teşekkürler. Bak ne diyeceğim, barmen arkadaşınla tatlı bir dille konuşup bize bir şişe şarap vermesini sağlayacağım ve sonra da onu süite götürüp açacağım."

"Deneyebilirsin," diyorum gülerek, Halley'nin bu isteğe ne diyeceğini merak ederek. "Ona benim için olduğunu söyle, böylece içine tuz dökmez."

"İyi bahşiş. Belki bir pizza daha sipariş ederim." "Sen ve pizzan."

Arabamın radyosundaki güç düğmesine basarken kıkırdaması alçak ve kirli.

En son çalma listem otomatik olarak açılıyor ve hop, üniversite dönemimizden bir müzik seçkisi. Şarkı, Mumford and Sons'ın "I Will Wait" şarkısı, son senemizde yoğun rotasyonda çaldı. Muhtemelen bu şarkıyla onlarca kez seks yapmışsızdır.

Neyse ki Reed müzik seçimlerimle ilgili bir şey söylemiyor. Sessizlik içinde yolumuza devam ediyoruz ama pencerelerimizin dışında kar uçuşurken bile arabada rahat hissediyoruz.

Onun yanında oturmak beni mantıksız bir şekilde mutlu hissettiriyor.

Vurgu

mantıksız.

Reed ve benim bir geleceğimiz yok. Madigan Dağı'na ne olacağını bilmiyorum. Hayatımdaki her şey aniden belirsizleşti. Karlı yol bile potansiyel olarak tehlikeli.

Ama Reed radyoda mırıldanırken, onun güçlü elleri direksiyonda iki ve ondayken, kendimi hiç olmadığım kadar güvende hissediyorum.

Yarım saat sonra Mark için çıktığı aldım, kot pantolonumu ve rahat bir kazağımı giydim. Ve, iyi, iyimserlik patlamasıyla-ya da

aptallık, dünya görüşünüze bağlı olarak- çok güzel bir iç çamaşırı giymiş, dış fırçamı ve temiz bir tişörtü omuz çantama sıkıştırmış olabilirim. Geceyi Reed'in otel odasında geçirme ihtimalime karşı.

Ama önce Madiganlar'ın A-çerçeveli aile evinde durup kapıyı çalıyorum.

Mark kapıyı flanel pantolonu, kolunun altına sıkıştırdığı Patterson gerilim romanı ve burnunun ucuna taktığı okuma gözlüğüyle açıyor. "İyi akşamlar Ava. Her şey yolunda mı?"

"Hem evet hem hayır," diyorum beni içeri almak için geri çekilirken. "Reed ve ben bir keşif yaptık ve bunu senin de görmeni istedim."

"Oturmak ister misiniz?" Melody şöminenin yanındaki sandalyeden sordu. "Çaydanlığı koyabilirim."

"Hayır, teşekkür ederim. Size Sharpe'ların bu akşam Block'a yaptıkları sunumun fotoğrafını vermem gerekiyor. Kasabada büyük bir kalkınma planları var. Ve görünüşe göre Madigan ismini tatil köyünden tamamen silmek istiyorlar."

Melody şaşırmış gibi bir ses çıkarır ama Mark homurdanır. "Lanet olsun, Reed. Burnunu sokmak zorundaydı."

"Mark," Melody'nin nefesi kesilir.

Kocası ona uzattığım sayfaya bakıyor, yüzünde acımasız bir ifade var. "Bu çok acayip."

"Kesinlikle," diye hemen kabul ediyorum.

İç çekiyor. ". Bunu getirdiğin için teşekkür . Ama Ava?"

"Evet?" Elim çoktan kapı tokmağında. Reed haklıydı, zor haberlerin taşıyıcısı olmak berbat bir şey.

"Lütfen bundan kimseye bahsetmeyin. Kasabanın bundan haberi olursa, Sharpe'larla olan satış anlaşmam tehlikeye girebilir."

"Tamam," diyorum yavaşça. Şimdi hem kafam karıştı hem de biraz kırıldım. "Senin özel işlerini asla kimseye anlatmam. Asla da söylemedim."

Alnını ovuşturuyor. Oğluyla paylaştığı bir jest bu. "Biliyorum Ava. Özür dilerim. Bu sadece stresli bir durum. Umarım Reed'in aklına Sharpe'larla yüzleşmek gibi aptalca fikirler gelmez."

"Hayır," diyorum hızla, başımı iki yana sallayarak. "Soğukkanlı davranmanın mantıklı olduğunu söyledi. Neyin peşinde olduklarını bildiğimizi belli etmemize gerek yok."

"Doğru." Sesi hırçın. "Biraz düşünmem gerek." "Elbette.

Reed'in bazı iyi fikirleri var..."

"Eminim öyledir," diye homurdanıyor. "İyi geceler Ava. Yarın konuşuruz."

Melody'ye de iyi geceler diledikten sonra dışarı çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Sonra kendimi derin bir nefes almaya zorluyorum. *Tamam, bu harika bir konuşma değildi. Çok huysuzdu.*

Öte yandan, az önce korkunç bir haber vermiştim. Mirasını devam ettirmek için seçtiği adamlar niyetleri konusunda açıkça dürüst değillerdi.

Acı çekiyor, kendime hatırlatıyorum. Kafasını toparlamak için zamana ihtiyacı var.

Bu.

Çantamı omuzluyorum ve ıslıl ıslıl aydınlatılmış otele doğru gidiyorum. yağan kara karşı. Adımlarımı hızlandırıyorum.

Reed bekliyor. Karnımda bir çarpıntı hissediyorum.

Daha akıllı bir kız şimdi kendi evine giderdi. Ama sanırım sandığım kadar zeki değilim.

BÖLÜM 24

BİR KEDİDEN DAHA BÜYÜK

REED

Halley barın arkasından bana delici bir bakış atıyor ve ben de kaderimi öğrenmek için bekliyorum. "Peki," diyor sonunda. "Sana bir şişe Russian River Cabernet satacağım. Ama senden tam fiyat alacağım."

"Senden daha azını beklemezdim." Kredi kartımı uzattım. Sonra ben başka bir oda servisi siparişi -tabii ki pizza- verirken o benim için şarabın tıpasını açıyor ve bana iki bardak veriyor.

"Sen bir meleksin," diyorum ona, sırf onu kızdıracağını düşündüğüm için. "Saf tatlılık ve ışık."

Kaşlarını çatıyor. "Ava'nın kalbini kırarsan, seni bitiririm."

"Evet, evet. Yılın arkadaşı. Anladım. İyi geceler, tatlım."

Üst kata çıktığımda Sheila'yı hâlâ odamda, dizüstü bilgisayarını açık, önünde bir hesap tablosu ile buluyorum. "Hey, patron!" diye bağıyor. "Kötü adamların neyin peşinde olduğunu öğrendin mi?"

"Evet, düşündüğümünden de kötü."

Ona telefonumdaki fotoğrafları gösteriyorum ve o da uygun korku dolu solumaları yapıyor. "Sen ve ben Lego tuğlalarından daha şık bir tasarım yapabiliriz. Bu böyle kalmamalı!"

"Ben de aşağı yukarı böyle düşünüyordum. Ailemin yirmi yıl önce o toprak parçası için yaptığı planın şeytani ve korkunç bir versiyonu gibi."

"Ooh!" Daha dik oturuyor. "Ne yapmak istediler?"

Defterimdeki boş bir sayfayı çeviriyorum ve çizmeye başlıyorum. "Madigan zirvesinin tepesine çıkıp yanlış yöne doğru kayak yaparsanız kasabaya ulaşabilirsiniz. Ana cadde aslında dağ eteklerine doğru çıkmaz sokak. Ama Block'un tam burada büyük bir arazisi var..." Ana Cadde'nin hemen doğusunda bir şekil çiziyorum. "Ben Block sürüsünü şehir dışına taşımış olsa da burası bir otlaktı. Ailem bu araziye satın almak istedi ve

tam buraya bir telesiyej daha koy." Dağın yukarısına bir ok çiziyorum. "Ve belki de bunu ödemek için kenarlarda bazı apartmanlar geliştirin. Bölgedeki diğer oteller bu plana bayılacaktır. Kasabalılar da teleferiğe yürüme mesafesinde olurlar."

"Park City, Utah gibi mi?" Sheila soruyor. "Asansör tam şehir merkezine gidiyor."

"Evet, hemen hemen," diye katılıyorum. "Penny Ridge kasabası kayak merkezinden daha iyi otoyol erişimine ve daha fazla inşa edilebilir araziye sahip."

Hâlâ karalamaya devam ederek Ana Cadde'yi çiziyorum, Batı tarzı alçak binalarını hayal ediyorum. Bu gece Penny Ridge'den geçerken, tüm o antika binaların hala ne kadar güzel görüldüğünü fark etmiştim. Bir genç olarak, bunun ne kadar nadir olduğunu takdir etmemiştim. Ne kadar güzel.

Doğru ellerde, bu gerçekten harika bir genişleme olabilir.

Kapı çalındı. Açtığımda hem Ava hem de pizzamız gelmişti. "İkinizi de gördüğüme sevindim," diyorum neşeyle.

Ava'nın gülümsemesi biraz gergin ama oturma odasına geçerken kolumu sıkıyor. "Sheila, botları ödünç verdiğin için teşekkür ederim. Hayatımı kurtardın."

"Sorun değil."

Pizzaları topluyorum ve ardından şarabı doldurma işine girişiyorum. "Kim bir bardak kırmızı ister?"

"Ben değil," diyor Sheila, ayağa kalkarak. "Çocuklar, ben gidiyorum. Şarabınızın ve pizzanızın tadını çıkarın."

"Pizzamızdan her zaman keyif alırız." Ava'ya aptalca bir bakış atıyorum, o da gülümsüyor.

"Hey, patron?" Sheila dizüstü bilgisayarının fermuarını söylüyor. "Prashant'ın keyfi yerinde değil. Bu gece ya da yarın ilk iş onu geri aramanı sağlamam gerekiyor."

"Bu gece mi?" Hesap yaparken yankılanıyorum. Bugün Cuma gecesini ve risk sermayedarları köpek gibi çalışmakla ünlüdür. Milyarderler bile.

Ama Cuma gecesini patrondan gelen bir telefon yine de biraz aşırı. *Uh-oh.*

"Tam olarak neden aradığını söylemedi," diyor usulca. "Ama en kötüsünden korkuyorum."

Lanet olsun. "Deevers'ın evrakları imzalamadığını mı düşünüyorsun? Geri mi çekilecek?"

Yüz ifadesi gergin. "Bilmiyorum. Belki de Prashant sadece Netflix önerisi istemiştir. Ama benim aklıma en kötü senaryo geldi."

"Siktir." Kambur bir okul çocuğu gibi kanepede kayıyorum. "Benimle Colorado'ya geldiğin için teşekkür ederim Sheila. Cuma gecesi yapacak daha iyi işlerin olduğunu biliyorum."

"Bu işin saatleri berbat Reed, ama eğlence değeri yüksek. Ayrıca, yarın kayak harika olacak."

Tavana doğru gülümsüyorum. "Eskiden tozlu günlerde okula gitmezdim. Annem bizi hasta olduğumuz için çağırırdı ve ortaokuldaki sekreter onunla şakalaşırdı. "Yine mi irtifa hastalığı, Bayan Madigan? O da 'Evet, yılın bu zamanı gerçekten kötü oluyor' derdi."

"Ve artık hasta *olduğunuzda* bile işinizi kaçırmıyorsunuz," diye belirtiyor. "Çoğu hafta sonu çalışıyorsun. Sadece iş yemekleri için dışarı çıkıyorsun."

"Yeter, Sheila. Ava'nın önünde beni kötü gösteriyorsun."

Sheila sırtıttı. "Prashant'ı ara. Biraz yemek ye. Ben Harper'la buluşmak için bara gideceğim."

Başımı kaldırdım. Harper'ın burada olduğunu unutmuştum. "O iyi mi?"

"Kesinlikle!" Sheila ışıltıyor. "Bugün masaj yaptırdı ve snowboard dersi aldı."

"Kayak değil de snowboard mu? Onunla uyumsuz olduğumuzu biliyordum." Ava bana gözlerini deviriyor ve Sheila kendini dışarı bırakıyor.

Böylece Ava ve ben yalnız kaldık. Ona bir kadeh şarap uzattım. "Cabernet hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bu konuda harika hissediyorum." Bir yudum alıyor ve beni izliyor. "Bu senin mi? Artık kampüs dışında birinin ev partisinde sıcak bir fiçıdan içmediğimiz için yetişkin Reed'in neyi sevdiğini bile bilmiyorum."

"Pek çok şeyi seviyorum," diyorum sessizce. "Senin gibi mesela." Ava kızarıyor ve sonra gözlerini kaçırıyor.

"İyi misin?" Pizza kutusunun üstünü çevirip ona uzatarak soruyorum.

"Teşekkürler." Bir dilim alıyor ve düşünceli bir şekilde çiğneyerek ısırtıyor. "Ben iyiyim. Ama Sharpe anlaşmasının suya düşeceğini yeni yeni ."

"Ve sen hissediyorsun...?"

"Çelişkili. O anlaşma için çok çalıştım. Haftalarca hazırlık. Sharpe'larla çalışmayı dört gözle beklemiyordum ama..." Şakaklarını ovmak için şarabını ve yemeğini bırakıyor.

"Terfi alacaktın," diyorum usulca. "Bu muhtemelen yine de olacak, sence de öyle değil mi?"

"Öyle mi olacak? Baban şimdi sıfırdan başlamak zorunda. Kafasını değil. O..." İç çekiyor.

Ayrıntıları sormadan önce biraz daha yemesini bekliyorum. "Ne dedi?"

"İyi bir şey değil. Sharpe'ların pislik olması bizim suçumuzmuş gibi davrandı."

"Huh." Şarabımdan güçlendirici bir yudum alıyorum. "Demek istediğin, sanki benim hatam."

Suçlu görünüyor. "Haklı olduğun için mutlu olman gerektiğini ima etti. Sanki tek önemsendiğin haklı olmakmış gibi."

Ahh. Bunun içime işlemesine izin verdim. "Dürüst olmak gerekirse, bana söylediği en kötü şey bu bile değil Ava. Ben buradan ayrıldığımda kendi mutsuzluğu için herkesi suçluyordu. Onun bu yönünü çoğunlukla görmemiş olmana sevindim."

Sıkıntılı gözlerini benimkilere kaldırıyor. "Özür dilerim. Kulağa korkunç geliyor. Ben geldiğimde kendini toparlıyordu. Gerçi otelin durumu kötüydü. Ekonomik durgunluğun bir etken olabileceğini düşündüm."

"Sana iyi davranmasına sevindim. Ve eğer izin verirse, ona yardım edeceğim."

Gördün mü? Beyin fırtınası yapıyordum." Penny Ridge taslağımı gösteriyorum.

"Şehir içinde bir gelişme çok havalı olabilir," diyor Ava, ağzının kenarlarında bir gülümseme belirliyor. "Tüm o yeni araziye düşünün."

"Oh, öyleyim." Bir kolumu ona doladım. "Kasaba için de iyi olur. Dükkanlar için daha fazla sokak trafiği. Yerel halkın kayağa erişimi artar. Çocuklar okuldan sonra teleferiğe kadar yürüyebilir. Çocukken benim de hayalim buydu."

"Eminim." Bana gülümsüyor.

Çizimime bakıyorum ve içimde bir heyecan parlaması hissediyorum. Belki Block babamı sevmiyordur. Ama benimle konuşabilir.

Ava'nın telefonu yüksek sesle çalıyor. "Bekle," diyor çantasından çıkarmak için eğilerek. "Bunu kontrol etmem gerek." Ekrana kaşlarını çatarak bakıyor ve sonra aramayı cevaplıyor. "Evet, Bert? Ne var ne yok?" Onu dinliyor, sonra gözlerini kapatıyor. "Tamam, tabii. Elimden geldiğince çabuk orada olacağım. Aradın mı... Tamam, güzel."

"Sorun mu var?" Telefonu kapattıktan sonra sordum. "Ne kadar büyük?"

"Bir kediden daha büyük, bir köpekten daha küçük," diyor alaycı bir gülümsemeyle. "Ve onlardan iki tane var."

"Bekle, ne?"

Ayağa kalkıyor. "Bert zorunlu gece eğitimleri için kayak devriyelerinden oluşan bir ekibi yukarı çıkardı. Isınma kulübesinde iki rakun buldular, çünkü biri kapıyı açık bırakmıştı."

"Peki bu neden *senin* sorunun?" Ben de ayağa kalkarak sormak zorunda kaldım. Pizza randevumun yasını tutmaya başladım bile.

"Çünkü saat dokuz ve ben müdür yardımcısıyım," diyor. "Bana yardım etmesi için bakım personelinde birini çağıracağım. Ama bu saatte resmi olarak kimse görevde değil ve açılış hafta sonunda ısınma kulübesini kapalı tutamam."

"Huh," diyorum yavaşça. "Ben de gelsem nasıl olur? Rakunlar kuduz değil mi?"

Sırıttıyor. "Gergin görünüyorsun, Reed. Ama bu önemli bir şey değil. Baharda daha kötü olur, çünkü o zaman ayılar gelir." Madigan Mountain Staff'ın keskin görünümlü ceketini giymeye başladı bile. "Bert hayvan kontrol servisini aradı bile. Çoğunlukla hasarı değerlendirmek için oraya gidiyorum."

"Ben yine de gidiyorum," diyorum, birlikte geçirdiğimiz değerli zamanı boşa harcamak istemeyerek. "Sanırım babamı gönderemeyiz?"

"Baban ve ben akşamları nöbetçi olma yükünü değiş tokuş ederdik. Ama evlendiğinde, ona bir süreliğine bu işi benim üstleneceğimi söyledim. Bu benim ona düğün hediyemdi."

Bu hiç adil değil. Ava'nın bu gece ödünç aldığı kayak ceketimi giydim. O da kendininkini fermuarlıyor. Üzerine çizdiği ince dağ keçisi logosu da çok şık görünüyor.

Neredeyse bir tane isteyeceğim.

BÖLÜM 25

NE KARMAŞA, ÇOCUKLAR!

REED

Yirmi dakika sonra, Ava ve Hank adında bir bakım görevlisiyle birlikte kar motosikleti kulübesinin önünde duruyorum. Ava'nın sırt çantasında iş eldivenleri, kafa lambaları ve çöp torbaları var.

Üst kattaki kanepede öpüşüyor olabileceğimiz gerçeğine rağmen, bu konuda son derece neşeli görünüyor.

Yan tarafında *Randy's Humane Animal Control* yazan bir pikap, çivili lastikleri üzerinde bakım alanına giriyor. Motor kapanıyor ve beresinden bukleleri kaçan sırık gibi beyaz bir adam atlıyor. "Ava!" Ona kocaman bir gülümseme veriyor. "Her zaman bir zevk!" Karın üzerinde koşturarak ona kocaman, aşırı dokunaklı bir sarılma yapıyor.

"Bu havada buraya gelebilmenize sevindim," diyor.

"Eh, kar çoğunlukla durdu." Onu serbest bırakır ve gökyüzüne bakar. Sonra eldivenli ellerini çırpıyor. "Pekâlâ hanımefendi. Bu sefer neyimiz var?"

"Bert rakun diyor." Kadın ona yakın mesafeden bakıyor, çünkü bu adam bir kadının kişisel alanına nasıl saygı duyacağını bilmeyen bir tip.

"Giriş noktası mı?" diye soruyor.

Ava bu adamın çapkın olduğunu fark etmemiş gibi görünüyor. "Bert birinin kapıyı aralık bıraktığını düşünüyor. Sezonun bu erken döneminde, eylemlerinin ve atıştırmalık paketlerinin sonuçlarını anlamayan yeni insanlarımız var."

"Ah. Kolay iş o zaman. Tamirat yok." Ona aptal gibi bakıyor. "Birlikte gitmek ister misin?"

"O da benimle geliyor," diyorum kar motosikletinin anahtarını Ava'nın elinden alırken.

Adamın gözleri bana kaydı. Sanırım daha önce beni fark etmemişti bile. "*Duuuude*. Tanıdık geliyorsun. Efsanevi Madigan oğullarından biri misin?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum, bu yüzden ona kaşlarımı çatıyorum.

"Randy, Reed Madigan'la tanış," diyor Ava. "Muhtemelen liseye onun küçük kardeşlerinden biriyle gitmişsindir."

"Rightio!" dedi adam. "Crew ve Weston'ın arasındaydım. Tozlu günlerde Crew'la birlikte kornişlerden atlardık. O adam nasıl bu arada? Ormanda sakladığımız biraları içmenin yasal zamanlardan beri onu görmedim."

"O harika biri," diyorum, sanki bir fikrim varmış gibi. "Ona selamını söylerim." "*Sa-weet!* Hadi gidip biraz rakun yakalayalım!" Elinde iki metal direk var.

kamyonetinden iniyor ve Bert'i kar motosikletlerinden birine kadar takip ediyor. "Ben kullanacağım," diyor Ava, anahtarı elimden alarak.

"Ama-"

"Benim kaptanım, ben kaptanlık ." Bana bir kask uzattı. Güldüm, çünkü bunun olacağını tahmin etmeliydim.

"Eğer uslu bir çocuk olursan, geri dönebilirsin." Çift kızaklardan birine biner ve ipi kemer halkasına bağlar.

Arkaya doğru sallanıyorum ve Ava'nın motoru ustaca çekiştirerek çalıştırmasını, sonra da motor canlanana kadar marş ipini hızlıca çekmesini izliyorum. Ava zaten tanıdığım en seksi kadındı. Şimdi onun bacaklarının arasındaki yüz elli beygir gücündeki motorda ustalaşmasını izliyorum.

Dürüst olmak gerekirse, biraz oldum. Ve hareket etmeye başlıyoruz.

Karanlıkta dağa tırmanıyoruz. El tutamaklarını tutuyorum ve koltuk desteğine yaslanıyorum. Ay bulutların arkasında puslu ama yine de Ski Doo'nun farlarının çok ötesinde dağın hatlarını bana gösterecek kadar parlak.

Hissettiğim bu yabancı duygu nedir? *Mutluluk*. Belirli bir nedeni olmayan sevinç. Bingo kartımda rakun tahliyesi olduğunu bilmiyordum ama o kadar da umurumda değil. Yeni yağmış kar önümüzde iz bırakmadan uzanıyor. Hava soğuk ama cezalandırıcı değil ve kokusu temiz ve çam kokulu.

Öne doğru eğilip kollarımı Ava'nın beline doluyorum, elimi karnında gezdiriyorum.

Beni azarlamak için çenesini kaldırdı. "Bu güvenlik protokolü değil."

"O zaman kaza yapma."

Buna karşılık Ava gaza basıyor. Ava dağa tırmanıp hızla diğer araca yetişirken ben de heyecanlanıyorum. Zirve kulübesini atlayıp kayak devriyesinin kullandığı daha küçük ısınma kulübesine yöneliyor. Eski - ahşap sekizgen şeklinde - ve büyükbabam tesisi kurduğunda inşa edilmiş.

Birkaç dakika sonra yanaştık. Kızıktan indiğimde Randy ve Bert orada durmuş bizi bekliyorlardı. "Hadi yapalım şunu," diyor Randy. "İçeridekileri duyabiliyorum. Motorlar onları tedirgin etti."

Ava kaskını çıkarıyor ve adamın elinden direklerden birini alıyor. "Önden buyur Randy."

Farını yakıyor ve kulübenin kapısını yavaşça açıyor. Tepe lambasını yakmadan önce bir kıkırdama duyuyorum. "Evet, evet. Biliyorum. İşte partinizi bölüyoruz."

Ava ve ben onun arkasından kapı aralığına dolduğumuzda, zeminin molozlarla dolu olduğunu görüyorum. Rakunlar çöp tenekesini devirip altını üstüne getirmişler. Görünüşe göre bazı ilk yardım malzemelerini de almışlar.

"Ne karmaşa ama çocuklar!" Ava hoots. "Anneniz sizi bundan daha iyi yetiştirmede mi?"

Randy bir bankın altına bakmak için çömelirken gülüyor. İki küçük sevimli maskeli yüz ona bakmaktadır.

Yavaşça onlara doğru ilerliyor ve direğin ucundaki kablo halkasını uzatıyor. "Pekâlâ, herkes nazik ve sakın olsun. Bu hiç acıtmayacak," diyor tatlı bir sesle. "İlk kim?" Sonra Mutlu Yıllar şarkısını söylemeye başlıyor.

Kafanı döngüye sok. Kaka yapma.

Kafanı loooooop'a koy..

O şeyi sevimli siyah burnun üzerinden kaydırıyor ve gerçekten işe yaradığında hayrete düşüyorum. Yavaşça ve küçük bebek sesleri çıkararak halkayı rakunun vücudundan aşağı kaydırıyor. "Hadi koca adam. Senin ellerine de ihtiyacım var. Her şey yoluna girecek."

Buna karşılık rakun hırlıyor.

Kendime not: Randy'nin işini asla alma. Bu potansiyel kuduz hayvana çok yakınız.

Rakunu dürterek pençelerinden birini kaldırmasını sağlar ve tuzağı rakunun vücuduna dolamak için ipi sıkar.

"İşte başlıyoruz," diyor. "Babana gel."

Rakun tüylü bacaklarını çırparak aniden özgürlüğüne kavuştu. Gürültülü bir gıcırtyla bana doğru sıçırıyor ve ben de erkekçe olmayan bir şaşkınlık sesi çıkarıyorum.

Ama beni öldürmek için boğazıma atlamak yerine bir sandalyenin üzerine düşüyor.

Kısa süre sonra siner ve tüm yaşam tercihlerinden pişmanlık duyar.

Nasıl hissettirdiğini biliyorum.

Ama Randy umursamaz görünüyor. "Sadece bir bacağını yakaladığım için böyle oluyor." İlmeği rakunun üzerinde tekrar hareket ettiriyor, orta kısmından yakalayana kadar sabırla manevra yapıyor, bu sefer tuzak her iki ön ayağın etrafında.

Sonra rakunu tekrar kaldırıyor, vücudu öne doğru eğilmiş, başı aşağıda ve uzuvları tüylü bir denizyıldızı gibi uzanmış. Rakun derin bir mutsuzluk hırıltısı çıkarıyor.

Randy neşeyle, "Evet, bunu daha önce de duymuştum," diyor. "Al Ava, takas edelim."

Dehşete düşmeme rağmen Ava sakince onunla sopaları değiş tokuş ediyor. Şimdi bir sopanın ucunda, vücudundan güvenli bir mesafede olduğunu umduğum bir rakun tutuyor. Yavaşça onu dışarı taşıyor.

İyi olduğundan emin olmak için onu takip ediyorum. Kaçmaya çalışırsa bedenimi üzerine fırlatmaktan başka ne yapabilirim bilmiyorum.

Umalım da iş noktaya gelmesin.

Randy'nin diğer hayvanı yakalaması sadece birkaç dakika sürüyor. Zavallı şey belli ki arkadaşı yakalandıktan sonra pes etmiş. Asık suratla tuzaktan sarkıyor, gözlerinde kızgınlıkla Randy'ye bakıyor.

Sonra Bert çöp torbalarını silkeliyor ve o ve ben kulübeyi temizliyoruz, bu da sadece birkaç dakikamızı alıyor. Özel olarak, rakunların granola-bar ambalajlarına tükürmesinden kuduz kapıp kapamayacağınızı merak ediyorum. Ama sanırım sormayacağım.

İşimiz bittiğinde kulübenin kapısını kapatıyorum, sıkıca yerine oturtuyorum.

"Tamam o zaman!" Randy sırtarak Ava'ya bakıyor. "Ben bu adamı bırakacağım, o kaçır kaçmaz sen de aynısını yapacaksın." Tuzağı gevşettiğinde rakuna ikinci kez sormasına gerek kalmıyor. Ağaçlara doğru koşmaya başlıyor.

Bir dakika sonra Ava'nın hücumu geliyor. "Aferin mürettebat." Cebinden bir şey çıkarıp Randy'ye uzatıyor. "Gitmeden önce ya da kulübeye döndüğünüzde benden bir içki alın."

"Bana katılacak mısın?" diye soruyor.

Gerginim. O adamın iyi bir şey yapmadığını *biliyordum*.

"Üzgünüm, yarın sabah erken kalkmam gerekiyor," diyor tatlı bir şekilde.
"Belki başka zaman."

Neredeyse bir rakun gibi hırlıyorum.

Ava ve ben kar motosikletiyle dağdan aşağı inmek için hazırlanırken, bu kez sürücü koltuğunda ben oturuyorum. "Soğuk pizza yine de pizzadır," diye hatırlatıyorum ona. "Gidelim mi?"

Arkama oturdu ve kollarını belime doladı.

İyi hissettiriyor. *Gerçekten* güzel. "Bu saatte dağa çıkmak zorunda kaldığın için üzgünüm," diyorum ona. "Bütün kötü şeylerin senin başına gelmesi hiç adil değil."

"Reed, bu işi seviyorum. Yapmak zorunda olduğum tüm o tuhaf şeylere rağmen değil. O şeyler *yüzünden* seviyorum. Ay ışığında rakun yakalamak mı? Kim yaşamak için bunu yapmak istemez ki?"

Elim marşın üzerindeyken içeride sessizleşiyorum. Şu ana kadar Ava'nın buradaki işinin sadece bir kaza olmadığını, ben hayatını mahvettikten sonra oluşturmak zorunda kaldığı bir B planı olduğunu gerçekten anladığımı sanmıyorum.

Burada *mutlu*. Kendi yerini buldu. İşinde iyi ve işini seviyor.

Göğsümün içindeki sıkı bir şey çözülüyor.

"Reed, her şey yolunda mı? Kızağı nasıl çalıştıracağın konusunda bilgi tazelemeye ihtiyacın var mı?"

İçimden bir kahkaha yükseliyor. "Ben iyiyim, bayan. Gerçekten iyiyim." Marş motorunu çekiyorum ve ilk denemede çalışıyor. Freni bırakıyorum ve sonra gaza hafifçe basıyorum. Kızak ileri fırlarsa, kötü şöhretimi koruyamam, değil mi?

Ama değil. Ay ışığının aydınlattığı karda süzölmeye başladık. Fırtına dinmiş ve hava bir saat öncesine göre daha da aydınlık. Hızımı artırarak ilk dönüşü giriyorum. Rüzgâr yüzümü üşütüyor ama umurumda bile değil. "Sıkı tutun," diyorum Ava'ya. "Sıkı tutun."

Dizleriyle bana sarılıyor ve sonra bizi bakımlı yoldan çıkarıp tozun içine yönlendiriyorum.

Ava küçük bir çığlık atıyor. "Reed!" Biz kar yığınlarının üzerinde sörf yaparken o gülmeye başlıyor.

Tüy kadar hafif kar yığınları arasında direksiyon sallamak heyecan verici. Bunun nasıl bir his olduğunu unutmuşum. Dağın. Soğuk hava beni acele ettiriyor. Dağ.

Uçsuz bucaksız kar ve mehtaplı gökyüzü. Son zamanlarda en çok adrenalini yeni bir müşteriyle toplantı yaptığım zaman yaşıyorum.

Yaşamadığımın farkındayım. Eskisi gibi değil. Ve onu geri istiyorum. Her şeyi. Ava da dahil.
Özellikle de Ava.

BÖLÜM 26

CANAVARLARLA KAHVALTI

AVA

Daha önce Reed acil durum çağırma sinirlenmiş görünüyordu.

Ama otele döndüğümde benimle birlikte asansöre binen Reed hiç de rahatsız olmadı.

O sadece *seksi*.

Daha kapılar kapanmadan kişisel alanıma girip beni duvara sıkıştırıyor. Ardından derin, otoriter bir öpücük geldi.

Ayrıca, beni geceyi burada geçirip geçirmeme konusunda kendimle tartışmaktan da kurtarıyor. Görünüşe göre kalacağım. Ve görünüşe göre, bu kararın benim yerime, boynuma ıslak öpücükler bırakabilmek için elleri kayak ceketimin fermuarını açmış olan bir adam tarafından verilmesini umursamıyorum.

O kadar iyi hissettiriyor ki, ceketinin fermuarını el yordamıyla bulup aşağı çekiyorum.

"Anla kızım," diyor asansör çaldığında. "Odaya girdikten yaklaşık otuz saniye sonra seni sırt üstü yatıracağım."

Bu söz beni bir işaret fişegi gibi aydınlattı. Kapılar açılırken bileğini kavriyorum ve onu süite doğru çekiyorum. Reed seksi bir kıkırdamayla kapıyı açıyor. Odaya girer girmez ceketini çıkarıp bir sandalyenin üzerine atıyor.

Ama bunun için bile çok sabırsızım. Hâlâ benimkini giyiyor, fermuarını açmak için doğru pozisyonda olduğum kanepeye uzanıyorum.

Bir elimi boxer külotunun içindeki sikinin sert çıkıntısının üzerinde gezdirirken, "Fuuuck, tatlım," diye homurdanıyor. Sonra kot pantolonunu kalçalarından aşağı çekiyorum.

İpucunu anlayacak kadar zeki, botlarını tekmeliyor, çoraplarını çıkarıyor ve iç çamaşırlarını atıyor. Bu arada ben de ceketimi silkeliyorum.

Ama Reed daha fazlasını istiyor. Kazağımı başımın üzerinden çekerek onun için giydiğim kırmızı dantelli sütyeni ortaya çıkardı.

"Unngh," diyor bir elimi horozunun tabanına doladığımda.

Ben beklemem. Sadece eğildim ve tabandan uca doğru bir şerit yaladım. Sonra dilimle horoz kafasının hassas alt tarafını kızdırıyorum.

Saçlarımı elinin etrafına doluyor ve inliyor.

Birbirimizle böyle olurduk, vahşi ve özgür. Ve o zamandan beri hiç böyle hissetmedim.

Onunla aramızda özel bir sihir var. Tüm tereddütlerimi çözüyor ve tüm korkularımı yatıştırıyor. Bunu anlayamıyorum. Ama şu anda gerçekten umurunda değil. Onun sikini dilimde tartmakla, tuzlu özünü tatmakla ve sonra onu boğazımın arkasına almakla çok meşgulüm.

Reed fısıltıyla bir dizi küfür savuruyor, parmakları enseme kavırıyor. Sonra alçak sesle ve gırtlaktan inliyor ve bu ses damarlarımda elektrik çarpmasına yol açıyor.

Bu an için yaşıyorum. Gözlerimi kapattığımda, kalbim ateş ışığının ve kar lekeli öpücüklerin melodisiyle atıyor.

Üstümde Reed tekrar küfrediyor. Beni yukarı doğru çekmeye başladığında onu serbest bırakıyorum, beni yerden kaldırıyor, omzunun üzerinden atıyor ve yatak odasına doğru ilerliyor.

Bir an sonra yorganın üzerinde hafifçe zıplayarak yere iniyorum. Reed'in elleri kot pantolonumun düğmelerini açmaya başlamıştı bile. "Tanrım," diye fısıldıyor ve kırmızı dantelli külotumu ortaya çıkarıyor. "Beni öldürüyorsun."

Kotumu tekmeleyerek ona gülümsüyorum. Sonra yuvarlanıp yorganı kaldırıyorum. "Bunu yataktan çıkarmalıyız. Bu şeylerin ne kadar tuttuğunu biliyorum."

"Umarım sağlam bir yatak başlığı için para ödemişsindir, çünkü birazdan egzersiz yapacak." Balıkçı yaka kazağını başının üzerine kaldırıyor ve göğsünün dalgalanışını aksiyon dolu bir şekilde görüyorum.

Şimdi muhteşem bir şekilde çıplak ve yatağa tırmanıyor. Vücudumu kendi vücuduyla kaplıyor ve beni öpüyor... Sanki beni on yıldır özlüyormuş gibi.

Beni derinden öpüyor ve ben de onun bedenine doğru yaylanıyorum. Sonra ellerimi sırtında aşağı yukarı gezdiriyor, teninin benimkine sürtünmesini ezberlemeye çalışıyorum. Birlikte geçirdiğimiz bu zamanın her ayrıntısını hatırlamaya çalışmalıyım. Çünkü uzun sürmeyecek.

Ama -kalbim acısa da- her şeye rağmen öyle olmasını umuyorum.

Gece yarısından bir süre sonra Reed ve ben tatmin olmuş bir şekilde yere yığıldık. Onun bedenine yaslanıp kendi düşüncelerime daldım. Aklım nedense Block'un arsasına ve orada bir otel ucubesi yerine ne inşa edebileceğime gidiyor.

Zihnimde mütevazı bir grup çağdaş apartman dairesi canlanıyor. Doğal malzemelerden inşa edilecekler ve dağa uyum sağlamaları için teraslanacaklar. Ve park alanının kamufle edilmesi gerekecek. Ya da daha iyisi yeraltında.

"Yemek kamyonları. Ve bir amfi tiyatro," diyor Reed uykulu bir şekilde. Başımı göğsünden kaldırıyorum.

"Ne?"

"Penny Ridge'deki şehir merkezi gelişimi - tüm yıl boyunca iyi bir topluluk alanı olabilir, değil mi? Yaz aylarında konserler için bir amfi tiyatro. Ve yiyecek kamyonları için bir sürüş çemberi."

Uzun bir süre kahverengi gözlerine bakıyorum. "Park alanını gizlemek için zihinsel olarak yeraltında tünel açıyordum."

Reed yavaşça gülümsüyor. "Şu anda seni çok çekici buluyorum."

"Aynı şekilde." Parmağımı alt dudağında gezdiriyorum. "Bana şu yemek kamyonlarından biraz daha bahset, yakışıklı."

Kalbim için seksten bile daha tehlikeli bir şey yaparak çok uzun süre uyanık kalmamızın nedeni de bu - geleceği hayal ediyoruz. Telesiyejler. Topluluk alanları. Bir halfpipe. Hayali ütopyamız için hiçbir şey çok iyi değildir.

Sonunda onun yatağında sızdık. Sabaha kadar taş gibi uyudum, çalan bir telefon ikimizi de uyandırdı.

Zil sesi Grateful Dead'den "Big Boss Man". "Bu senin," diye mırıldanıyorum yastığa.

Reed inliyor. Yine de cevap vermek için ayağa kalkmıyor. Bekliyor. Sonunda çalmayı bıraktığında, uykulu bir iç çekti. "Artık yirmi iki yaşında olmadığımı nasıl anlıyorum biliyor musun?"

"İşe kravatla gittiğin için mi? Telefonda 'B serisi değerlendirme' gibi kelimeler kullandığın için mi?"

Başını yastığa koyuyor ve bana gülümsüyor. Anında içimin ısındığını hissediyorum. "Bunların hepsi doğru ama ben dayanıklılığımı düşünüyordum."

"Hey, orada sorun yok." Ağrıyabileceğini unuttuğum bazı yerlerim ağrıyor.

"Mmm." Bacaklarını yorganın altına kaydırıyor. "Ama bugünlerde kötü dizim antrenmandan sonraki sabah ağrıyor."

"Antrenman derken, beni Block'un penceresine kaldırmayı mı kastediyorsun?" Ben soruyorum. "Yoksa biz..." derken ellerinin ve dizlerinin üzerinde geçirdiğin zamanı mı kastediyorsun? Boğazımı temizliyorum.

Cevap verirken sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "İkisi de. Yine de hiç pişman değilim."

"Çok rahatladım." Yorganın altına uzanıyorum ve elimi kaslı kalçasından aşağı kaydırıyorum, avucumun altındaki kılların çatırdadığını hissediyorum.

"Biraz sola," diyor boğuk bir sesle.

"Kumanda kolunu aramıyorum. Dizini ovmaya çalışıyorum."

"Peki, tamam. Ben alırım," diyor ve bunu kolaylaştırmak için dizini büküyor.

Ameliyat izini zaten fark etmiştim ve parmak uçlarımla diz kapağının üstündeki kası hafifçe kazmadan önce başparmağımı üzerinde gezdirdim.

Minnettar bir ses çıkarıyor.

"Korkunç muydu?" diye sordum. "Yaralandığında mı?"

"Yırtık oldukça kötüydü ama ameliyat o kadar da kötü değildi."

"Hayır," diyorum sessizce. "Kayak yarışlarını bırakmak zorunda kaldığın zamanı kastediyorum."

"Oh." Uzanıp kalçamı avuçluyor. "Evet ve hayır. İşletme fakültesine çoktan başvurmuştum, çünkü dünya kupası gibi bir kariyerin zirvesinde olmadığımı hissediyordum. Bir yedek plana ihtiyacım vardı."

"Bu akıllıca. Darbeyi hafifletmeye yardımcı olmuş olmalı."

"Muhtemelen. Ama Ava, o zamana kadar çoktan uyuşmuştum. Bu sadece başka bir kayıptı. İlk ikisinin üstesinden gelememişim, bu yüzden kayak kaybetmek bana sadece bir şey daha gibi geldi. Her yere kendimden parçalar atıyor ve hiçbirisiyle başa çıkamıyordum. Ama bilmeniz gerekir ki..." Elini, avuç içi doğrudan çıplak karnımın üzerine gelene kadar yukarı kaldırıyor. "Sana bir an için bile olsa çocuğumuzu kaybettiğim için rahatladığımı hissettirdiğim için pişmanım."

Karnıma değen sıcak avucunun hissi beni hareketsiz bırakıyor. Elini kendi elimle kapatıyorum.

Sonra nefes almayı hatırlıyorum.

Bir zamanlar birlikte böyle otururduk. Ben hamileyken, saatlerce bu şekilde oturmuştuk - eli tam orada duruyordu, sanki ikimize de dokunuyordu. Şimdi çok net hatırlıyorum.

Sanırım ikimizi de sevdiğini zaten biliyordum. O zaman hissetmişim ve bu bir yalan değildi. Ama beni terk ettikten sonra çok yıkılmışım.

Beni bırakması doğru değildi ve bu beni kırdı. Ama o zaten kırılmıştı ve ne kadar kötü olduğunu kelimelere dökemiyordu.

Acıtıyor.

Şimdi anlıyorum.

"Hiç merak ettin mi," diye fısıldıyor Reed, "kız mıydı erkek miydi?"

"Sadece her zaman," diye itiraf ediyorum.

Yüzümün yan tarafını öpüyor ve kendimi rahatlamaya bırakıyorum. Eli karnımın üzerinde sıcak bir ağırlık olarak kalıyor. Bırakmıyor.

Sessizliğimiz sonunda telefonun tekrar çalmasıyla bozuldu. "Açmak zorunda mısın?"

"Evet," diye iç geçiriyor. "Patronum geri gelmeyen bazı evraklar yüzünden çıldırmış durumda. Bunun büyük bir mesele olup olmadığını anlamam gerekiyor."

"Kulağa dikenli geliyor."

"Muhtemelen önemli bir şey değil ama halletmem gerek." Yataktan kayarak çıktı ve kendimi hemen yalnız hissettim. Başka bir insanın bu kadar içgüdüsel olarak farkında olmanın nasıl bir şey olduğunu ve o odaya girdiğinde nasıl daha canlı hissettiğimi unutmuşum.

Bu sadece cinsel bir şey değil. Gerçi bir dakika sonra elinde diş fırçasıyla çıkageldiğinde, muhteşem manzara karşısında birkaç IQ puanı kaybediyorum. "Sharpe'larla yapacağım kahvaltıya muhtemelen geç kalacağım. İyi de oldu, çünkü muhtemelen onlara karşı sahte bir tavır takınamam," diyor tekrar ortadan kaybolmadan önce.

"Bunu atlayabilirsin. Ben giderim." Yataktan kalktım ve hormon telaşımı üzerimden attım. "Onlara Denver'a gidiş ve sözde gittikleri restoran hakkında bir sürü soru sormayı planlıyorum. Yüzüme karşı yalan söylemelerini sağlayacağım."

"Sen benden daha sabırlısın," diye homurdanıyor Reed diş macunuyla dolu ağzının içinden.

Sabırlı değilim ama bir ajandam var. Bunun nasıl sonuçlanacağı konusunda çok endişeliyim. "İlk duşu ben alabilir miyim? Kahvaltıya seninle yataktan yeni kalkmış gibi gitmek istemiyorum."

Bana gülümsüyor. "Sana çok yakışmış. Ama tabii."

Reed haklıydı. Trey akşamı hakkında yalan söylerken Sharpe'ların karşısında oturmak çok acı verici.

"Denver gerçekten güzel bir şehir. Daha iyi havalarda görmek isterdim. Karda otoyolda yavaş gidiyordum ama işimi hallettim." Anahtarları masanın üzerinden bana uzattı. "Arkadaşının bunları almasını sağlar mısın, tatlım?"

Tatlım? Onu çizgili kravatından tutup boğmak istiyorum. "Elbette," diyorum gergin bir çeneyle. "Olur."

En kötüsü yalan söylemeleri bile değil. Ya da en büyük Sharpe tarafından "küçük kız", ortanca tarafından "tatlım" ve en küçük tarafından "tatlım" diye çağrılmam. En kötüsü de Mark'ın sanki canavarlarla kahvaltı etmiyormuşuz gibi sakın bir şekilde kahvesini yudumlarken yüzünde soğukkanlı bir ifadeyle oturması.

"Peki zaman çizelgeniz nasıl görünüyor?" Mark soruyor. "Sözleşmeyi tatilden önce imzalamak istiyorum."

Sesi çok inandırıcı geliyor. Fazla inandırıcı.

"Bunu yapabiliriz," diyor Büyükbaba Sharpe. "Avukatların işlerini yapmalarına izin vereceğiz ve önümüzdeki hafta sonundan önce size bir güncelleme yapacağız. Ne durumda olduğumuzu size bildiririz."

"Buna minnettar olurum," diyor Mark. "Burayla harika şeyler yapacaksın. Bunu hissedebiliyorum."

Yediğim krepler midemde çoktan kurşuna dönüştü. Ama şimdi akü asidine dönüşüyorlar. Kahve fincanımı gergin bir elle itiyorum ve hesabı imzalayıp bahşiş ekleyebilmek için garsona el sallıyorum.

Bu masadan uzaklaşmalıyım.

Trey telefonunu kontrol ederek, "Bayanlar ve baylar, yola çıksak iyi olacak," diyor. "Limuzinimiz dışarıda bekliyor."

"Seni tutmamıza izin verme," diyorum, sandalyemi büyük bir telaşla geriye ayağa kalkıyorum. Kapıya doğru fırlamak istiyorum ama kendimi Sharpes'ı lobiden geçirip girişe doğru yürümeye zorluyorum.

Eğer şanslıysam, yüzlerini bir daha asla görmem.

Trey, "İş sözleşmenle ilgili olarak seninle temasa geçeceğim," diyor. Sonra da bana göz kırpmıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum toplayabildiğim kadar tatlılıkla. Ki bu çok azdı. Elimi sıkmak için uzattım ve sonra hayatımın en büyük yalanını söyledim. "Sizinle çalışmak gerçekten büyük bir zevk olacak."

Tüm vücudumu tarıyor, sonra gülümsüyor. "Aynı şekilde." Midem bulanıyor.

BÖLÜM 27

KÖPEKBALIKLARI HAKKINDA

REED

Ava, Sharpe'larla kahvaltıya gitmek için ayrıldıktan sonra oturup tüm mesajlarımı kontrol ediyorum. Müşterimden yeni bir haber yok, bu yüzden erkek gibi davranıp endişeli patronumu aramak zorundayım.

Bu bir görüntülü sohbet, çünkü sana her şeyi nasıl berbat ettiğini anlatırken gözlerinin içine bakmayı seviyor. Telefonu arkamdaki pencereden dağı göremeyeceği bir yere yerleştiriyorum. Sadece eğlenmek için Colorado'ya gittiğimi düşünmesini istemiyorum.

Palo Alto'daki yüksek katlı bekâr evinin kanepesinden cevap veriyor. Ruh hali çoktan ellerini ovuşturmayı geçip Armageddon'a dönüşmüştür. "Reed! Adamın vazgeçti ve ben de tenis kulübünde bunu duymak zorunda kaldım."

Lanet olsun. "Deevers ne yaptı?"

"Blink Fifty Capital ile bir toplantı yaptı. Ve senin bundan haberin bile yok mu? *Neredesin* sen?"

Açıklardım ama aslında umursamadığını biliyorum. "Ailevi acil durum."

"Bir ailen var mı?" Prashant şakaklarını ovuşturur. "Sadece eve git. *Pazartesi günü* için Deevers'la bir toplantı ayarla ve ona biraz akıl ver. Bulabildiği en iyi anlaşma bu ve zamanımızı boşa harcıyor ve bizi pislik gibi gösteriyor."

Aslında doğru değil ama o da bunu duymak istemiyor. "Tamam. Hallediyorum," diye söz veriyorum. "Pazartesi sabahı görüşürüz." Yani bundan kırk sekiz saat sonra.

Telefonu kapatıyor ve ben de sinirli bir sesle telefonumu kanepeye fırlatıyorum.

Başka kimse duymuyor.

Sonra Sheila'ya bir mesaj bırakıyorum, seyahat planları yapması ve Pazartesi programımızı ayarlaması gerekecek. Ondan sonra duş alıp aşağı iniyorum.

Bir zamanlama kazası sonucu tam da kapılar Sharpe'ların arkasından kapanırken aşağıya iniyorum.

Bana git. "Görünüşe göre bunu mükemmel ayarlamışım."

"İyi oyun," diye homurdanıyor babam arkasını dönerken. Ava gergin görünüyor. *Uh-oh*.

"Sharpe'lar bu sabah kendileri için ne söylediler?" Ava sadece başını sallıyor.

Cevap veren babamdı. "Aynen daha önce oldukları gibiydiler. Ne eksik, ne fazla."

". " Bir elimi Ava'nınkine koyuyorum. "Baba, konuşabilir miyiz? Belki ofisinde?"

"Sanırım." Soğuk ses tonu hiçbir şeye yardımcı olmuyor ama en azından arkasını dönüp ofis odasına doğru ilerliyor.

"Ortalıkta görünmeyeyim mi?" Onu takip ederken Ava fısıldıyor.

"Hayır. Sen de bunun bir parçasısın. Seni orada istiyorum."

Bakışlarından bana pek inanmadığı anlaşılıyor ama dağ için savaşmak istememin tek nedeni Ava. O olmasaydı, tatil köyünün geleceğine yön vermek için zaman harcamak isteyeceğimden şüpheliyim.

Gerekirse için tüm hayatımı değiştirim. Ve Ava için. Korkutucu bir şey ama sanırım hazırım. Geçen hafta bana hayatımda neyin eksik olduğu hakkında çok şey öğretti.

çok babam anlamalı.

İç ofise doluşuyoruz ve ben kapıyı kapatıyorum. Babam büyük meşe masanın etrafından dolaşıp sandalyesine oturuyor. Aynı dağınık masa onunkinden önce büyükbabaminkiydi. Küçükken fotokopi makinesinin yanında, yerde aksiyon figürlerimle oynardım.

Büyükbabamın tam olarak hangi yıl emekli olduğunu hatırlamıyorum ve masa babamın oldu. İlkokuldaydım. Ama babam Cornell'den otelcilik diplomasıyla mezun olduktan sonraki günden beri dağda çalıştığı için bu geçiş hafızamda pek yer etmedi.

Şimdi aklıma acaba hep o masanın bana -ya da Weston'a ya da Crew'e- geleceğini mi hayal etti sorusu geliyor. Ve bunun olmayacağını tam olarak ne zaman anladığını merak ediyorum.

Ama şimdi belki olur. Derin bir nefes alıyorum. "Her şeyden önce, seçenekleriniz olduğunu bilmenizi isterim. Eğer hala satmak istiyorsan, sana yardım edebilirim.

başka bir alıcı."

"Eğer hâlâ satmak istiyorsam," diye tekrarlıyor babam yavaşça. "Tabii ki satacağım. Bunca zamandır bunu söylüyorum. Şaka yaptığımı mı sandın?"

Göğsümün içinde bir baskı hissediyorum. "Hayır," diyorum dikkatlice.

Sharpe'ların ihanetinin babam için bir hayal kırıklığı olduğunu unutmamalıyım. Emekliliğini sanıyordu. Bunun basit düşünmüştü. Hâlâ kafasını toparlaması gerekiyor. "Şaka yaptığını düşünmemiştim. Ama Block'u arayıp ne istediğini sormak mantıklı. Madigan Dağı'nı genişletmenin Penny Ridge'i mahvetmeyecek bir yolu varsa?"

Babam ellerine baktı. "Block ile çalışmayacağım. Bu konu kapanmıştır."

Kahretsin. "Neden? Ya onu bize satmaya ikna edebilirsem?"

Sesi sertleşiyor. "Yine emekli olacağım kısmı kaçırdın. Melody'nin bizim için bir seyahat programı var. Noel'den sonra Hawaii'ye gidiyoruz. Oradan da Japonya'ya, Avustralya'ya, Yeni Zelanda'ya..."

"Ne kadar yozlaşmış," diyorum ve sesimdeki alaycı tonu saklamakta zorlanıyorum. Masanın arkasından bana bakıyor. "Ne düşünüyorsan düşünebilirsin,

Reed. Sırf Sharpe'ların hoşuna gitmeyen bir planı var diye bu işi sonsuza kadar yapamam. Burada senin fikrinin bir önemi yok."

Yavaşça nefes alıyorum. Beni kendinden uzaklaştırmaya çalışıyor. Bunu hak ediyorum. Ve anlıyorum. Sayılır.

Tamam, gerçekten anlamıyorum. "Neden böyle söyledin? Neden eve hiç gelmediğim için bana bağırıp çağırıyorsun ve yardım etmeye çalışırken beni kesiyorsun?"

"Çünkü zamanlama önemli. Sonunda hayatımı düzene soktum ve sen şimdi planlarıma bir el bombası atmak istiyorsun. Bunu yapmaya hakkın yok. Ayrıca Reed," diye devam ediyor, "Sharpe'lar bu projeyi asla çizdikleri gibi inşa edemeyecekler. Belediye meclisi en kötü ihtimalle projeyi durduracaktır. Burada kötü adam olmak zorunda değiliz."

"Doğru, çünkü kötü adamlar *olmak* zorunda değiliz. Madigan'ın mirasını emlak geliştirme alanındaki en kötü insanlara satarak öldürmek istemiyoruz."

"Emekli oluyorum," diyor babam, alçak sesle ve kızgın. "Ava, bize birkaç dakika izin verir misin lütfen?"

Daha kelimeler ağzından ıkodadan çıkıyor ve kapıyı kapatıyor.

Cehenneme kadar yolun var. "Bir adım geri atalım ve seçenekleriniz hakkında konuşalım," diye deniyorum.

"Seeneklerim satmak ya da satmamak," diye tersliyor. "O kadar da karmaşık değil."

"Üçüncü seçenek ise araziyi Block'tan satın almak," diye belirttim. "Bu konuda size yardımcı olabilirim. Beni bir dinle. Tatil köyünün günlük işlerini yürütmekten emekli olsan nasıl olur? Ava bu işi yapmaya hazır. Yarın emekli olabilir, biraz seyahat edebilir ve sonra Block ile bir anlaşma üzerinde çalışmak için geri dönebilirsin. Sadece bazı olasılıkları araştıır."

"*Tanrım*, Reed," diye patladı babam. "Block'la uğraşmak istemiyorum! Neden bunun bir seçenek olduğunu düşündüğünü bile bilmiyorum! Onu satın . Tesisi *satmadan* büyütemem çünkü varlık zengini ve nakit fakiriyiz. Block'un arazisinin değeri ne olursa olsun, şirket ek hesabımda olandan daha fazla."

"Ama finansman konusunda size yardımcı olurum," diyorum. "İyi fikirleri finanse etmek benim günlük işim. Sadece birkaç yatırımcıya ihtiyacımız var."

"Yatırımcılar." Bu kelimeyi sanki dilinde kötü bir tat bırakıyormuş gibi söylüyor. "Yatırımcı *istemiyorum*. Başarı garantisi olmayan karmaşık, yıllar sürececek bir projeden bahsediyorsunuz. Bu benim yapmaya çalıştığım şeyin tam tersi. Bunu daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

"Baba, ben-"

"Kaliforniya'ya evine git, Reed. Senden hiçbir zaman yardım istemedim."

Göğsümde soğuk bir korku yayılıyor. Nedenini gerçekten bilmesem de bu savaşı kaybediyorum. "Birkaç şey biliyor olabileceğimi kabul etmek senin için neden bu *kadar* zor? Bu işi yürütebileceğimi?"

Yüzü kıpkırmızı oldu. "On yıl geç kaldığını kabul etmek senin için neden bu kadar zor? Geçen Salı gününden önce buraya *en ufak bir* ilgi göstermiş olsaydın, bu fikrin cazibesine kapılırdım. Ama buraya gelip bana hayatımın teklifini kabul etmememi söyleyemezsiniz. Varsayımsal özümelerin zamanı geçti!"

"Bu varsayımsal değil," diye . "Bunu yapabilirim. Bunu yapmak *istiyorum*."

Babam alay ediyor ve ses tonu çok kaba. "Tam bir pisliksin. Sen Kaliforniya'ya geri , değil mi?"

"Şey, evet. Ama belki kalıcı olarak değil. İsterim ki-"

"Ne dediğimi duymuyor musun? Farklı bir dil mi konuşuyorum?"

Derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum. Ve bir kez daha deniyorum. "Burada duruyorum çünkü önemsiyorum ve yardım etmek istiyorum. Buraya ne olacağını önemsiyorum."

"*Bugün* havalı işini bırakıp Colorado'ya geri dönecek ve bu işi sonuna kadar götürecektik kadar önemsiyor musun?"

Bir an tereddüt ettim, çünkü bu kısmı henüz çözemedim. Sanırım hem VC işi yapıp hem de burada Penny Ridge'de önemli bir zaman geçirmem mümkün.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm," diyor babam kibirli bir homurtuyla. "Hep konuşuyorsun."

"Baba. *Tanrım*. Tüm tavrım değişti ama ayrıntıları çözmek için biraz zamana ihtiyacım var."

"Doğru. Ne zaman dönüyorsun?"

Hay sikeyim. "Çok yakında, ama-"

"Sen Silikon Vadisi'ne geri dönerken benim milyonluk çeki geri çevirip arkama yaslanmam mı gerekiyor? Böylece buranın varlığını bir on yıl daha *unutabilecek* misin?"

"Bunu *yapmayacağım*." Ve sanırım her şey tek bir şeye bağlı. "Bana güveniyor musun, güvenmiyor musun?"

Soruyu sorduğuma hemen pişman oldum.

"*Sana neden güveneyim* ki?" Öfkesi o kadar sıcak ki kalbimi yakıyor. "On dört yıl önce buradan çekip gittin. İptal edilmiş harç çeklerinin izi dışında gittin. Kardeşlerine kapıyı gösterdin, sonra onlar da aynı lanet şeyi yaptılar!"

"Bekle, Weston ve Crew için de mi beni suçluyorsun? Bu ne kadar adil?"

Bana yine bağırıyor ama soğuk, kayıtsız tonu her nasılsa daha da kötü. "On yıldır kendi kararlarımı kendim veriyorum. Buraya gelip eğlence olsun diye benimle dalga geçemezsin."

Sanki bu duygusal roller coaster eğlenceliymiş gibi. Şimdi anlıyorum ki korkunç bir hata yapmışım. Beni hiç dinlemeyecekti ve *hâlâ da umurunda* değil. "Yani sırf bana inat olsun diye o köpekbalıklarına mı satacaksın? Bu senin için bile aşağılık bir hareket."

Gözleri öfkeyle şişiyor ve sonra bağırıyor. "Bu *seninle* ilgili değil! Melody'ye bir söz verdim. Sırf sen saçını başını yolup buranın hâlâ var olduğunu hatırladın diye sözümü tutmayacağım."

"Birine sadık olduğunu duymak harika, baba."

"Siktir git, Reed."

Göğsüm ağrıyor ve keşke son on saniyeyi geri sarabilsem diyorum. Doğru yolu bulmaya ve orada kalmaya çalışıyordum. Ama babam içimdeki kötülüğü ortaya çıkardı. Belki de bu görmezden gelmemem gereken bir işaretti.

Bu asla işe yaramayacaktı.

"Köpekbalıklarının özelliği," diyor bıçağı daha da derine sokarak, "nasıl hayatta kalacaklarını bilmeleridir. Sharpe'lara bakın, üç kuşaktır birlikte çalışıyorlar. Eminim dörde, beşe ve altıya da ulaşacaklardır. Dağın en iyi şansı onlarla. Seninle değil."

"Vay be." Bunun beni ne kadar incittiğini görmemesi için poker suratımı korumaya çalışıyorum. Bu adam beni hep incitiyor. Bugün neden farklı olmasını beklediğimi bilmiyorum. "Üç oğlunun burada yanında olmamasının benim suçum olduğunu düşünmen çok komik."

Yüzü kızarır. "Bu kadar yeter. Evine git artık. Nerede durduğunu biliyorum."

Yavaşça bir nefes daha alıyorum ama bunun boş bir çaba olduğunu zaten biliyorum. "Sharpe'la anlaştığında her şey biter. Bundan geri dönüş yok."

"Aynen öyle," diyor sıkılmış dişlerinin arasından.

"Evet." Boğazımı temizliyorum. Ve sonra son bir soru soruyorum. "Sence annem bunu mu isterdi? Beni buradan sonsuza dek kovalaman mı?"

Yumruklarını sıkıyor. "Bu çok alçakça. Ve senden gelen zengin. Sanki yaptıklarını onaylarmış gibi? Kardeşlerine karşı? Ava'ya karşı?"

Kalbim paramparça oldu. "En azından hala geri dönmeye çalışıyorum."

"Çok geç," diyor ağır bir sesle. "Büyük fikirlerini al ve evine git."

Gerçek bir alternatifim olmadığı için ben de öyle yaptım.

BÖLÜM 28

IYI EĞİTİMLİ DANSÇILAR GIBI

AVA

Masam kapının hemen diğer tarafında, bu yüzden tabii ki her şeyi duyuyorum.

Reed'in babasına *çok yakında* Kaliforniya'ya döneceğini söylediğini duydum. Ki ben bunu bilmiyordum. Ve tam acıyı hissederken, Mark'ın oğluna ona güvenmediğini bağırdığını duyuyorum.

Oradan sonra daha da kötüleşiyor. Ve ben buna dayanamıyorum. Değer verdiğim iki insan birbirini parçalıyor.

Ofisten çıkıyorum ve kalbim küt küt atarak kantine doğru ilerliyorum. Kendime gerçekten ihtiyacım olmayan bir fincan kahve dolduruyorum ve panik yapmamaya çalışıyorum.

"Sorun nedir?" Callie bana soruyor. Açık hava kıyafetleri giymiş ve boynunda bir fotoğraf makinesi var, açılış hafta sonunun samimi fotoğraflarını çekmeye hazır. "Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

"Tam olarak değil," diyorum kahvemden bir yudum alarak. "Reed ya da babası yaşadıkları kavgadan sağ çıkmazlarsa tabii. Bunun nasıl iyi biteceğini bilmiyorum."

İrkildi. "O kadar kötü, ha?"

"Evet." Kimsenin beni duymadığından emin olmak için omzumun üzerinden kontrol ediyorum. Ama kantindeki diğer tek kişi Sheila, bir masada klavyesini tıkırdatıyor. "Dağ için farklı şeyler istiyorlar ve korkarım Mark Reed'i dinlemeyecek kadar inatçı."

Callie'nin gözleri büyür. "Yeni sahipleri berbat mı? Dağ dedikodusu onların küçümseyici olduğunu söylüyor. Kat hizmetleri kötü bahşiş ve lavaboda diş macunu lekeleri bıraktıklarını söylüyor. Belboylar da Sharpes'ın zehirli yılan topladığını iddia ediyor. Sadece yakasında değil, gerçek hayatta da."

Bir kahkaha attım. "Umarım bu son söylediğin doğrudur, çünkü bu onları daha ilginç kılardı."

"Ne ?" diye fısıldıyor.

"Bilmiyorum. Karmaşık bir durum." Bu kesinlikle doğru. "Mark buranın geleceğini belirlemek istiyor ama..." Cümle durma noktasına geldi, çünkü sırlara ihanet etmeden söyleyebileceğim başka bir şey yok.

"Ama bu karmaşık bir durum," diyor Callie, çünkü anlıyor.

"Evet. Çok çelişkili hissediyorum. Mark ne isterse yapabilir. Ama Reed... Tanrım." Omuzlarım çöktü. "Burası için büyük fikirler üretmeye başladığında çok heyecanlanmıştım. Ama hayaller başka, gerçek hayat başka. Ayrıca, bu iki adamın bir on yılı daha konuşmadan geçirmesinden korkuyorum."

Reed'in daha ne kadar ebeveyn reddini beklenebilir? O burada. Sonunda. Deniyor ama Mark onu yine itiyor.

Bu benim kalbimi kıracak.

Callie bileğimi sıktı. "Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır. Ama teşekkür ederim." Telefonum cebimde cıvıldıyor. Çıkardığımda masa örtülerimizi tedarik eden şirketten bir mesaj buluyorum. "En azından açılış haftasonu, yani söndürülecek milyonlarca başka yangın var." Sandalyemden kalkıyorum.

"Orada görüşürüz," diyor Callie. "Sutton açılış gecesi töreninde kaymak için sabırsızlanıyor."

"Ben de çok heyecanlıyım," diye

söz veriyorum ona. İşimi

seviyorum. Reed'i de seviyorum.

Ama korkarım ki bu aşklardan sadece biri aynı anda hayatta kalabilir.

Bugünün yoğun bir Cumartesi olması ve herkesin benden bir parça istemesi yardımcı oluyor.

Sezonun başlangıcı her zaman kaotiktir ve bugünün üzüntüleri arasında muayene sertifikası eksik bir telesiyej, kayak mağazasında personel eksikliği ve moral konuşmasına ihtiyaç duyan telaşlı yeni bir konsiyerj yer alıyor.

Bu felaketlerin hepsi teknik olarak iş tanımımın bir parçası değil, ancak bir tatil köyü işletmek her gün farklı bir zorlukla karşılaşmak anlamına geliyor. Reed'e bunu sevdiğimi söylediğimde yalan söylemiyordum. Hiçbir gün birbirine benzemiyor ve manzaralar her zaman muhteşem.

Dikkat dağıtmak harika bir şey ve ben kendimi başkalarının tatillerini başarılı kılmanın küçük ayrıntılarında kaybediyorum. Bu konuda iyiyim ve misafirlerimize harika vakit geçirtmekten gerçekten keyif alıyorum.

Ama sonra otele geri dönüyorum ve iki geveze belboy arasında geçen bir başka dağ dedikodusuna kulak misafiri oluyorum. "Evet, Madigan çoktan gitti. Asistanı, şu seksi piliç Sheila mı? Ona iki bin dolara mal olacak kadar dolu bir uçuş için birinci sınıf bilet almış."

"İki saatlik bir uçuş için mi?" Diğer adam dehşete düşmüş görünüyor. "Bu paraya bir porterhouse bifteği ve oral seks gerekirdi."

Konuşmalarının geri kalanını duymuyorum çünkü hemen arkamı dönüp dışarı çıkıyorum. Eğer Reed yukarıda eşyalarını topluyorsa, bilmek bile istemiyorum. O ve babası başka bir konuşma bile yapamayacak kadar kırılmışlarsa, şu anda söyleyebileceğim verimli bir şey olduğunu sanmıyorum.

Eldivenlerimi giyiyorum ve çocuklar için bu gece ilk kez açılan yeni tüp alanına doğru yürüyorum.

"Bayan Aichers?" Mutfak personelinin genç üyelerinden biri beni karda, katlanır bir masanın yanında durduğu yere doğru el sallıyor. "Sıcak çikolata ve elma şarabı için doğru yer burası mı?"

"Fena değil," diyorum yardım etmek için atılarak. "Ama bunu kapılara biraz daha yaklaştırsak, bu gece bittiğinde yeniden doldurmak daha kolay olur."

"Evet, iyi bir noktaya değindin," diyor.

"Masa örtüsü için sana yardım edeyim. Onu tutturmamız lazım yoksa bu akşamdan önce uçup gidecek."

Bir anda açılış hafta sonu kutlamalarımızın kaosa geri döndüm. Açık hava içecek istasyonunun, bando için yükselticilerin ve daha milyonlarca küçük şeyin kurulmasına yardım ediyorum.

Akşam olduğunda, meşale kutumu teleferiğin yanına kuruyorum. Sonra telefonumu çıkarıp açılış töreni geçidi için gönüllü olan kırk kişiye bir grup mesajı gönderiyorum.

Ama önce Reed'den mesaj var mı diye kontrol ediyorum.

Benim yok. Ve eğer veda etmeden giderse, yaptıklarımın sorumlu olmayacağım.

Boşta kalan bir saatte eve koşup kayak kıyafetlerimi giyiyor ve bir kase çorba içiyorum. Daha sonra, saat sekizden hemen önce telesiyeye dönmek için kayaklarımı omzuma alıyorum.

Reed'den hala haber yok. Muhtemelen şu an uçağa biniyordur. Muhtemelen yarın beni arayacak, özür dileyecek. Ve ben de kendimi

Birbirimizi tekrar görüp görmeyeceğimize dair garip bir konuşma. Her nasılsa.

Ama şu anda bunu düşünemem. Otelin önündeki karla kaplı çimenlikte otel müşterileri, apartman sahipleri ve yerel halktan oluşan bir kalabalık var. Karın üzerine su geçirmez yorganlar seriyorlar. Ve eğlencenin başlamasını beklerken kakao ve sıcak yetişkin içecekleri içiyorlar.

Ama bu insanların hiçbiri Reed Madigan değil. Burası onsuz birdenbire boş gelmeye başladı.

Lanet olsun sana, Reed. Yıllarımı onu düşünmeden geçirdim ve şimdi kalabalığın içinde yüzünü arıyorum.

Herkesin yanından aceleyle geçiyorum, çünkü gerçekten geç kalıyorum. Asansörün önünde durup kayaklarımı kara bırakıyorum ve bağlamaları takıyorum.

"İyi bir gösteri olacak gibi görünüyor," diyor bu gece asansörü yönetmek için gönüllü olan Bert. "İyi bir kalabalık var ve adamlarınızı asansöre gönderdim bile. Umarım yeni sahipleri gelecek yıl da bu geleneği sürdürürler."

Ne söyleyeceğime karar vermeye çalışırken kutudan son meşalelerden birini çıkardım. Dağın satışının kamuoyu tarafından bilinmemesi gerekiyordu. Ama bu sizin için dağ dedikodusu. Herkes satıştan haberdar gibi görünüyor.

Ve Sharpe'ların burası için ne planladıkları hakkında hiçbir fikrim yok. Dün geceye kadar her şeyin yolunda gideceğini ve burayı istediğim gibi yönetme şansına sahip olacağımı sanıyordum.

Ama bu saflıktı, değil mi? Gelecek yıl buranın adının hâlâ Madigan Dağı olup olmayacağını bile bilmiyorum. Otoyoldaki tabelada *Sharpe's'in Yılan Köşkü* yazıyor olabilir.

Bert'e tek söyleyebildiğim, "Umarım bunu her yıl sonsuza dek yaparız," oldu. "Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, her zaman yapacağız."

Bana sahte bir selam ve gülümseme veriyor. "Asansörü kapatacağım-" Saati kontrol ediyor. "-on dakika."

"Bizi bekleyin!" diye sesleniyor bir ses.

Arkamı döndüğümde Raven ve Sutton'ın ekipmanlarıyla bana doğru koştuklarını görüyorum. "Biraz fazla yaklaştınız kızlar."

"Uçlarda yaşamayı seviyoruz," diyor Sutton, kayaklarını bırakıp binerken.

"Yukarıda görüşürüz."

"Biliyorsun," diyor Raven, ve fenerimle hokkabazlık yapıp telesiyej için yerimi alırken.

Bir sonraki bank kayarak geliyor ve beni kucaklıyor. Arkama yaslanıyorum ve çenemi yukarı kaldırıyorum. Fırtına geçti ve gece gökyüzünü yıldızlarla aydınlatacak kadar açık.

Kayak botlarımın içine koyduğum parmak ısıtıcılarına rağmen hava soğuk. Onları çok sık kullanmıyorum ama ne zaman birine dokunsam Reed'i düşünüyorum. Onun evinde "pizza" yemeye evet dediğim o meşum geceden önce bana bir kutu hediye etmişti.

Bazı kızlar gül alır. Ben ayak ısıtıcıları aldım. Ve başka türlüünü de istemezdim.

Bu hafta onunla yattığıma *inanamıyorum*. Ve şimdi gidiyor. Ne kadar aptalca bir şey. Şimdi bir on yıl daha kafamın içinde kirasız yaşayacak.

Asansör tırmanırken, arkamdaki esintide Sutton'ın heyecanlı konuşmalarını duyabiliyorum. Küçük kız, Callie Madigan Dağı'nda çalışmaya başladıktan birkaç ay sonra burada doğdu. Burası onun bildiği tek ev.

Bu da Sutton ve benim birkaç ortak noktamız olduğu anlamına geliyor. O burada doğdu, ben de burada yeniden doğdum. Dramatik olmak istemem ama yetişkin hayatım boyunca yaşadığım yer burası.

Umarım Sharpe'lar her şeyi mahvetmez. Burası benim tesisim değil, söz konusu olan benim param da değil. Madiganlar'a ne yapacaklarını söylemeye hakkım yok.

Reed ve babası birbirlerini umursamamakla suçladılar. Her iki durumda da bir tartışma var, değil mi? Reed on yıl boyunca açılış gecesinden uzak durdu. Bunu kim yapar ki?

Travma geçirmiş biri sanırım. Kalbimde bunu anlıyorum ama bu daha az kalp kırıcı yapmıyor. Madigan Dağı benim güvenlik ağım. Ama Reed'in değil. Ve eğer babası fikrini değiştirmezse, asla değiştiremez.

Bu çok iç karartıcı.

Asansör, dağın yaklaşık üçte birinde, eğitim alanının kenarında bulunan doğal son noktasına kadar sorunsuz bir şekilde tırmanıyor. Zirveye çıkan asansör hemen yan tarafta ama sabaha kadar kapalı. Açılış gecesini için bu kadar yükseğe çıkmamız gerekiyor.

Meslektaşlarımın bir köknar ağacının önünde durmuş, karanlıkta sohbet ettikleri ve fenerlerini yakmak için işaret bekledikleri yere doğru
süzülüyorum.

Günlük işi kayakçı eğitim programını yönetmek olan Raven sadece bir dakika arkamda.

"Saatiniz kaç?" Sutton'la birlikte kayarak yanımda durduklarında ona sordum.

"Saatin dolmasına birkaç dakika var. Grup çalmaya başladığında Bert beni arayacak." Telefonunu bana doğru salladı. "Stres yapma Ava. Her şey kontrol altında. Cebimde de alttaki sıcak elma şarabımız için bir şişe rom var."

"Hazırlıklısın." "Her zaman." Sırıttıyor.

"İyi anlaşma." Ellerimi üç kez çırpıyorum. "Herkes girsin! ikişer, Raven ve Sutton'ın arkasına."

"Tanrım, ilk sırada biz mi varız?" Sutton gıdaklıyor. "Bu her şey."

Çalışanların oluşturduğu yığın gevşek bir düzene giriyor. Çok geçmeden Raven'in telefonu çalıyor ve hoparlörü açtığında bir davul sesi duyuyorum. "Oluyor!" diye sesleniyor ve telefonu bana uzatıyor. "Yakmaya hazır olun! İkişer ikişer. Benimle birlikte say, Sutton."

Bunu mükemmel bir şekilde yapmazsak tepenin dibindeki kimse parasını geri istemeyecek ama yine de eğlenceli. "Dörtte başlıyoruz!" Hattın arkasındakilerin duyabilmesi için sesleniyorum.

Raven ve Sutton birlikte ritmi sayıyorlar. Dördüncü vuruşta ikisi de meşalelerini yakıyor. Dört vuruş sonra, arkalarındaki çift de yakıyor. Sonra onların arkasındaki çift de. Ve böyle devam ediyor.

Bu arada, her çiftin sırası geldiğinde ritmi duyabilmesi için telefonla tepeye doğru ilerliyorum.

Planım her zaman yaptığım gibi sıranın sonuna katılmaktı. Ama son çiftten sonra Reed'in karanlıkta dikildiğini görünce irkiliyorum. "Hâlâ kayak yapıyor musun?" Ağzımdan kaçırdım.

"Dörde kadar say, Ava," diye azarlıyor. Bir an sonra el fenerini tam zamanında yakıyor, ben de kendi fenerimi yakmak için el yordamıyla geç kalıyorum.

Diliyle bir tıkırtı sesi çıkarıyor. "Umarım Sharpe'lar bu küçük yalpalamayı duymazlar."

"Oh, siktir *git*."

Gülüyor ve ben de fener ışığında gülümsemesinin hatlarına hayran kalıyorum. "Sıraya gir, Ava. Başlıyor."

Hâlâ yetişmeye çalışırken telefonu sessize alıp cebime sokuyorum. Sıranın önü yavaş yavaş yokuş aşağı inmeye başlarken, "Artık kayak yapamadığını sanıyordum," diye işaret ediyorum.

"*Rekabetçi* bir şekilde kayak yapamıyorum. Ama dizlik takarsam, sıra birkaç tur atmamam için bir neden yok. Yeniden inşa edilen ACL'm bunu kaldırabilir. Genellikle yılda en az bir kez kayıyorum."

"Colorado'daki bir kayak dağının varisisiniz ve hafta sonları Tahoe'ye mi gidiyorsunuz?"

"Onun gibi bir şey," diyor nazıkçe. "Beni sorgulayacak mısın? Yoksa olduğu gibi şimdi de birlikte mi kayacağız?"

"Şimdi üniversitedeyken olduğumdan *çok* daha iyi bir kayakçıyım." Kulağa küstahça geliyor. Reed eskiden Middlebury Bowl'da benimle acemi pistinde kaymak zorundaydı. Çok tatlıydı ama o anıların şimdi su yüzüne çıkmasına ihtiyacım yok.

Keşke çekici olmayı bırakıp California'ya dönse. Bu beni şimdiden parçalıyor.

"Hâlâ kayak yapmana sevindim," diyor sessizce. "Tüm eğlenceyi hak ediyorsun."

Neyse ki bir cevap düşünmeme gerek kalmıyor çünkü önümüzdeki çift tepeden aşağıya doğru çizgiyi takip etmeye başlıyor ve aniden sıra bize geliyor. Birlikte onların izlerine doğru ilerliyor ve tepeden aşağıya doğru yavaş zikzaklı bir rota çizmeye başlıyoruz.

İlk dönemeci dönerken bile uyum içindeyiz. Yeni kar yağışı kayaklarımızı sakınleştiriyor, bu yüzden tepeyi hızla , hızlanıyoruz, iyi eğitilmiş dansçılar gibi bir sonraki dönüşe yuvarlanıyoruz.

"Ne güzel bir gece," diyor Reed ikinci dönemece girdiğimizde. "Kaliforniya'da yıldızları göremezsin. Asla."

"Neden biri orada yaşamayı tercih etsin ki?" Muhtaç bir ses tonuyla soruyorum.

"Maaş çeki," diyor basitçe. "Restoranlar. Yemek teslimatı. Uber."

Konuyu kapatıyorum çünkü Reed'in Colorado'ya dönmesi için kampanya yürüttüğümü düşünmesini istemiyorum. Bunu istiyorum ve aynı zamanda bundan korkuyorum. Eğer Reed buraya geri dönerse, birbirimiz için ne ifade ettiğimiz sorusuyla yüzleşmek zorunda kalacağız.

İşler yolunda gitmezse, muhtemelen burayı terk edip yeni bir yerde yeniden başlamanam gerekecekti.

Evet, kendimi aşıyorum. Bu bir hastalık.

Aşağıya doğru yolculuğumuza devam ederken bando duyulmaya başlıyor. Fındıkkıran Süiti'nden seçmeler çalıyorlar ve sesleri muhteşem. Canlı müzik eşliğinde geçit töreni düzeninde, şaşkın bir seyirci kalabalığına doğru kayıyoruz. Bu özel bir şey. Bu geceyi seviyorum. Her yıl dört gözle bekliyorum.

Umarım bu sonuncusu olmaz.

Son dönüşü yapıp aşağıya indiğimizde Reed bana kocaman gülümsüyor. Diğerlerinin yanında durduğumuz anda bir çatırtı ve tıslama sesi duyuyorum. İlk havai fişek bir an sonra seyircilerin nefesi kesilirken tepemizde rengarenk patlıyor.

Grup "Let it Snow "u çalmaya başlıyor ve Reed kolunu bana doluyor, güçlü parmakları kalçamda kıvrılıyor.

İyi hissettiriyor. Vur beni.

"Üzerinde adımın yazılı olduğu bir fincan baharatlı elma şarabı var," diyorum içimden.

"Ben de," diyor Reed. "Tabii şu Halley denen hatun barmenlik yapmıyorsa. Muhtemelen benimkine bir kartopu koyardı."

"Ve bunu hak ediyorsun," diye homurdandım.

"Olabilir. Ama yine de benimle bir içki içer misin?"

Tehlike, Ava. "Bunun başka bir şey için kod olup olmadığına bağlı." Başımı arkaya eğdiğimde gökyüzünde büyük mavi bir yıldız patlaması görüyorum. Akıllıca bir seçim yapıp bu gece eve yalnız gidecek kadar güçlü olup olmadığımı merak ediyorum.

Reed ve ben gökyüzündeki iki gök cismi gibiyiz, bizi çeken tüm farklı çekim güçlerine karşı güçsüzüz.

Onunla bir gece daha geçirmesem bile, o hâlâ yörüngemde bir güç. Ondan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum.

"Bak, bir şeyi bilmeni istiyorum," diyor bana doğru eğilerek.

Onun yakınlığı içimde bir heyecan dalgasına neden oluyor. Ayın doğmasını engelleyemediğim gibi bunu da engelleyemezdim. Yine de ona bakmıyorum, çünkü bunu yüzümden okumasını istemiyorum. "O da ne?"

"Yarın sabah ayrılmak zorundayım. San Jose'ye dönmek için koltuğu olan tek uçuş buydu."

Midem bulanıyor. "Evet. Dağ dedikodusu çoktan gittiğini söylüyordu."

"Veda etmeden mi? Ben olsam böyle bir şey yapmazdım."

Ona döndüğümde göğsümde öfke yükseliyor. "Yine de gidiyorsun. Ve eğer babanın burayı satmasına izin verirsen, geri dönmeyeceğini biliyorum." "*İzin vermek* mi?" Reed tekrarlar. "Sence başka seçeneğim var mı?"

"Bence davanızı tekrar açabilirsiniz. Madigan Dağı sizin için ne kadar zahmete değer? Bu sabahki konuşmanız otuz dakikadan az sürdü."

"Dinlemeyecek," diyor Reed ve sesi olması gerekenden daha sakın. "Kaç kere söylediğimin bir önemi yok."

"Böyle düşünüyorsun ama aslında bilmiyorsun." Ellerim yumruk olmuş durumda, çünkü ikisine de çok kızgınım. İkisi de acı çekiyor ve bunu itiraf edemeyecek kadar inatçı.

"Bak..." Reed ensesini tutuyor ve iç çekiyor. "Dağla ilgili hayalimi gerçekleştiremem seni tekrar görmek istemediğim anlamına gelmiyor. Benimle Kaliforniya'ya gelir misin?"

"Ne zaman?" Talep ediyorum. "Tatilde mi? Sanırım yapabilirim. Ama bu neye yol açacak, daha garip vedalar dışında?"

"Geleceğin ne getireceğini bilmiyorum," diyor sessizce. "Ama seni tekrar kaybetmek istemiyorum."

"Öyleyse yapma." Sanırım sesim kızgın çıkıyor ama bu o kadar da karmaşık değil. "Burada kal. Babanla tekrar konuş."

Yavaşça başını sallıyor. "Burada kalamam Ava. Pazartesi sabahı bir toplantıda olmam gerekiyor. Eğer gitmezsem, aylarca çalışmam boşa gider. Ama gelip Palo Alto'yu görebilirsin. Bir dene. Orada da işletilecek oteller var. Sana sahip oldukları için çok şanslılar. Ben de öyle."

Nabzım hızlanıyor, çünkü yıllardır Reed'in beni bırakmak istemediğini söylemesini bekliyordum. Yirmi iki yaşındaki halim çoktan Kaliforniya'ya uçuşlara bakıyor olurdu.

Ama karanlık gökyüzüne karşı ışıldayan otele bir kez baktığımda derin bir çelişki hissediyorum. Tanıdığım ve değer verdiğim herkes bu karlı arazide duruyor. "Bilmiyorum Reed. Bu beni korkutucu bir adım atan ve her şeyden vazgeçen kişi yapar."

"Evet." Boğazını temizliyor. "Biliyorum. Bu hiç adil değil." Eldivenlerimden birini çıkarıp cebime sokuyor, sonra da elimi avucunun içine alıyor.

"Reed." Başparmağı avucumun içinde yavaşça gezinirken bakışlarının arasında sıkışıp kalıyorum. Bana dokunduğunda düşünemiyorum ve şu anda soğukkanlılığımı korumam gerekiyor.

Bu büyük bir şey. Sanki bir uçurumun üzerinde duruyorum ve aşağıdaki manzara karşısında başım dönüyor. Kalbim göğsümün içinde ağır ağır çarpıyor. "Bunu yapabileceğim biri varsa o da sensin. Ama-"

Kahverengi gözleri serin.

"-Burada bir hayat kurmak için on yılımı harcadım ve şimdi her şey değişiyor. Eğer şimdi gidersem, burayı terk etmiş olurum. Tıpkı baban gibi."

"Ve benim gibi, sanırım?"

"Şey..." Bu çok garip. "Vazgeçmeye hazır değilim. *Hayatımda* en mutlu olduğum an dün gece genişleme hakkında konuştuğumuz andı."

"En mutlusu, ha?" Sesi boğuk. "Ben de seksin iyi olduğunu sanıyordum."
Şaka havayı yumuşatmak içindir ama boşunadır. "Dün gece planladığımız şeyi istiyorum."

"Sanki ben bilmiyormuşum gibi?" Sertçe yutkunuyor. "Seni bir daha terk etmeyeceğim Ava. Beni dışarı itti."

"Bu sadece bir konuşmaydı," . "Daha bitmedi."

"Lütfen." Acı bir kahkaha attı. "Fikirlerimin önemli olmadığını söylemesi için sadece bir konuşma yetti. Ama bu senin için yeterince iyi değil, ha? Burada kalıp beni dinlemesi için ona yalvarmam mı gerekiyor? Kendimi teleferiğe zincirleyip memnuniyet mi talep etmeliyim?"

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum.

"Cehennem." Otele bakıyor. Gerçekten bakıyor, sanki taş bacaları ve kırmızı panjurları ezberliyor. "Bana ofisinden çıkmamı söyledi. Büyük fikirlerimi alıp eve gitmemi söyledi. Yapmam gereken de bu."

Kalbim sıkışıyor. "Eğer eminsen," diyorum sessizce.

"Eminim." Elimi sıktı. "Hâlâ iyi olabiliriz." Ama ben iyi değilim. Hem de hiç.

BÖLÜM 29

GÜNAHLARIMI TEKRARLAMAK

REED

Kaliforniya'ya dönüş uçağındaki birinci sınıf koltuğum çok rahat ve onu almak için sabahın beşinde otelden ayrılmam gerektiğine göre, şu anda uyuyor olmam gerekirdi.

Ama yapamıyorum. Tek düşünebildiğim, dün gece onu yatağına yatırırken Ava'nın gözlerindeki o ateşli bakış. Uyumadan önce kendimizi nasıl tükettiğimiz.

Ve bu sabah vedalaşmak için uyanmayı reddetmesi. Ona veda öpücüğü verdiğimde sadece yuvarlandı ve iç çekti.

Tezgâha onun için bir not bıraktım ama pek işe yaramadı. Onu terk etmek korkunçtu, sanki günahlarımı tekrarlıyordum. On yıl önce ondan aniden ayrıldıktan sonra onu yurttaki yatağında ağırlarken bırakmak kadar haince geldi.

Tıpkı o zamanki gibi, buradaki pisliğin ben olduğumu biliyorum.

Ve tıpkı o zamanki gibi, bundan nasıl kaçınacağımı bilmiyorum.

Eve git, Reed, demişti babam. Bu da şunu söylemenin başka bir yolu: Burası artık senin evin değil.

Daha açık konuşamazdı.

"Döndün mü?" Apartman dairemin kapısını açtığımda Sheila Döndün mü?" diye soruyor.

"Evet. Eve dönüyorum." Kapıyı iterek açtım ve bavulumu arkamdan içeri sürükledim. Sonra etrafa bir göz attım.

"Her şey yolunda mı?" Sheila soruyor.

"Gayet iyi." Beklenmedik bir yolculuktan sonra bile dairem her zaman temiz ve sessizdir. Haftada bir gelen temizlikçi yüzünden ev limon temizleyicisi ve hafif bayat hava gibi kokuyor. "Özel hayatının olmamasının en iyi yanı, sen yokken hiçbir şeyin ters gitmemesi."

"Bu da bir bakış açısı," diye mırıldanıyor Sheila.

"Hey, avantajlar var." Burası harika manzarası ve çatı katında havuzu olan düzenli, camdan bir kutu. "İlgimi bekleyen evcil hayvanlar ve suya ihtiyaç duyan bitkiler yok. Evim az karakterli olsa da az bakım gerektiriyor."

"Tıpkı senin gibi," diyor Sheila.

"Hey! Neden aradın ki? Bir şeye mi ihtiyacın vardı, yoksa bu sadece bir karakter suikasti mi?"

" olmayan on tatil var, bu yüzden birkaçını şimdi kullanabileceğimi düşündüm. Eğer sorun olmazsa."

Göz kırpıyorum. "Şimdi mi? *Hemen* şimdi mi? Yarın döneceğini sanıyordum."

"Perşembe günü uçuşlar daha ucuz patron. Ve birkaç gün daha kayak yapmak istiyorum. Yine de aramaları ve e-postaları takip edeceğim. Beni özlemeyeceksin bile."

"Bu doğru değil," diye homurdanıyorum. "Muhtemelen açlıktan öleceğim ve klavyemin üzerinde uyuyakalacağım."

"Lütfen? Sana Starbucks'a giden bir harita çizeyim. DoorDash'inizi sipariş ederim. Eve gitmenizi hatırlatmak için gece geç saatlerde ofisinize gelmesi için striptizciler tutacağım."

"Neden striptizciler?" Sormak zorundayım.

"Tuhaf saatlerde ortaya çıkmaya istekli olacak başka birini düşünemiyorum.

Ben hariç tabii ki."

"İyi," diye homurdandım. "Git kayak yap. Keyfine bak." Sheila benden hiçbir şey istemez ve bu yıl ne kadar az tatil günü kullandığını düşündükçe ürperiyorum.

Fark ederdim, çünkü de çok az fotoğraf çektim. "Sen benim favorimsin," diye övünüyor.

"Bahse girerim." Arka planda sesler duyuyorum. "Neredesin sen?"

"Çalışanların kantininde kızlarla birlikte. Ben de yukarı çıkmak üzereydim.

zirve."

Kızlar. "Ava nasıl?" diye sorduğumu duyuyorum.

"Ona kendin sor," diyor Sheila. " gerek. Bu gece e-postalarını okuyacağım ve haftanın üzerinden geçeceğim, tamam mı? Konuşuruz."

"İyi. Orada bir şey kırmayın ya da burkmayın. Eğer işten kaytaracaksan, eğlenmende ısrar ediyorum."

"Ah, patron! Sanki umursuyormuşsun gibi. Şimdilik hoşça kal!" Telefonu kapattı.

Patronuma söz verdiğim gibi, Pazartesi sabahı beni San Jose'de yeni kurulmuş bir sanal gerçeklik teknolojisi şirketinin konferans salonunda buldum. Aaron Deevers tam zamanında içeri girdi, çünkü o bir pislik değil. Bana kimin patron olduğunu göstermek için beni bekletmeye hiç niyeti yok.

Üzerinde kirli yeşil bir polo tişört ve kargo pantolonu var. Bana el sallıyor ve testosteron dolu bir tokalaşma yerine mahcup bir gülümseme sunuyor.

Deevers'ı severim. Yirmi beş yaşında olmasına rağmen, genelde uğraşmak zorunda olduğum adamların iki katı. Ayrıca benim en önemli müşterim. Ama ona kur yapmak için yanımda bir şişe Johnnie Walker Blue ya da Sharks maçına ön sıradan bilet getirmedim. Hayır. En sevdiği yulaflı kuru üzümlü kurabiyelerden bir paket ve Starbucks'tan iki fincan kahve getirdim.

Deevers çantaya uzanıp bir kurabiye alarak, "Bakın, buraya kadar gelmenizi takdir ediyorum," diyor. "Bu bir mesaj gönderiyor. Yemin ederim diva olmaya çalışmıyorum, Reed. Sadece iç finansman turunun ne anlama geldiğini düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Kişisel bir şey değil. Optik bir şey. Vadide başka destekçimiz yokmuş gibi görünmek istemiyorum."

"Ben de buraya mesaj vermeye gelmedim," diyorum kurabiyemi yerken. "*Buradayım* çünkü vadideki en büyük destekçinizim. Ve eğer başka sorularınız varsa, onları yanıtlamak istiyorum."

Yüzünü buruşturuyor. On altı yaşında üniversiteye giden ve on dokuz yaşında iki mühendislik derecesine başlayan bir dahi. Sonra da iki ya da üç yıl içinde sanal gerçekliğin işleyişini değiştirecek bir çip icat etti.

Onu dinleyen ilk VC bendim. Göz temasında pek iyi olmasa ve iyi bir iletişimci olmasa da onun özel biri olduğunu söyleyebilirdim.

"Tamam, *sadece* seninle çalışmam bana zarar verir mi?" diye sorar. "Prashant'ın harika bir şirket yönettiğini biliyorum. Herkes sizden övgüyle bahsediyor. Ama babam birden fazla yatırımcım olması gerektiğini düşünüyor."

Evet, Minneapolis'te küçük bir sigorta şirketi işleten babasını dinleyecek kadar genç.

"Bak." Sandalyeme geri oturuyorum. "Bence optikler hiç de aleyhine çalışmıyor. Ama içgüdülerine göre hareket etmelisin. iş yapmak istiyorsun? Önümüzdeki on yıl her kazanç çağrısında kimin yüzünü görmek istiyorsun? Ne yaparsanız yapın size saygı duyacağım. Ama umarım bizi seçersiniz, çünkü işinizi en iyi biz biliyoruz. *Sizi* tanıyoruz. Önümüzdeki birkaç yıl için gerçekten heyecanlıyım."

Kahve fincanını bırakıyor ve gülümsüyor. "Beni elde eden ilk erkek sendin. Hayatım boyunca."

Mütevazı görünmeye çalışarak omuz silkiyorum. "Prashant ve ben şirketinizin içini dışını biliyoruz ve burada ne yapmaya çalıştığınızı da biliyoruz. Sen bizim için sadece bir meta değilsin Aaron. Kendin için büyük bir gelecek inşa ediyorsun ve biz de bunun gerçekleşmesini istiyoruz."

"Pekâlâ." Masanın üzerinden kalemime uzanıyor. "Ben hazırım. İmzalayacağım."

"Sadece kendi kararını vermek için alana ihtiyacı vardı," diyorum Sheila'ya, o gece diğer VC'lerle erken bir akşam yemeğinden eve dönerken. Networking tabii ki. Kaliforniya'da sosyal hayatım böyle.

"Deevers'in görüldüğünü hissetmesini sağladınız. Orada iyi iş çıkardın. Şimdi eve, boş dairene gidebilir ve koşu bandında geçirip e-postalarına bakarak kutlayabilirsin."

"Tanrım." Bir çıkardım. "Bu pek gurur verici değil, mi?"

Yine de korkutucu derecede doğru.

"Prashant tatmin oldu mu?" diye soruyor.

"Daha fazlası. Bana o kadar nadir bulunan bir şişe viski gönderdi ki ne olduğunu öğrenmek için Googleda aramam gerekti."

"Haklısın," diyor. "Neyse ki yalnız içmekte sorun yaşamıyorsun."

Homurdanıyorum.

"Sana bir şey sormama izin ver," diye devam ediyor Sheila ve yüzlerce kilometre öteden bile onun şaşkın bakışlarını hissedebiliyorum. "Bu bir kayak merkezi işletmekten daha iyi bir iş mi?"

"Şey, evet." Soruyu anlamadım bile. "Bu çok daha büyük bir iş. Kaliforniya'daki en yaratıcı mühendislik projelerinden birinde büyük bir hisse kazandım. Deevers bir yıl içinde Meta tarafından satın alınabilir. Bir milyar dolara."

"*Daha büyük bir iş*, bunu tanımlamak için ilginç bir yol. Güzel kıyafetler giyiyorsun ve parlak bir binada çalışıyorsun. Ama meşaleli kayak geçit töreni yok, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?" Talep ediyorum. "Her şeyi bırakıp Madigan Dağı'ndaki evime taşınmam gerektiğini düşünüyorsun gibi geliyor. Bunun nedeni henüz o zammı yapmamış olmam mı?"

Sesi alçak ve garip bir şekilde ciddi. "Tüm hayatını bir anda değiştirmenin çok çirkin olduğunu düşündüğünü biliyorum. Ama ya yapmamak çok çirkinse?"

"Sheila. Önümüzdeki hafta sonu her şeyi bırakıp Colorado'ya geri dönersem, benimle gelir misin?"

", " diyor. Ve bu bir şaka gibi gelmiyor.

"Stanford İşletme Fakültesi'ne başvurman için sana bir tavsiye mektubu yazmamış mıydım?"

"Evet," diyor sessizce. "Ama gitmeye karar vermeyebilirim. edilsem bile."

"Gerçekten mi?" Ben bağıriyorum. "Bu kararı ne zaman verdin?"

"Dün zirve asansöründe, sanırım." Boğazını temizliyor.

"Şu anda şaka yapıp yapmadığımıza dair hiçbir fikrim yok," diye homurdandım. "Ama cidden öyle olmasını umuyorum."

"Bu bir şaka değil, Reed. Senin için çalışmayı seviyorum. Çok zekisin ve bunu eğlenceli hale getiriyoruz. Ama ben senin *gibi olmak* istemiyorum. Farklı bir yerde bir hayat istiyorum. Normal saatlerde çalışmak ve senden daha çok eğlenmek istiyorum."

Ouch. "Sence Ava normal saatlerde mi çalışıyor?"

"Sizinkilerden daha normaller, tek tük rakunlara rağmen. Ve gerçek bir topluluğu var. Bizim ofisteki insanlar gibi birbirlerinin kuyusunu kazmak için gizlice plan yapmıyorlar."

Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. "Orta yaş krizi için çok gençsin. Gerçekten işletme fakültesini bırakacak mısın? Stanford'a girip giremeyeceğini öğrenmek için beklemek istemiyor musun?"

"Evet," diyor usulca. "Elbette." "Ve Perşembe günü burada olacaksın, değil mi?"

"Bunu biliyorsun," diyor. "Orada olmamanı dilesem bile. Sadece babanın tesisi Sharpe'a satmasına neden izin verdiğini anlamıyorum."

"Belki de başka seçeneğim olmadığı içindir?"

"Ona biraz baskı yaparsan kendine gelebilir. Bu konuda iyisin, Reed. Deevers sana şirketinden bir parça daha verdi ve getirmen gereken tek şey yulafli kurabiyelerdi."

"Deevers ile on dört yıllık bir husumetim yok. Ve onlar gerçekten iyi kurabiyeler."

Burnunu çekiyor. "Ya zaman kazanabilirsen? Sharpe'ların kazanmasını zorlaştırırsın."

Bununla nereye varmak istediğini çok iyi biliyorum, çünkü yaptığım işte gerçekten iyiyim. "Sence anlaşılmayı bozmalı mıyım?"

"gelmişti," diyor sessizce. "Sızdırabilirsin."

"-Sharpe'ların planları. Yapabileceğimi biliyorum. O fotoğrafı kasaba konseyindeki herkese göndersem kıyamet kopar. Block bir pislik gibi görünür. Ve babamın satın alma fiyatı düşebilir."

"Aynen öyle," diyor Sheila.

Tanrım, bu çok cazip. Sharpe'lar korkabilir. Ya da en azından yavaşlarlar.

Arkamdan gelen bir korna sesi yeşil ışığın yandığını haber verene kadar bir dakika öylece oturuyorum. İsteksizce trafiğe geri dönüyorum. "Bak, Sheila. Bunun cazip bir fikir olduğunu biliyorum. Ama anlaşılmayı bozma. Ciddiyim. Her ne kadar cazip olsa da asansörcülere ya da kötü barmene söyleme."

"Bütün eğlencemi mahvediyorsun. Burası çok güzel bir yer, Reed. Başına kötü bir şey gelmesini istemiyorum."

"Biliyorum. Ben de öyle. Ama çözüm bu değil." Babama kızgınım ama onu baltalamayacağım. "Suç Ava'nın üzerine kalabilir ve ben bunu onun için istemiyorum. O terfiyi hak ediyor."

"Grrr. Haklı olmandan nefret ediyorum. Onu özlüyor musun?"

Cevabım hemen geldi. "Suyun altındayken oksijeni özlediğim gibi."

"Ouch."

"Evet."

"Hoşça kal Reed. Şimdi bir zencefilli martini içmeliyim."

"Güle güle."

BÖLÜM 30

ON BEŞ DAKIKALIK BİR AVANTAJ

AVA

"Reed miydi o?" Sheila telefon görüşmesinden sonra bar taburesine dönerken kendi kendime sorduğumu duyuyorum.

O uçağa bindiğine hâlâ inanamıyorum. Şok olmamalıyım. Yapacağını söylediği şey tam olarak buydu ve yine de kalbim kırıldı.

"Evet. Arayan . Seni özlüyor."

Bu konudaki düşüncelerimi ele veren bir yüz ifadesi takınıyorum. "O zaman nerede?"

Sesi benim gibi kalbi kırık mı geliyor?"

"Sesi..." Sheila'nın yüzü düşünceli bir hal alır. "İyi, sanırım. Ama Reed her zaman iyidir. Numara yapmakta çok iyidir. Bu yüzden yönetim kurulu odasında çok iyi bir müzakereci. Damarlarındaki tüm o buz yarıyor."

İçimde yüzlerce duygu yüzüyor. Üzüntü. Öfke. Sevgi. Onu çok çaresizce özlüyorum. Tanıdığım Reed hiç de buz gibi değil.

Sonra tekrar, o adam California'ya giden bir uçağa bindi. O gitti. Muhtemelen sonsuza dek.

"Eğer burayı Sharpe'lar alırsa, bir daha asla geri dönmez," diyorum yavaşça. "Annesinin bu arazide gömülü olduğunu biliyor muydun?"

Sheila başını sallar. "Bu çok zor."

"Öyle," diye katılıyorum. "Ama daha sıkı dövüşmesini istedim." Bunu yüksek sesle söylemek zor. Çünkü *hem benim hem* de tatil köyü için daha çok mücadele etmesini istiyordum.

"Onun yerinde olsaydım savaşırdım," diyor Sheila. "Şu anda elime yabayı almaya hazırım."

"Bu zammı hak ediyorsun," diye ısrar ediyorum. "Bu gece içkiler benden." Sırıttıyor, martini bardağını benimkine doğru kaldırıyor ve kadeh kaldırıyoruz.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" İçkiyi sağlıklı bir şekilde yudumladıktan sonra soruyorum. "Madigan Dağı onun VC yatırımlarından biri olsaydı Reed ne yapardı?"

Sharpe'ları nasıl yenecek?"

Sheila'nın berrak gözleri suçluya dönüyor. "Onu zaten iş başında gördünüz. Küçük bir şirket casusluğu ona yakışmaz."

"Biliyorum. Eğlenceli olduğunu da söylemeliyim."

Bir gülümseme paylaşıyoruz ama sonra Sheila'nın kayboluyor. "Aslında onu bu konuda dürtmüştüm. O korkunç gelişmenin ayrıntılarını belediye meclisine sızdırmasını önerdim. O da bunu çoktan düşünmüştü."

"Oh." Şimdi görebiliyorum. "Dağın satışını yavaşlatabilir." Kasaba Sharpe'lara karşı bir kampanya başlatırsa, eyalet arazi koruma kurumu kayak yapılabilir arazinin uzun vadeli kira sözleşmesini tesisin yeni sahibine devretmeyi reddedebilir. "Kötü basın tüm işlemi tehlikeye atabilir."

"Aynen öyle." Sheila bir parmağını bardağının kenarında gezdiriyor. "Ama Reed benden hiçbir şey denemememi istedi. Bu yüzden başının belaya girebileceğini düşündü."

"Oh, kahretsin." Sertçe yutkundum. "Eğer bunu sızdırırsam Mark beni asla affetmez. Ya da benim yaptığımı düşünürse."

"Doğru," diyor Sheila nazikçe. "Reed seni incitmek istemiyor."

Nerede o zaman?

"Bir şekilde her şey yoluna girecek," diyor. "Bitmedi henüz."

"Sanırım." Bir yudum daha ve sonra uzun zamandır Reed gitmeden önce bile bunu düşünüyordum. "Kulağına bir fikir sokmak istiyorum."

"O da ne? Biraz daha zencefilli martini mi?"

Başımı sallıyorum, çünkü artık ciddiylim. "Daha önce eğlenceli bir yerde çalışmak konusunda ciddi olsaydın, seni hemen burada işe alırdım."

"Burada mı?" Bar taburesinde dik oturuyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Mark emekli olduğunda -bu nasıl gerçekleşirse gerçekleşsin- ben müdür olacağım ve onun işini yapacağım. Ve eski işimi yapacak bir asistana ihtiyacım olacak."

Sheila'nın gözleri büyür. "Bir asistan," diye yavaşça tekrarlıyor.

"Bu doğru. Saatler biraz saçma ama iyi vakit geçiriyoruz.

Ve kayak harika. Ben burayı seviyorum ve bence siz de sevebilirsiniz."

Elleriyle ağzını kapatır. "Aman Tanrım. Eğer beni avlasaydın, Reed çok kızardı."

"Nasıl olsa önümüzdeki sonbaharda gideceğini düşünüyor, değil mi?"

"Elbette. İşletme okulu için. Sand Hill Yolu'nda işler böyle yürüyor."
Omuz silkiyorum. "Sadece düşün, tamam mı? Ama ortalık yatıştığında tekrar sorarım. Eğer düşünürsen bana haber verebilirsin."

"Vay canına, tamam." İçkisini boşaltıyor. "Bu *uzun* zamandır yaptığım en ilginç yolculuk."

"Sevindim."

Halley barda bize doğru ilerliyor. "Bir tane daha, Ava?"

"Hayır, teşekkürler." Başımı salladım ve kredi kartımı yere attım. "Uzun bir gün oldu. Ama Sheila'nın hesabı benden."

"Bunu Reed'e fatura edebiliriz," diyor Sheila.

"İşte bir plan," diye burnunu çekiyor Halley.

"Hayır, ben hallederim." Kartı Halley'e doğru itiyorum, o da isteksizce alıyor. "Biraz uyumaya çalışmalıyım."

"Bugün gergin miydi?" Sheila fısıldıyor. "Mark'la mı?"

Çabucak başımı salladım. "Hangimizin daha huysuz olduğunu söyleyemem. Muhtemelen ben. Yani istediğini elde etti. Kızacak neyi var ki?"

"Hiçbir fikrim yok," diyor Sheila alçak bir sesle. "Tabii kendini suçlu hissetmiyorsa."

"Belki," diye homurdanıyorum. "Bence kendinden utanıyor ama bunu söyleyemeyecek kadar inatçı."

"Utanmalı," diyor Sheila sadakatle.

Buna katılmıyorum. Mark ve ben bugün birlikte çok rahatsız edici saatler geçirdik. Sharpe'ların ziyareti geçen hafta rutinlerimizi bozdu, bu yüzden birlikte halletmemiz gereken çok sayıda sıradan tatil köyü işi vardı. Bordro, programlama ve benzeri.

Çok garipti. Gözlerinin içine zor bakıyordum ve eminim bunu saklamakta da iyi değildim. Bu gerilim, tesisi Sharpe'lara devredip Melody ile seyahate çıkana kadar da bitmeyecek.

Buna sadece birkaç ay . O zamana kadar dişimi sıkabilirim.

Telefonum çalıyor ve kalbim hemen yerinden fırlıyor. *Reed*. Cebimden çıkardım ve hemen hayal kırıklığına uğradım. Arayan Bert'ti.

Cehennem.

Telefona cevap veriyorum. "Sakın bana rakunların geri döndüğünü söyleme."

"Hayır," diyor yavaşça. "Ama bir durum var. Büyük patron bombalandı ve tepe asansörünün koltuğunda ağlıyor."

Bu cümleyi kafamdan geçiriyorum ve hiçbir mantıklı gelmiyor. "Büyük patron... Mark'ı mı kastediyorsun?"

"Tabii ki Mark'ı kastediyorum. Belki on yıldır onu dağılmış görmedim. Ama eskiden bunu düzenli olarak yapardı."

"Ama o içki içmiyor," diye ısrar ediyorum.

Bert'in sessizliği bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Ve kötü olmalı, çünkü aksi takdirde Bert aramazdı. "Tamam, sence ne yapmalıyım?" Açıkçası rakunlar bundan daha kolay.

"Bilmiyorum. Karda oturmak için pek uygun giyinmemiş. Eldiven ya da şapkası yok. Bir kızak çekmeme ne dersin? Sen onunla konuşursun."

"Tamam. Dışarıda görüşürüz."

"Sana on beş dakika vereceğim," diyor.

Patronuma ulaştığımda, asansörün koltuklarından birine sırt üstü uzanmış, gökyüzüne bakıyordu. Bir bacağı kara doğru sarkıyor, diğeri bükülmüş, ayağını koltuğa dayamış. İç çektiğinde sandalye hafifçe sallanıyor.

"Mark?" Dikkatlice söylüyorum. "Burada her şey yolunda mı?"

"Pek sayılmaz," diye . "Sharpe'ları ve onların süslü viskilerini sikeyim.

On yıllık bir çipim vardı."

"Bir... ne?" Anlamaya çalışarak soruyorum.

"On yıldır ayığım," diye mırıldanıyor. "Şimdi on dakikam bile yok."

Yikes. Bu benim uzmanlık alanım değil. "O on yıl hâlâ sayılır,

Mark."

"Siktir et her şeyi." Etrafında dönüyor ve düzgünce oturuyor.

Bunu bir davet olarak kabul edip yanına oturdum. "Gerçekten Sharpe'ların viskisi miydi?"

Cebinden süslü bir matara çıkarıp bana uzatıyor.

Metalin üzerine Sharpe yılanı logosu kazınmış. "Bunu sana onlar mı verdi?"

"Şerefsizler. Onlara içki içmediğimi defalarca söyledim. Bir tanesi çıkarken bunu cebime sıkıştırdı."

İçmek zorunda olmadığını belirtmiyorum çünkü tetikleyicilerinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Şişeyi kendi cebime koyuyorum. "Bunu düzeltebilirsin," diyorum. "On yıl *sonra* nerede olmak istiyorsun?"

"Melody ile bir kumsalda," diye mırıldanıyor. "Ama çocuğumun benden nefret etmesini de istemiyorum. Ya da tüm kasabanın. Sadece herkesin hayatını alt üst etmeden emekli olmak istedim."

"Ya değişime ihtiyaçları varsa?" Fısıldıyorum. "Reed yardım etmek istiyor. Neden ona izin vermiyorsun?"

Başını öne eğiyor. Sarhoş bir adamla tartışmak adil olmayabilir. Ama birinin bunu çözmesi gerekiyor ve sanırım o kişi ben olabilirim.

"Reed bana kızacak," diyor Mark. "Buradan nefret ediyor. Hepsi nefret ediyor. Buraya mecburiyetten dönerse benden daha çok nefret edecek."

"Bu yanlış," diye ısrar ediyorum. "Reed'e ihtiyaç duyulması gerekiyor. Hepimizin ihtiyacı var. Dağ konusunda yine heyecanlandı ve sen de bunu yüzüne vurdun."

Mark başını ellerinin arasına alır. "O çocuğu seviyorum. Onun gitmesini hiç istemedim. Hiçbirinin gitmesini istemedim. Bunu söylemeliydim." Ürpertici bir nefes alır.

"Yine de hâlâ buradasın, değil mi? Bunu söylemek için hala bir şansın var. Çok geç değil. Asla çok geç değildir. Birine verebileceğiniz en büyük hediye sevginizdir."

Bunun doğru olduğunu biliyorum, çünkü ben de çok korkuyorum. Kendini ortaya koymak korkutucu. Reddedilmek travma yaratıyor.

Bence Mark da benim gibi.

Uzaktan bir kar motosikletinin motor sesi duyuluyor. Bir dakika sonra, Bert asansörün yanına yanaşıyor.

"Bak," dedim. "Bert burada. Eve bırakmamı ister misin

Mark?" "Kurnazca," diye mırıldandı.

Sendeleyerek ayağa kalkıyor, ben de kolundan tutup onu kar motosikletine doğru götürüyorum, Bert de atlayıp kaskını bana veriyor.

Bert, Mark'ın sıkıca tutunduğundan ve kask taktığından emin olurken ben de bir şekilde kızığa bindim. Melody'ye mesaj atıp olanları anlatıyorum ve bizimle kapıda buluşmasını istiyorum. Sonra hiç sürmediğim kadar yavaş , Mark'ın düşmemesine dikkat ederek A-erevesine doğru ilerliyorum.

Melody aşağı yukarı vardığımız anda bağırmaya başladı. "Tanrım, Mark, *Gerçekten mi?* Yarın kendine çok kızacaksın." "Kendine sakla, kadın," diye homurdanıyor. "Ben zaten oradayım."

"Önümüzdeki beş dakika içinde sponsorunuzu arasanız iyi olur, yoksa yaptıklarımın ben sorumlu olmayacağım."

"Telefonumu bir yerlerde kaybetmiş olabilirim." Melody'nin de bu konuda söyleyecek çok şeyi var.

İyi ki burada işim bitti. Kekeleyerek iyi geceler diledim ve o karmaşadan uzaklaşmak için lastik yaktım.

Kulübeye doğru ilerlerken telefonum cebimde titriyor ama mesajlarımı kontrol etmek için kızıağı park edip kaskımı çıkarana kadar bekliyorum. Cevapsız arama Reed'den gelmişti. *Ara beni*, mesaj atmış. *Seni özledim*.

Mesaja uzun süre baktım ama aramadım.

İlk olarak, Reed'e babasının hastalığının nüksetmesi hakkında ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ona söylersem, patronumun güvenine ihanet etmiş olur muyum? Reed'in kafasını karıştırır mıyım?

İkinci olarak da kızgınım. Kaliforniya'da hayatını yaşıyor, Madigan Dağı'nı geride bırakmaya çalışıyor.

Ben buradayım, onun geride bıraktığı sorunlarla boğuşuyorum.

Benden daha sonra haber alabilir. O kadar kızgın olmadığım zaman.

BÖLÜM 31

O ELMAS MADENİ

REED

Üst üste bir günden fazla somurtkan olduğum nadir durumlarda, Sheila genellikle beni görmezden gelir. Örneğin beni öğle yemeği siparişine dahil etmeyi "unutuyor" ve ben yeniden insan olmayı hatırlayana kadar masamın etrafından dolaşiyor.

Bu sefer farklı. Tam tersi bir taktik izliyor - bana sormadan kahve getiriyor ve beni dikkatle idare ediyor. Bana yönetim kurulu toplantılarım ve konferans görüşmelerim olduğunu hatırlatırken nazik davranıyor.

Her zamankinden daha zavallı olmalıyım.

"İşte Deever's hakkındaki *Wired* makalesi," diyor tatlı bir sesle ve masama parlak bir dergi koyuyor. "Ona tebrik hediyesi olarak bir şişe Washington State elma şarabı göndermişsin. Bu da Kappa'da Tim Lanstrom'la yapacağın görüşmeyi atlatman için çikolatalı bir kurabiye. On dakika içinde başlıyor."

Kurabiyeyle şüpheyle bakıyorum, çünkü Sheila'nın rastgele ikramları o kadar yaygın değil. Lezzetli görünüyor ama uzanmıyorum. Onun yerine telefonumu masanın üzerine yüzüstü koyduğum yerden çeviriyorum. Boş ekran. Ava'dan ne arama ne de mesaj var.

Ow.

Ava artık resmen benden kaçıyor. Son konuşmamızın üzerinden bir haftadan fazla zaman geçti. Birkaç gün boyunca çok meşgul olduğunu düşündüm. Ama artık resmileşti. Benden kaçıyor.

Sheila'nın gözlerinde endişeyle beni izlediğini görmek için başımı kaldırıyorum. "Ondan haber aldın mı?" Deli gibi ağzımdan kaçırdım.

Sheila'nın irkilmesi suçluluk duygusu uyandırıyor. "Konuşmuştuk. Ekstra geceler için odamı ayarladığı için ona teşekkür etmeliydim."

"Ruh hali nasıl?"

Gülümsüyor. "Ondan tam bir rapor isteyen bir e-posta atmalı mıyım?"
"Hayır." Başımı ellerimin arasına aldım. *Demek kaybetmek böyle bir şeymiş.*

Kafanı. hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Ava'yı özledim.

Babamın o sözleşmeyi imzalayacağı günden korkuyorum. Benim için her şey birbirine karıştı -ilişkimizin kaderi ve dağın kaderi. Ava'yı hayal kırıklığına uğratmış gibi . Ve babamı da, ama o bunu fark edemeyecek kadar götün teki.

Yapabileceğim bir şey olmaması beni öldürüyor.

"Tim ile görüşmeniz dört dakika içinde başlıyor." "Tim...?"

Gözleri açılıyor. "*Lanstrom.* Kappa'da."

"Doğru." Doğruluyorum ve bilgisayar faremi sallıyorum. "Şimdi giriş yapıyorum."

Odadan çıkmaya cesaret edene kadar gerçekten yapmamı bekliyor.

Saat 17:00'de ofisimde kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissediyordum. Ava'ya attığım mesajlara hâlâ cevap yok.

Artık dayanamıyorum ve eve erken gitmeye karar veriyorum. Belki Byxbee Park'ta bir koşu beni iyileştirir. Masamdan kalkıp dizüstü bilgisayarımı çantasına atıyorum ve ofisimden çıkıyorum. Sheila'nın arkasında durdum. "Hey, ben gidiyorum."

Neredeyse şiddetle etrafında dönüyor. Onu ürküttüm. Sonra dizüstü bilgisayarını bir kenara itti ve bana baktı. "Nereye gidiyorsun?" diye soruyor, kafası karışmış bir halde.

"Ev."

Göz kırıyor. "*Beşte mi?* İyi misin?"

"Evet, bugünlük işim bitti."

"Tamam," diyor. Ve sonra gözleri suçlu bir şekilde dizüstü bilgisayarına doğru kayıyor.

Ekranına baktığımda daire ilanlarını görüyorum. "1BR, 1 Banyo, sadece 1200 dolar." İlk düşüncem, *vay be, Körfez Bölgesi için gerçekten ucuz.* Sonra buranın Bay Area olmadığını fark ettim. Ekranın yarısında bir harita var, ve Penny Ridge, Colorado için. "Bu da ne...?"

"Um..." Sheila bana kocaman gözlerle bakarak, "Reed, birinin omzunun üzerinden okumak yanlış," dedi. "Reed, birinin omzunun üzerinden okumak yanlış."

"Üzgünüm ama bu da ne? Penny Ridge'de kim kirılıyor? Bunu *benim* için yapıyorsun, değil mi?"

Sheila yavaşça dizüstü bilgisayarını kapatır. "Hayır."

"O zaman kim?" Hiç mantıklı değil. "Ava için mi?" "Hayır, Reed." Başını sallıyor. "Benim için." "*Ne için?*"

Aniden ayağa kalktı. "Ofisinde konuşabilir miyiz?"

dönüp içeri giriyorum ve ağır adımlarla sandalyeme oturuyorum. "Açıkla."

"Ava beni işe alacağını söyledi," diyor Sheila sessizce, ziyaretçi koltuğuna otururken. "Ve ben de bunu düşünüyorum."

"Seni *işe almak* mı? Bu hiç mantıklı değil."

Aslında öyle. Sheila parlak, yetenekli bir üniversite mezunu ve iş ortamında müthiş. Ava da babamın işine geçerek mülkü yönetecek.

Tabii ki Sheila'nın iki olmasını isterdi. Kim istemez ki? "Seni *avlıyor* mu?" Ben bağıriyorum. "Buna inanamıyorum."

"Ava'ya kızma," diyor Sheila.

"AVA'YA ASLA KIZMAM."

Boyun eğmek için iki elini kaldırdı. "Bak, bazı ruh arayışları içinde olduğumu biliyorsun. Yeni şeyler denemeliyim."

"Lanet olsun. Benden bu kadar mı nefret ediyor?"

Sheila inliyor. "Söz veriyorum bu seninle ilgili değil. Ve bu kesin bir şey bile değil. Ava beni gerçekten işe almadan önce satın alma işleminin sonuçlanmasını beklemek istiyor."

"Peki *bu* ne zaman ? Madem bu konuda bu kadar çok şey biliyorsun."

"Şey..." Suçlu yüzü geri döndü. "Son sözleşmenin önümüzdeki üç gün içinde hazır olacağını duydum. Babanız imzaladıktan sonra, eyalet inceleme kuruluna gidecek. İnceleme süreci iki ila dört hafta sürebilir."

Hayal kırıklığına uğradığımı belli eden bir ses çıkardım. "Sharpe'lar için çalışmak mı istiyorsun? Eğer *benim* bir baş belası *olduğumu* düşünüyorsan..."

"Ava için çalışmaya hazırım," diyor. "Ve eğer her şey ters giderse, buraya geri dönüp başka bir iş bulabilirim. Prashant bana bir tavsiye mektubu yazacak. Belki sen de yazarsın, sinirini atlattıktan sonra."

"Snit? Benim *burnum* yok."

"Tamam." Ayağa kalkar ve odadan çıkar.

O kadar şaşırmıştım ki uzun bir süre kapıya bakakaldım. Sonra yaklaşıp kapıyı öyle bir şiddetle kapatıyorum ki muhtemelen tüm ofis *patlamadan* sığıyor.

Vay be. Bunu daha önce hiç yapmamıştım.

Arkamdan bana buz kralı diyorlar. Fısıltıları duydum. Ama şu anda hiç de buz gibi değilim. Resmen kaynıyorum. Ağzımdan çıkan anlamsız haykırışın farkında bile değilim.

Sonra masadan telefonumu aldım ve Ava'nın numarasını aradım. Çünkü kendini serseri mayın gibi hissederken seni hayalet gibi takip eden kadını aramak süper bir fikir.

"Reed," diye yanıtlıyor alçak ve gergin bir sesle. "Seni sonra arayabilir miyim? Şu an iyi bir zaman değil."

"Ne kadar uygun," diye tükürdüm. "Mesajlarıma cevap vermiyorsun. Telefonlarıma çıkmıyorsun. Ve *asistanımı* mı *kaçırdın*? Bu ne lan, Ava! Benden intikam almaya mı çalışıyorsun? Bu olgunca bir şey mi?"

"Bir dakika izin verir misiniz?" diyor ben olmayan birine. "Rahatsızlık verdiğim için çok özür dilerim ama iki dakikalığına bu telefona cevap vermem gerekiyor."

"İki dakika," diye . "Önemsediğini bilmek çok güzel."

"Reed," diye tıslıyor. Sonra bir kapı kapanma sesi duyuyorum. "İşgücü sıkıntısının ortasında yeni bir yemek müdürüyle görüşmek üzereyim! İşimi yapmakla meşgul olduğum için senin öfkeli telefonlarına cevap veremediğim için kusura bakma."

"Kızgın değilim. Ama arkamdan iş çevirmen çok boktandı. Sheila'ya iş teklif ettiğini *söyleyecek* miydin? Bu senin için eğlenceli mi?

-Son öğrenen ben mi olayım?"

"Ona henüz resmi bir iş teklifi yapmadım!" diye bağırıyor. "Tekerleği tekmeliyoruz. Düşünüp taşıyor ve konut piyasasını göz önünde bulunduracak kadar akıllı. Aramanızı açtım çünkü üzgün olduğunuzu söyleyen bir mesaj attı."

"ÜZGÜN DEĞİLİM!"

İç çekiyor. "İşte başlıyoruz." "Bu ne anlama geliyor?"

"Üzgün ol, Reed. Seni dışladığı için babana kız. Hayatını değiştirmek zorunda kalmadan birlikte olabilmemiz için Kaliforniya'ya giden bir uçağa atlamadığım için bana kız. Sheila'ya farklı bir şey istediği için kız. İstedikğin kadar kızgın ol."

"NE İŞE YARAR KI?" Çıglık atıyorum. Yüzüm sıcak. Boğazım yanıyor.

Çok garip.

"Çok iyi." Sesi birden nazikleşti. "Bazı şeyler *berbattır*, Reed. Biraz öfkelenmeye değer. Asistanının bazen dışarı çıkabildiği bir işte çalışmak istemesine üzuldüm. Seni terk ederse çok kötü olur."

"Dışarı çıkıyor! *Starbucks dışarıda!*" Ben . "Gitmem gerek" diyor. "Ama Reed?"

"Ne?" Şak diye söyledim. "Seni hâlâ seviyorum."

Kafam resmen patlıyor. "Vay canına, Ava. Harika zamanlama. Bunu duymak çok güzel."

"Biliyorum." Sesi titriyor. "Uygunsuz ama yine de doğru. Pek çok şey gibi. Ve şimdi gerçekten gitmem gerekiyor."

"Öyleyse git artık," diye .

Aramayı sonlandırdı.

Şimdi ofisimde telefonumu tutuyorum ve titriyor. Bir bildirimle ya da başka bir şeyle titremiyor, sadece sallanıyor.

Sanırım ben de titriyor olabilirim.

Garip. Durup durmadığını görmek için ofisimin etrafında bir tur atıyorum. Telefonuma tekrar baktığımda, kardeşimden yeni bir mesaj vardı.

Hey. Bira ister misin?

Ruh halim hemen yüzde doksan oranında düzeliyor, çünkü kardeşim asla buluşmak istemiyor.

Elbette! Nerede? Kaliforniya'da mısınız?

Weston: *Oops. Özür dilerim. Yanlış konu. CA'nın yakınında değilim. Sikeyim.*

Reed: *Bak, umurunda olmadığını biliyorum ama tatil köyünün satış fiyatının neden bu kadar yüksek olduğunu anladım. Alıcı dağa doğru genişleyecek ve Block'un arazisine büyük bir inşaat yapacak.*

Weston: *Ne olmuş yani? Senin sorunun değil.*

Ofisimin duvarındaki tavandan tabana pencereye doğru eğilip kafamı üç kez vuruyorum. Ailem tam bir felaket.

Pencereden uzakta bir golf sahası görebiliyorum. Colorado'nun dağ zirvelerinden çok uzaktayım. Tüm bu karmaşadan uzaklaşabilirim. Weston yapardı.

Peki şu anda neden bu kadar mutsuzum?

Bunun benim sorunum olmasını istedim. Babama girmek istediğimi söyledim, o da beni dışarı attı.

Sık kafalının teki. Ama neden ondan bir parça istiyorsun?

Sen zaten zengin değil misin?

Ava yüzünden. O hala CO'da. Ve babam her an nefret ettiği pisliklere satılabilir.

Weston: Dostum. Burası meşgul. GTG. Ama istediğin şey CO'da ise neden CA'ya geri döndün?

Bu kadar. Kardeşi için ayırabileceği tüm kelimeler bu kadar. Yeşil nokta mesaj dizisinden kaybolur.

Weston son sözü söylemeyi sever. Küçük bir öfke çığlığı attım. Ve bu o kadar iyi hissettirdi ki bir tane daha çıkardım.

Ama sonra Weston'ın çok iyi bir noktaya değindiğini fark ettim. Kahretsin. Kaliforniya'da ne işim var benim?

Ofisimin kapısını açıp "SHEILAAAAAAAAA!" diye bağırıyorum. Çünkü bir anda sesimi kontrol edemez hale geldim.

Bağırma mesafesindeki her bir çalışan dönüp ağzı açık bir şekilde bana bakıyor. Hepsinin bademciklerini görebiliyorum.

Kahretsin.

BÖLÜM 32

GÜZEL BİR PATINE

REED

Yoğun bir yirmi dört saatin ardından Block'un Penny Ridge'deki çiftlik evine yanaşıyorum ve başka bir kiralık arabadan inip karın içine giriyorum. Bu sefer çalılıklara saklanmadım. Doğruca verandaya çıktım ve kapıyı çaldım.

Dürüst olmak gerekirse o kadar eğlenceli değil ve keşke Ava yanımda olsaydı, ama bu kendi başıma yapmam gereken bir şey.

Varlığımı belli etmek için pirinç kapı tokmağını kullanıyorum. Uzun bir süre yanlış hesap yaptığımdan korktum. Onca yolu uçarak geldikten sonra aileme karşı kin besleyen bir adamla konuşmak için habersizce ortaya çıkmak? Evet, bu yüzlerce şekilde yanlış gidebilir.

Ama denemek zorundaydım.

Tam kimsenin kapıya gelmeyeceğinden emin olduğum anda ayak sesleri duyuyorum. Kapı açıldığında karşımda Tucker Block adında hali vakti yerinde bir kovboy girişimci beliriyor.

Ve kafası karışmış görünüyor.

"Merhaba," dedim çabucak. "Benim adım Reed Madigan."

"Ah," diyor ve gür kaşları şaşkınlıkla havaya kalkıyor. "İlginç." "İçeri girebilir miyim?" Deniyorum.

Bir süre tereddüt ettikten sonra kapıyı ardına kadar açtı. "Size yardım edebileceğimden emin değilim."

"Ben de senin yapabileceğinden emin değilim," diye itiraf ediyorum. "Ama sormak zorundaydım. Apron arazisini Sharpe'lara satmak için bir anlaşma yaptığınızı biliyorum. Buraya yeniden düşünmenizi istemek için geldim."

Beni ön salonun hemen dışındaki bir salona götürüyor. "Bunu neden yapmak istiyorsun?" diye soruyor, antika bir koltuğa yerleşirken.

Odaya şöyle bir bakıyorum ve bir bekârın bu devasa evde neden yalnız yaşadığını merak ediyorum. Belki bir gün ben de öyle olurum.

Kaliforniya'da bir malikanede, pek kullanılmayan mobilyaların tozunu almaları için insanlara para ödüyor.

"Tamam, eminim babamın kayak merkezini satmak için bir teklifi olduğunu biliyorsunuzdur."

"Çok para karşılığında," diye ekliyor Block.

"Doğru. Emekli olmak istiyor. Ancak Sharpe'ların kalkınma planlarının kasabanın karakteriyle uyumlu olduğundan emin değilim. Ve hepimizin daha iyisini yapabileceğini düşündüm."

"Fiyat olarak daha mı iyi?" Block, çalı kaşlarını birbirine yaklaştırarak soruyor.

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Fiyat konusunda değil. En azından ilk başta. Benim motivasyonum finansal değil."

Block iç geçiriyor. "Benim motivasyonum finansal. Ben de emekli olmak istiyorum, Reed. Ben hazırım. Ve Sharpe'ların bana teklif ettiği bir yığın parayı geri çevirmeye niyetim yok."

"Para cazip, eminim" diyorum dikkatle. "Ama ya tasarımda söz sahibi olsaydınız? Tüm mülkiyet haklarını güvence altına almama yardım ederdiniz, sonra da araziyi sizden satın alırdık. Bahse girerim Sharpe ile anlaşmanız onların inşa edebileceklerine bağlıdır, değil mi? Ve size gösterdikleri devasa projeyi inşa edemezlerse, o zaman muhtemelen o kadar parayı göremezsiniz."

Bana kaşlarını çattı. "Bu özel işlem hakkında ne kadar şey biliyorsun?"

Zamanım tükenmekte olduğu için dürüstlük en iyi politika gibi görünüyor. "Planları gördüm, ama sadece tazminat paketiniz hakkında spekülasyon yapıyorum. Sharpe'ların yerinde olsaydım, size arazi için başlangıçta toplu bir ödeme, artı arka planda bir kâr payı teklif ederdim."

"Hrmh," diyor muhtemelen haklı olduğumu ifade eden bir şekilde.

"Ancak şehir planlama kurulu Penny Ridge'in karakterini ve trafik düzenini büyük ölçüde yeniden şekillendirecek bir teklifi reddederse uzun vadeli kârınız yok olabilir."

Block burun kemiğini sıkıyor. "Bu düşünce benim de aklıma gelmişti. Sharpe'lar çok ikna edici olsalar da. Bir geçmişleri var. Satın aldıkları diğer iki tatil köyünün büyüklüğünü üç katına çıkarmayı başardılar."

"İkna edicidirler, çünkü kime zarar verdiklerini umursamazlar. Kurallara uymak yerine para cezası ödemeyi tercih ederek inşaat izinlerini sık sık ihlal ediyorlar. Golf tesislerinden birini satın aldıkları ilçe

Onlara 17 milyon dolarlık dava açıyor. Sharpe'ların planı davayı sürdürebildikleri kadar uzatmak ve belediyenin yasal faturalarının onları pes ettirecek kadar ağır olmasını ummak. Bunlar iş yapmak isteyeceğiniz insanlar değil."

Block'un çenesi sertleşir. "O zaman neden buradasın? Neden bu konuşmayı baban değil de ben yapıyorum?"

Elbette asıl sorun da bu. "Emekli olması gerekiyor. Yeni karısı seyahat etmek istiyor. Böyle bir projeyi üstlenecek bant genişliğine sahip değil. Ama benim var."

Bana uzun bir an gibi gelen bir süre bakıyor. "Ticari gayrimenkul geliştirme işinde mi çalışıyorsun, Reed?"

"Hayır," diyorum, bir kez daha dürüstlükle. "Ama her adımda bana yardımcı olabilecek insanlarla iyi bağlantılarım var. Yatırımcılardan para toplamak benim günlük işim."

Başını iki yana sallar. "Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama bu konuda babana katılıyorum."

"Bunu bana açıkla," diyorum daha iyi düşünemedim. "Babamla neden hiçbir konuda anlaşamıyorsunuz?"

Suratını buruşturuyor ve ben de acaba artık hoş karşılanmıyor muyum diye düşünüyorum.

Bir yandan, annem öleli on yıldan fazla oldu. Otuz yıl önce ne olduğunun bir önemi yok, değil mi?

Öte yandan, Ava beni başka bir adam için terk etseydi, onunla iş yapmaktansa yüzüne yumruk atmayı tercih ederdim.

Belki de kendi soruma kendim cevap verdim. "Bir zamanlar annemle çıktığını biliyorum. Ama bu otuz beş yıl önce olmalı."

"Bu doğru," diyor yavaşça. "Ama babanla olan anlaşmazlığım bunun sadece yarısı kadar eskiye dayanıyor."

Ensemde soğuk bir karıncalanma hissediyorum ve kafamda bir düzine çirkin fikir uçuşuyor. "Nedenmiş o?"

"Annenin sanatı," diyor. "Galerilere yerleştirilmesine yardım ettiğimi biliyor musun?"

Sandalyemde öne doğru eğildim. "Gerçekten mi?"

Başını sallıyor. "Birkaç satıcısı vardı. Eskiden Denver'da bir galerim vardı. Annen ve benim devam eden bir iş ilişkimiz vardı. Şüpheli bir şey yoktu ama. Bir keresinde birkaç hafta çıkmış olmamız hiç sorun olmadı."

"Oh. Anlıyorum." Kafamı toparlamam bir dakika sürdü. "Peki ne oldu? Bir tür işlem mi ters gitti?"

"Tam olarak değil." Ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi başını yana eğiyor. "Ortaokulda olmalıydın. Başka bir stüdyo sanatçısıyla işbirliği yapması için New Mexico'ya gitmesini istedim. İkisini ben tanıştırmıştım. Bu, babanızdan ve siz çocuklardan altı hafta uzak kalmanız anlamına geliyordu. Ama bu işbirliği onun platformunu çok genişletecekti. Kariyerini başarılı bir yerel sanatçıdan uluslararası başarıya taşıyabilirdi."

Oh. "Ve o gitmedi." Tabii ki gitmedi. Fark ederdim.

Başını sallıyor. "Çocuklar büyüdükten sonra bol bol zamanımız olacağını söyledi - ve bu aklımdan çıkmıyor. Hayat uzun."

"Kahretsin."

Block bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Aynen benim düşüncelerim. Baban onu bu konuda zorladığım için bana çok kızdı. Siz lisedeyken de ona tekrar sormuştum. Ama sonra..."

"Teşhisini aldı."

Başını sallıyor ve gözleri çok üzgün. "İşin kötüsü, yeni eser üretmeyi bıraktığında sanatının fiyatı tavan yaptı. Sonunda o fiyatlara bile kendim için birkaç parça aldım. Sırf ona para akışı devam etsin diye..." Boğazını temizliyor. "Baban muhtemelen şimdiye kadar milyonlarca farklı nedenden dolayı bana kızmıştır. Hâlâ onun en iyi eserlerinden birkaçına sahibim."

"Görebilir miyim?" Çabucak sordum. Fırsat bulamadan beni kapı dışarı etmezse sormayı zaten.

"Elbette." Ayağa kalkıyor ve ben de onu odadan çıkarken takip ediyorum. Yemek odasına gitmesini bekliyorum, kitap ayracının orada olduğunu zaten biliyorum.

Ama çıkmıyor. Oyma ahşap trabzanlı özenli bir merdiveni tırmanıyor ve ben de onu ikinci kata kadar takip ediyorum.

Bronz heykel tam sahanlıkta duruyor ve onu hemen tanıyorum, çünkü bu eser için yaptığı kil çalışması oturma odamızdaki rafın en üstünde duruyordu.

Ancak bu versiyon daha büyüktür ve güzel bir mavi-yeşil patinaya sahiptir. Figür, Block'un onu yerleştirdiği masanın kenarına oturmuş. Uzuvarları uzatılmış ve giysi imasıyla buruşturulmuş. Uzun bacakları aşağı sarkıyor ama birbirlerine kenetlenmişler. İnce kollarını göğsünün önünde kavuşturmuş.

Ani bir özlemin etkisiyle kalbini iki eliyle tutmak zorunda kalırsa.

Genç yüzü gökyüzüne doğru eğilmiş ve hacimli saçları sanki rüzgâr tarafından kaldırılmış, esintiyle enerjik bir şekilde akıyor.

Yirmi dört santim kadar saf, akıcı bir duygunun metalde yakalanmış hali.

Ellerim sırf bir zamanlar annemin tuttuğu bir şeye dokunabilmek için metale doğru hareket ediyor. Benekli metal yüzey parmaklarıma karşı serin.

Ve sadece bir saniyeliğine onun varlığını hissediyorum. Yüzümde bir sıcaklık kıvılcımı gibi. Bronz ellerimi ısıtırken içimde her şey durgunlaşıyor.

"O kadar çok kalbi vardı ki," diye fısıldıyor Block, "yaptığı her parçada bu kendini gösteriyor."

O haklı. Annem bu yönden özeldi. Duygularını asla saklamazdı. Ne kadar önemseydiğini göstermekten *hiç* korkmazdı.

Benim aksime. Kendime birini sevmeye izni vermemeli o kadar uzun zaman oldu ki, bunun nasıl olduğunu neredeyse hatırlayamıyorum. "O öldüğünde hepimiz bunu kaybettik. Yani *onu* kaybettik ama birbirimize destek olma yeteneğimizi de kaybettik."

Sözlerim pek parlak değil ama yine de doğru. Geriye kalan Madiganlar, yıllarını hiçbir şey hissetmemeye çalışarak geçirmiş dört yetişkin adam.

Ve zavallı Ava. İşlev bozukluğundan en çok o etkilendi.

Ama şu anda, annemin eserinin huzurunda, her şeyi hissetmeme izin veriyorum. Acıtıyor. Gözlerimdeki yaşların belli belirsiz farkındayım ve bir tanesi serbest kalmakla tehdit edene kadar heykeli bırakmıyorum ve onu fırçalamak zorunda kalıyorum.

Block yumuşak bir sesle, "Kaybınız için çok üzgünüm," dedi.

"Teşekkür ederim." Geri çekilip derin bir nefes alıyorum. Duyguyu kovmak için değil, onu işlemek için. "Bunu görmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Onun sanat eserlerinden çok azına sahibim. Babamda da hiç yok."

Blok bakışları.

"Evde onunla ilgili hiçbir anı kalmasını istemiyordu."

"Tanrım." Heykele tekrar bakar. "Bunun şehirde bir yerde sergilenmesi gerektiği aklıma geldi. Bunun üzerinde çalışabilirim."

"Bu güzel bir fikir ama ben sadece güvende olduğunu bilmekten memnunum. Diğer eserlerinden bazılarını bulup geri almayı düşündüm."

Yine de yapmamıştım. Belki de düşündüğümden daha çok babama benziyordum. Ve *bu* rahatsız edici bir farkındalık değil mi?

Block'un gözlerinin içine bakıyorum ve elimdeki konuya geri dönmeye çalışıyorum. "Onun ölümü ailemi mahvetti. Ama şimdi geri döndüm ve burayı onun gurur duyacağı bir kasaba olarak tutmak için elimden geleni yapmak istiyorum. Sanırım o da bunu isterdi."

Block çenesini ovuşturur. "Haklı olduğunuza eminim. Ve yerel tutma fikrin ilgimi çekti. Ama keşke bu büyük açıklamayı birkaç hafta önce yapsaydın. Masada bir teklifim var ve gerçekten iyi bir teklif."

"Çok geç değil," diye savunuyorum. "Sharpe sözleşmelerini askıya alabilir ve seçeneklerimizi araştırmak için bir iki hafta harcayabiliriz. Sharpe'lar hiçbir yere gitmiyor. Ve masada başka bir anlaşma olduğundan şüphelenirlerse, daha az değil, daha fazla ilgileneceklerdir."

"Seni anlıyorum," diyor. "Ama bekleyecek vaktin olduğuna emin misin? Bir saat önce bitmiş sözleşmelerle erkenden uçacaklarına dair bir mesaj aldım. Bunun bugün olacağından oldukça eminim."

"Bugün," diye aptalca
tekrarlıyorum. Başını
sallıyor.

Arkamı döndüm ve merdivenlerden aşağı koştum.

BÖLÜM 33

CESEDİMİN ÜZERİNDEN

AVA

"Sadece basit bir kahve servisi," diyorum. "Kahve, artı birkaç sürahi su. Bir tabak kurabiye de koyabilirsin. Orada ne varsa, Noel'e özel ya da değil. Mümkün olduğunca çabuk. Her an burada olabilirler."

"Halledilecek," diyor önümde duran genç garson. "Ve hemen bu masaya servis yapmak için geri döneceğim."

"Teşekkür ederim, James."

O kaçıp gittiğinde, Evergreen Room'daki dağınıklığa bir göz attım ve çay fincanlarını bir araya dizmeye başladım. Bu sabah yerel bir kütüphanenin yönetim kurulu toplantısına ev sahipliği yapmıştık ve şimdi Madigan Dağı'nın Sharpe Industries'e resmi satışı için burayı hazır hale getirmek için çabalıyorum.

Sharpe'lar habersiz gelmeye *bayılırlar*. Ruj lekeli peçeteleri toplarken, bunun bir tema haline gelip gelmeyeceğini merak ediyorum - Sharpe'lar ne zaman canları isterse ortaya çıkıyorlar. Sadece beni hazırlıksız yakalamak için.

Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil, ancak onlarla gelecekteki tüm etkileşimlerimi hayal ettiğimde, neşesiz hissediyorum.

James bir el arabasıyla yeniden ortaya çıkıyor ve bana bundan sonrasını kendisinin halledebileceğini söylüyor. "Lobideki piyanonun üzerinde bir çiçek buketi var," diyor masadaki tabakları süpürürken. "Ortaya koymak için alayım mı?"

"Eğer olursa," diyorum. "Bu konudaki yardımın için teşekkürler. Gerçekten minnettarım."

Bana utangaç bir gülümseme veriyor ve ben de biraz sakinleşiyorum. Dağda harika çalışanlarımız var. Onları hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Lobiye geçerken aynı anda Mark ve Melody'ye mesaj atarak tüm acil mesajlarımı aldıklarından emin olmaya çalışıyorum.

Neredeyse geldik, diye cevaplıyor Melody. *Penny Ridge'de bir toplantıydık.*

Adsız Alkolikler toplantısını kastediyor. Mark bu ay gerçekten zor bir dönem geçirdi ama ihtiyacı olan yardımı alıyor.

Sonuç olarak, işin neredeyse imkânsız denecek kadar büyük bir kısmını omuzluyorum. Bir başka cömert kar yağışı tesisi her zamanki Aralık trafiğimizin üzerinde doldurdu. Ve sonra bir norovirüs genç personeli kırıp geçirdi ve birçoğunun vardiyalarında hasta olarak evde kalmasına neden oldu.

Herkes işinin başında. Hatta dün Bert öğle yemeği yiyebilsin diye kısa bir süreliğine telesiyej kullandım. Beş yıldır bunu yapmak zorunda kalmamıştım.

Ve orada dururken tek düşünebildiğim yirmi bir yaşındaki Reed'in ellerimi ve ayaklarımı nasıl sıcak tutacağım konusunda bana verdiği sakın öğütlerdi.

Lanet olsun ona. Onu düşünmeden duramıyorum. Onu dondurmanın beklediğim gibi bir faydası olmadı. Onu düşünmemi engellemek yerine, kendimi önemsiz hissetmeme neden oluyor.

Onu çok özlüyorum. Yüzünü hayal ettiğimde içim acıyor.

Resepsiyona uğrayıp Sharpe'lar için oda bulmalarını rica ettikten sonra Mark'ın ofisine uğrayıp belge ve çekleri imzalamak için kullandığı dolmakalemi alıyorum.

Kalem babasınındı. Merhum Bay Madigan'ın, oğlunun tesisi kravatlarında altın yılanlar olan adamlara devretmesi konusunda ne düşüneceğini merak ediyorum.

Karnım ağrımadan bunu düşünemiyorum bile. Madigan Dağı silinmek üzere ve bunu umursayan tek kişi benim. Ben bir Madigan bile değilim.

Gerçi uzun zaman önce kez yaklaşmıştım. Ama tutmadı.

Belki de tüm bunların bu kadar ani olması bir lütuftur. Yas tutmak için zamanım olmayacak. Şu anda bile lobide sesler duyuyorum, Teksaslılara özgü bir tınıları var.

Sahte bir gülümseme takınıyorum ve onları karşılamak için Evergreen Room'dan çıkıyorum.

"Bayan Ava! Her zaman bir zevk," diyor büyükbabam lobide. Elini sıkarken ayağa kalkıyorum. Mark ve Melody'nin de lobiye girdiğini görünce rahatlıyorum. En azından Sharpe'larla yalnız kalmayacağım.

Ortakdaki Sharpe'ın elini sıkamak için uzandım ama karşılık *vermek* yerine *bana ceketini* uzattı. Sanki bir restoranın hostesiymişim gibi.

ziyaret ediyor. "Bunu benim için kaldırır mısın, bebeğim?"

Cevap veremeyecek kadar sersemlemiş bir halde, ceketim elimde olduğum halde olduğum yerde donup kaldım.

Mark bu küçük manevrayı fark etti ve ağzı buruşarak yüzünü buruşturdu. Paltoya, bana ve Sharpe'a baktı. Sonra sanki bu sorunu çözebilirmiş gibi adımlarını hızlandırıp paltoyu kollarımdan alıyor. "Evergreen Odası'na gidelim, olur mu? Duvarda birkaç askı var."

Büyükbabam, muhtemelen sözleşmelerin bulunduğu konyak rengi deri bir evrak çantası taşıyarak yolu gösteriyor. Onu takip ederken midemde korku birikiyor. Çantayı masanın üzerine koyuyor, pirinç mandallarını açıyor ve kapağını açıyor.

Bu durumda yeni bir tür Sharpe likörü varsa, yaptıklarımın sorumlu olmayacağım.

Ama hayır, sadece evrak işi. Büyükbaba Sharpe, insanların her şeyi düzgün tutmak için kullandıkları imza bayraklarıyla renk kodlu birkaç sözleşme seti çıkarıyor. Kapanış için yanında getirdiği avukata kalın bir deste uzatıyor. Sonra torununa başka bir belge uzatıyor. "Trey, bunu halledebilir misin?"

"Elbette, büyükbaba." Trey belgelere bir göz attıktan sonra, "Ava, biraz benimle gelir misin?" diyor.

Oh. "Tabii ki." Onu odadan çıkarken takip ediyorum.

Kapının hemen dışında bana bir belge uzattı. "İşte iş sözleşmen. Şimdi imzalayabilirsin ama tatil köyü işlemi bitene kadar karşı imza atamam. Buranın sahibi olana kadar seni burada istihdam edemem."

"Mantıklı," diyorum. "Burada her şey Reed'in önceden ayarladığı gibi mi?"

Omuz silkmesi çok sıradan görünüyor. "Çoğunlukla. Birkaç küçük yaptık.

Ama tatmin edici bulacağınızı umuyorum."

"Tweaks?" Kalbim aşırı kafein almış bir tavşan gibi çarpmaya başlamış olsa da sakince soruyorum.

"Bu bir yıllık bir sözleşme, çünkü sonuçta iki yılın çok uzun olduğunu düşündük. Ve bazı finansal detaylar da farklı." Elini omzuma koydu ve sıktı. "Neden bir göz atmıyorsun?"

"Bekle," diyorum, onun istenmeyen dokunuşundan uzaklaşmak için can atıyor olsam da. "Hangi finansal detaylar?"

Sırıttıyor. "Fark etmez, değil mi? İyi bir maaş alıyorsun. Ve özgeçmişine baktım. Yine de kalacağını düşünüyoruz. Gidecek başka yerin yok, değil mi?"

Bunun üzerine beni ve Evergreen Odası' geri döndü.

Nutkum tutuldu, onu takip ettim. Sonra Sharpe'lardan olabildiğince uzağa yürüyorum ve titreyerek pencerenin yanındaki masaya oturuyorum. Sözleşmeyi açıp hızlıca göz gezdiriyorum.

Maaş miktarını bulduğumda kendimi kötü hissediyorum. Yüzde yirmi zam yapmadılar. Aslında taban maaşımı biraz *düşürdüler*. Ancak, "sözleşme yılının başarılı bir şekilde tamamlanması üzerine, çalışan yüzde yirmiye kadar performansla dayalı ikramiye almaya hak kazanacaktır."

Zammımı da bu şekilde, alabileceğim ya da alamayacağım bir ikramiyeye dönüştürerek hallettiler.

Ve Trey Sharpe için "başarılı bir tamamlama "nın ne anlama geldiğini bilmek beni dehşete düşürüyor.

Kendimi kötü hissediyorum. Çünkü şimdi bu konuda kıyameti koparıp koparmayacağıma karar vermem gerekiyor. Mark kendine bir fincan kahve dolduruyor ve Büyükbaba Sharpe ile sohbet ediyor. Aylardır dört gözle beklediği gün bugün. Özgürlük günü.

Tam panik atağın eşiğine gelmişken odaya başka biri giriyor. Kusursuz mavi bir takım elbise, bembeyaz bir gömlek ve lacivert bir kravat giymişti. Kalın, koyu kahverengi saçları ve hayatımda gördüğüm en güzel gülümsemeye sahip.

Reed Madigan bakışlarımı karşılıyor ve kadar hızlı göz kırptıyor ki neredeyse kaçırıyorum.

Sonra dikkatini kaybettim. "Baba, seninle biraz konuşabilir miyim?"

"Reed." Babası şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Senin olduğunu bilmiyordum-" Reed işaret ediyor ve babası da onu kapıdan dışarı kadar takip ediyor.

Kapatmıyorlar ve ben de dinlemek için kaslarımı zorluyorum. İlk başta, söyledikleri hiçbir şeyi duyamıyorum. Ama uzun bir süre sonra Mark'ın şöyle dediğini duyuyorum: "Hayır, Reed. O değil." Ve sonra sadece "hayır."

Kelimeler olmasa da Reed'in sesinin alçak gürültüsü artık duyulabiliyor. Bir şey için tartışıyor.

"Bunu takdir ediyorum," diyor babası, sesi yükseliyor. "Takdir ediyorum. Ama artık çok geç. Üzgünüm ama bu doğru. Bu oluyor ve kafanı buna alıştırmayı istiyorum. Sonra konuşuruz."

Mark odaya tekrar giriyor ve kalbim tekliyor.

Sandalyemden fırlayıp Reed'in peşinden gitmek için yarı cazip bir şekilde kapıyı izliyorum.

Ama buna gerek yok. Reed içeri girer, yüzü kızarmıştır. Masadaki tek boş koltuğa, babasının yanına oturur.

Sonra gözlerimin içine baktı ve iki kelime söyledi: *Denedim.*

Anladığımı anlatmak için bakışlarını tutuyorum ve ona hüzünlü bir gülümseme veriyorum.

Başını eğiyor ve bana daha sıcak bir bakış atıyor. Sonra ağzını açıyor:

Seviyorum

Sen.

Berbat koşullara rağmen sırtıyıyorum. Madigans'ın avukatı Toplantıyı düzene sokuyor ve ben de isteksizce dikkatimi ona yöneltiyorum. "Son değişiklikleri gözden geçirelim," diyor Rolex'ine bakarak. "Bunun için yaklaşık on dakika ayıracağımı tahmin ediyorum. İlk konu ikinci bölüm, C paragrafı..."

Masanın etrafına bakıp yüzleri inceliyorum. Sharpe'lar kendini beğenmiş bir şekilde memnun görünüyor. Her zamanki gibi. Mark Madigan kıpır kıpır görünüyor ve sürekli oğluna bakıyor.

İmzalama, zihinsel olarak telgraf çekiyorum. Bunu yapmak zorunda değilsin.

Sonra bakışlarım Melody'ye kayıyor. Onu gülümserken görmeyi bekliyordum ama solgun görünüyordu.

Avukatlar avukatlıklarını yapıyorlar ve ben kendimi arkadaşlarımın beni binmeye ikna ettiği bir hız trenine bağlanmış gibi hissediyorum. Yavaş yavaş ilk büyük düşüşe doğru tırmanıyoruz ve bu konuda dayanmak ve çılgılık atmamaya çalışmaktan başka yapabileceğim bir şey yok.

Belki o aptal iş sözleşmesini bile imzalamam. Beni kovmazlar. En azından hemen değil. Ve bu bana itilip kakılamayacağımın sinyalini verir.

Cehenneme kadar yolun var. Belki Reed'le Kaliforniya'ya kısa bir yolculuk yaparım. *Orada* işletebileceğim başka bir otel yok. Bu konuda yanılmadı.

Hiçbiri Madigan Dağı kadar özel olamayacak olsa bile.

Derin bir nefes alıyorum ve kendime her şeyin yoluna girebileceğini hatırlatıyorum. Müdür olacağım. Hala terfi alıyorum. Ve herkes kariyerinin bir döneminde bir pislik için çalışır, değil mi?

"Listemdeki son konu," diyor Madigans'ın avukatı, "Ava Aichers için bir iş sözleşmesi." Bana bakıyor. "Size bir sözleşme verildi mi?"

Yarım saniye tereddüt ettim. "Evet."

Reed doğrudu. "Anlaşma notlarımızda belirtilen şartları karşılıyor mu?"
Aman *Tanrım*. şimdi bütön gözler üzerimde. "Tam olarak değil,"
diyorum, gerçeği söylemeyi tercih ederek.

Trey, "*Esasen* aynı şey," diye savunuyor. "Bu toplantıdan sonra benimle
görüşebilir."

Zor yutkunuyorum.

"Bunun nesi farklı Ava?" Reed soruyor. "Görebilir miyim?"

Onu teslim etmiyorum ama soruyu yanıtlıyorum. "Bir yıl ile iki yıl aynı
şey değildir," diyorum soğukkanlılıkla. "Geçici bir yıl sonu ikramiyesi de zam
ile aynı şey değildir."

Reed, Trey'e bakmak için döndüğünde gözleri kısılır. "Düzelt onu. şimdi."

"Müdürün sözleşmesindeki birkaç bin dolar için seksen milyon dolarlık
bir mülk anlaşmasını gerçekten askıya mı alacağız?" Büyükbaba Sharpe
soruyor. "Bu bana iyi bir iş gibi görünmüyor."

Reed Mark'a döner. "Baba," der sessizce. "Bu sadece birkaç bin dolar
değil. Bundan çok daha fazlası."

Trey, "Hayır, tam anlamıyla

öyle," diye karşı çıkıyor. "Baba,"

diye tekrarlıyor Reed usulca.

Mark gözlerini kapatır ve iç çeker. "Sözleşmeyi düzelt yoksa
imzalamam."

Sözleşmeyi Madigans'ın avukatına doğru kaydırırken kendimi çok mutlu
hissetmem ya da en azından minnettar olmam gerekirdi. Bunun yerine,
morgda tabutumu yükseltmişler gibi hissediyorum.

Tamam, bu karanlık. Ama yine de bu içi boş bir zafer gibi hissettiriyor.

İki avukat ellerinde kalemler, Melody kurabiye tabağını dolaştırırken
değişiklikler üzerinde anlaşmaya varırlar.

Bir ısırık alıyorum ama ağzımda toza dönüşüyor. Reed ayağa kalkıp
sandalyesini alıyor, sonra insanların ve mobilyaların arasından geçerek yanıma
geliyor. Eğiliyor ve elmacık kemiğime tatlı, yavaş bir öpücük konduruyor.
"Seni özledim."

Kalbim yerinden çıkacak. "Ben de seni özledim. Bana kızgın olduğunu
sanıyordum. Dün gece seni geri aramaya çalıştım ama cevap vermedin."

"Çok meşguldüm," diyor elimi avucunun içine alarak. "Uçağa yetişmeye
çalışıyordum ve kendimi kaybettiğim için Sheila'dan özür dilemem
gerekliyordu."

"Ah," diyorum onun sıcak bakışlarına dalarak. "Hepimiz o yollardan
geçtik."

"Pek sayılmaz," diyor. "Pek çok şeye kızdığım ama kızmamaya
çalıştığım konusunda haklıydım. Sheila tüm ofisin önünde bana *duygusal
olarak bodur* dedi."

"Ouch. İkiniz gerçekten "

Parlak bir şekilde gülümsüyor. "*Haftalarca* bizim hakkımızda konuşacaklar. Ofis dedikodusu için üzerime düşeni yaptığım için mutluyum."

"Dağ dedikodusu kadar kötü mü?" Ben soruyorum.

Elimi tutuyor ve başparmağını avucumun içinde gezdirerek düşünmemi zorlaştırıyor. "Hayır, dağ dedikodusu gibi bir şey yok. Ama yakın."

Bütün gün mutlulukla Reed'e bakabilirdim ama Evergreen Odası'nın kapısının dışında bir tür kargaşa duydum. Sesler yükseliyor. Bu tam da bir tatil köyü müdürünün dinleyeceği türden bir şey. Bu iş biraz itfaiyeciliğe benziyor; ne zaman direktten aşağı kayarak başka bir acil durumla mücadele etmeniz için çağrılacağınızı asla bilemezsiniz.

"Bir dakika izin verir misiniz?" Araştırmak için sandalyemi geri itiyorum.

Ben daha fazla ilerleyemeden ön büro müdürünün yüzü beliriyor. "Ava! Bir var. Onlara toplantıda olduğunuzu söyledim ama _."

"Kenara çekilin lütfen." Tuzlu ve biberli saçları olan bir adam onun yanından geçerek odaya girdi. "Mark Madigan, bir dakikanızı rica ediyoruz."

"Ve sen...?" Reed soruyor.

Mark ve ben zaten biliyoruz. Morgan James, Penny Ridge, Colorado'nun kasaba müdürü. Arkasındaki kapı aralığında kasaba konseyinin iki üyesi ve Penny Ridge Memorial Kütüphanesi'nin baş kütüphanecisi Bayan Maeve Perkins var. Boyu 1.90, doksan iki yaşında ve tavırlı biri.

"Mark Madigan!" diye bağırıyor. "Bu Sharpe tetikçilerinin kasabamız için ne planladıkları hakkında bir fikrin var mı?"

"Um..." diyor tamamen anlaşılabilir bir tereddütle. Maeve Perkins'in yanlış tarafında olmak istemezsiniz.

"Vay canına," diye nefes alıyor Reed. "Umarım kasabadan iade edilmemiş kitaplarla ayrılmamışımdır."

Çenesini bize doğru çeviriyor. "Olağanüstü bir iyiliğin var genç adam. Ama sana birazdan geleceğiz. *Hemen şimdi* babanla konuşmam gerekiyor."

"Aslında Sharpe'lar planlarını benimle paylaşmadılar," diyor Mark mahcup bir ifadeyle. "Belki onlara kendiniz sorabilirsiniz?"

Büyükbaba Sharpe'ın üzerine yürürken alıngan gözlerinde ateş yanıyor. "Burada yetkili sen misin, genç adam? Bu işin ne kadar hızlı ve

Amacınız bu kasabaya *kalıcı sakinlerimizden* daha fazla otel odası eklemekse, kayak alanı kirasının devrine yüksek sesle itiraz edecek miyiz?"

Büyükbaba Sharpe korkmuş görünmüyor bile, bu da onun düşündüğünden daha aptal olduğunu gösteriyor. "Hanımefendi, güzel Penny Ridge kasabasında yarattığımız onca işi düşünün."

Burnunu çekiyor. "Ana Cadde'de tombala oynamaya gitmek için park yeri bulamıyorsam, bunun bir önemi yok. Ve eğer teleferik biletleri ve restoranlar sadece turistler için fiyatlandırılıyorsa, bir sorunumuz var demektir. Senin gibi adamlarla tanıştım ve onlardan hoşlanmıyorum."

Reed ve ben mizah ve huşu dolu bir bakışmayı paylaşıyoruz. "Bir oda dolusu avukattan daha iyi," diye fısıldıyor kulağıma.

Parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum ve sırtıma engellemeye çalışıyorum.

"Teklifiniz başarılı olamayacak," diye tersledi Morgan James. "Kira transferinizi onaylatmayı başarsanız bile, kasaba inşaat planlarınızı onaylamayacaktır."

Maeve Perkins, "Cesedimi çiğnemedim" diye ekliyor, ki bu doksan yaşını aşmış biri için cesur bir ifade.

Büyükbaba Sharpe çıkışa doğru ilerleyerek, "Bunu dışarıda halledelim," diyor. "Bu planlar özeldir."

"Devam et ve düşün," diyor Reed, açıkça eğlenerek.

Ancak Sharpe'lar konsey üyeleriyle birlikte dışarı çıkarlar ve odanın hemen dışından yüksek sesli tartışmalar duyulur.

"Onları kim çağırdı?" Mark homurdanıyor. "Bunu sen mi yaptın, Reed?"

"Hayır." Reed sandalyesinde arkasına yaslanır ve gülümser. "İstedim. Ama Ava'nın başını belaya sokmak istemedim."

"Ava?" Mark havlıyor. "Bu sen miydin?"

"*Kes şunu*," diyor Melody, bir kurabiye sallayarak. "Dağ dedikodusu efsanedir."

"Ama bunu dağ dedikodusuna kim verdi?" diye soruyor.

Melody gülümsemesini gizlemeye çalışır. "Bu haftaki masajım sırasında bir şeyler söylemiş olabilirim. Sarah beni o kadar rahatlatıyor ki, muhtemelen bir şey söyleyebilirim."

"Melody!" Mark dehşete düşmüş görünüyor. "Ne *yaptın* sen? Sharpe'lar kira devrini alamayacaklarını düşünürlerse kapatamazlar."

Ellerini yana açıyor. "Mark, değerlemeyi boş ver. Yetişkin oğlunuz sizden dağın geleceğine liderlik etmesine izin vermenizi istiyor. Sen de

Bu nimeti kabul etmeyecek kadar inatçıydım. Sert bir şey yapmak zorundaydım. Bir şey değil."

Çenem yere çarptı.

BÖLÜM 34

ÖZEL İŞLETME

REED

Sanırım Melody beni etkilemeye başladı.

Babamın ağzı bir balığınki gibi açılıp kapanırken babama bakıyor.

"*Seyahat etmek* istediğini sanıyordum," diye tükürmeyi sonunda. "Sana verdiğim sözleri tutuyordum."

"Tatlım, bunu takdir ediyorum. Eski sevgilim verdiği tek bir sözü bile tutmadı. Ama ben de senden hayatındaki diğer herkese sırtını dönmeni istemedim. Yolculuğumuz bekleyebilir."

"Bunu *bilemezsin*," diyor yüzünü ellerinin arasına alarak. "Hiçbirimiz ne kadar zamanımız olacağınızı bilmiyoruz."

Bu dramı izlerken gözleri yumuşayan Ava'ya bakıyorum. Ve babam haklı. Ne kadar zamanımız olduğunu asla bilemeyiz ve ben bir anı daha boşa harcamak istemiyorum.

Ava'nın elini tutarak babama sesleniyorum. "Baba, hâlâ seyahat edebilirsin. Sana bunu anlatmaya çalışıyordum. Colorado'dönüp Ava'nın tesisi işletmesine yardım edeceğim. Block da genişleme konusunda bizimle çalışabilir."

"Buna bahse girmem." Babam çenesini indirdi. "O gemi çoktan kalktı."

Ona cevap vermeden önce yalnız olduğumuzdan emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum.

"Bir saat önce oradaydım ve beni dinleyeceğini söyledi."

"Gerçekten mi?" Babam sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve tavana bakıyor. "Reed, ciddi olduğunu söyleyebilirim. Ama seni buraya bağlama konusunda hâlâ emin değilim."

"Neden?" Talep ediyorum. "Burayı seviyorum. Bunu itiraf etmem uzun zaman aldı. Ama artık buradayım."

Babam daha dik oturuyor ve iç geçiriyor. "Neden uzak durduğunu biliyorum oğlum. Annen öldükten sonra, işlevsel bir insan değildim. Yıllarımı aldı."

-Düzeltilmek için *uzun* yıllar. Ve o zaman bile, tatil köyünün ihtiyaçlarını çocuklarımın önüne koydum. Özür dilerim."

Özür beni hazırlıksız yakalıyor ve Ava elimi sıkana kadar ona baktığımı fark etmiyorum. "Teşekkür ederim," diyorum kabaca.

Başını iki yana sallar. "İşlerin bu kadar kötüye gitmesine izin verdiğim için annen bana çok kızardı. İçkiyi bıraktıktan sonra bile bir işkoliğe dönüştüm. Bu kendimi erdemli hissettirdi ama aslında öyle değildi. Tüm o enerjimi sizi hayatıma geri döndürmek için harcamalıyım."

"Neden ?" diye sorduğumu duyuyorum.

"Birkaç nedeni var. Öncelikle, bunu hak ettiğimi düşünmüyordum. Sanırım hâlâ da hak etmiyorum. Ama oturduğum yerden, üçünüz de çok iyi gidiyordunuz. *Ülkenin* en iyi işletme okullarından birinden mezun olmuştunuz. Weston üniformasına takmak için o madalyaları topluyordu ve Crew televizyonda idollarıyla tanışıyor ve onları yeniyordu.

"Tüm bunları gördüm ve kendime bir hikaye anlattım - siz üçünüz bensiz daha mutluydunuz. O kadar da kötü batırmadığıma inanmak benim için gerçekten kolaydı, değil mi? Eğer çocuklarım hayatta kazanıyorsa, o zaman ben de o kadar kötü değilim."

Başını iki yana sallar. "Seninle birlikte olmak için daha çok çabalamalıyım. Ama bizim hakkımızda yazdığım bu öyküyü tehdit eden herhangi bir şeyi öğrenmekten korktum. Sonra geçen ay eve geldin ve sonunda her şeyin güllük gülistanlık olmadığını görebildim. Sen ve Ava, hakkında hiçbir şey bilmediğim gerçek bir kayıp yaşamıştınız. Bunun ne kadar yıkıcı olduğunu görebiliyordum-" Derin bir nefes alıyor ve Melody onun elini okşuyor. "Sizi ne kadar kötü durumda bıraktığımı bilmek istemedim."

"Vay canına. Bu... çok fazla." Bir süre öylece oturdum ve çalıştım. "Sanırım hepimizi eskisinden biraz daha iyi anlıyorum. Hepimizin suçluluk duygusu vardı."

Babamın gülümsemesi hüzünlüydü. "Olabilir. Ama sana daha azını nasıl vereceğimi bulmam lazım. Eğer bu buraya taşınıp işi devralman anlamına geliyorsa, dizginleri sana veririm. Ama bu *senin* için olmalı. Süslü işini bırakmanın ne kadar riskli olduğunun farkındayım. Ve isteyeceğim *son* şey bana kızgın olman."

"Yapmayacağım," diye ısrar ediyorum. "Aklım başımda ve bu fırsatı istiyorum. Bu sözde havalı işimden ayrılmak anlamına gelse bile." Ava'nın elini ağzıma götürüp avucunu öpüyorum. "Yani, Colorado'nun daha güzel manzaraları var."

Ava gülümsüyor, babam homurdanıyor ve Melody kıs kıs gülüyor.

"Pekâlâ." Babam sandalyesinden kalkıyor ve geriniyor. "Bu toplantı beklediğimden çok daha ilginç geçti."

Ava kapıya bakarak, "Attan inmek garip olabilir," diye fısıldıyor.

Bir an sonra, ortanca Sharpe odaya geri döner. Masanın üstündeki tatil sözleşmesini kapar ve ikiye böler.

Daha doğrusu deniyor. Ama bu enayi otuz sayfa kadar uzun ve işe yaramıyor. Yapmaya çalışırken yüzü kıpkırmızı oluyor. Sonra ataşını koparır ve kağıtları havaya fırlatır. "Bu benim için büyük bir zaman kaybı oldu. Anlaşma *iptal*!"

"Öyle mi?" diye sordum. "Belki de konfeti hayranı olduğunu düşünmüştüm." Ava kahkahalarını yutarken eli ağzına gidiyor.

Sharpe bir avuç dolusu kâğıdı babasının süslü evrak çantasına atar. Dağınık bir şekilde yere düşüyorlar, köşeleri kenarlardan çıkıyor. Ama yine de kapağını kapatır. "Planlarımızı sızdırmak aptalca bir hareketti Madigan."

"Ne planı?" diye soruyor babam neşeyle. "Bize kasabadaki bir arazi alımıyla ilgili hiçbir şey söylemedin. Ve bizi oyalamak... Buna ne diyordunuz?"

Ava ve ben aynı anda "Pislik bir hareket," diyoruz.

"*Para* alıyordun," diye hırladı Sharpe. "Bu önemsiz otel için lanet olası bir servet. Burayı uluslararası bir destinasyon haline getirebilirdim! Artık buna değmez. Kira transferi için şehirdeki her hödükle kavga etmem gerekecekse değmez."

"Buna değmez," dedi babam. "Çekine ve içkine sahip çık evlat."

"Ve yılan logonuz," diye ekliyor Ava. "Ve cinsiyetçiliğin!" Ama o çoktan kapıdan çıkmıştı.

"Eminim seni duymuştur," diyorum ona. Küçük sevimli bir hırıltı çıkarıyor.

"Gel geri için ve ev mi?" benim Baba diyor. "Biz hepsi ihtiyaç "

"Kesinlikle. Ama bana birkaç saat verebilir misin? Ava'yla konuşmam gerek."

Babam genişçe gülümsüyor. "Tabii ki! Akşam yemeğine ne dersin? Biraz hamburger ızgara yaparım. Melody yeni bir kurabiye yapacağını söyledi."

"Badem bulutları," diye paylaşıyor Melody. "Ben de salata yapacağım." "Ben ne getirebilirim?" Ava yanımda soruyor.

"Bir şey değil." Melody sandalyesini geriye itiyor. "Bu hafta üzerine düşenden fazlasını yaptın Ava. Biraz huzur bulmanın vakti geldi."

"Zamanı geçti," diye ekliyor babam. "Öğleden sonra izin al. Ben ofise gidip neler olduğuna bakacağım."

Ava göz kırpmıyor. "Teşekkürler. Eğer eminseniz..."

Ayağa kalkması için onu çektiyorum. "O emin. Şimdi benimle gelin hanımefendi. Yapmamız gereken özel bir iş var."

BÖLÜM 35

K-I-S-S-I-N-G

AVA

Reed "özel bir iş "ten bahsettiğinde, çıplak bir işi kastettiğini sanmıştım. Bu yüzden kendimi yatak yerine bir teleferikte ona sarılmış halde bulunca biraz şaşırdım.

Şaşırdım ama aynı zamanda heyecanlandım. Reed'in kolları omzumdayken telesiyeye binmeyeli on yıl olmuştu. Burada birlikte olduğumuza ve Mark'ın Reed'in tesisin geleceğine dahil olmasına izin vereceğine inanamıyorum.

Otuz metre aşağıımızda, tesis sakin bir hafta ortası kayak gününün ortasında. Genç bir kadın snowboard eğitmeni bir öğrencisini altımızdaki patikadan aşağıya doğru yönlendiriyor, her ikisinin de at kuyrukları kasklarının altından dışarı fırlıyor.

Colorado'da kusursuz mavi gökyüzüyle güzel bir Aralık günü. Kendimize ait dörtlü bir sandalyeyle dağa tırmanırken rüzgâr bile sert değil. Beyaz kar, yamaçtan bir halı gibi akıp gidiyor.

Burası çok güzel.

Bir elimi Reed'in kalçasına koydum. "Eee? Bu manzara Palo Alto'ya kıyasla nasıl?"

Kıkırdıyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. "Bunun cevabını zaten biliyorsun. Böyle bir ofise sahip olabilecekken Silikon Vadisi'nde bu kadar uzun süre kaldığıma inanamıyorum."

"Bunu gerçekten yapıyor musun? İşini mi bırakacaksın?"

"Kesinlikle," diyor. "Yine de işimi aşamalı olarak bırakmam gerekecek. Yedi farklı şirketin yönetim kurulundayım ve hepsinden aynı anda istifa etmem adil değil. Ama bunu yapacağım. Sadece önce birkaç şeyi bilmem gerekiyor."

"O da ne?"

Bana cevap vermiyor, çünkü zirveye varmak üzereyiz. "Zipshot'tan aşağı kayabilir miyiz? Görmeyi istediğim bir yer var."

"Tabii ki."

"Bu bir kara elmas," diyor Reed gülümseyerek. "Buna hazır olduğuna emin misin?"

Gözlüklerinin yansımada kendi kızgınlığımı görebiliyorum. "Reed Madigan, gerçekten bu tepedeki her patikada kayabileceğimden şüphe mi ediyorsun? On yıllık pratiğim var. Bana ayak uyduramayacak olan sensin."

"Bunu göreceğiz," diyor, sırtışı alaycı. "Yolu göster kızım."

Asansörden sola doğru kayıyorum ve yamaçtan aşağıya, patikanın girişine doğru hızla iniyorum. Sonra yavaşlamıyorum bile - dudaktan atlıyorum ve dik araziden hızlı bir şekilde aşağı iniyorum.

İyi. Biraz hava atıyorum.

Düşüş çizgisi biraz düzleştğinde yavaşlıyorum ve omzumun üzerinden Reed'in hemen arkamda olduğunu görüyorum. Durmak için sallandığımda, sırtışı yıllar önce aşık olduğum sırtışın aynısıydı.

"Birileri birkaç şey öğrenmiş."

"Pfft," diyorum. "Senin için çok hızlı kayıyorsam bana haber ver." Sonra tekrar havalanıyorum.

Reed'in de kanıtlayacak bir şeyleri olmalı, çünkü tepenin bir sonraki bölümünü dümdüz gidiyor. Bir sonraki dudaktan önce sola keskin bir dönüş yapıyor ve ağaçların arasına girmeden önce bana işaret ediyor.

Oraya varmam bir dakika sürüyor ve ağaçların arasına girdiğimde zor nefes alıyorum. Kayaklarını ve sopalarını dev bir ağacın dibinde karın içine sıkışmış halde buluyorum.

Kamış, yerden yaklaşık bir metre yükseklikteki geniş bir dalın üzerinde oturuyor. Bir L gibi yana doğru çatallanarak kolay bir tünek oluşturuyor. "Sana göstermek istediğim şey buydu. Hâlâ burada olup olmadığını merak ediyordum." Dala vurarak ona katılmamı işaret ediyor.

"Bu da ne böyle?" Kayak sopamla kayaklarımın bağlarını çözerek soruyorum. "Lisedeki sevişme mekanın mı?"

"Bunu biliyorsun." Gözlüklerini kaldırıyor ve bana gülümsüyor. "Üç kardeş, bir araba. Bir adam yaratıcı olmak zorundaydı."

Gülerek ağaca yaklaşıyorum. Beni ağırlaştıran hantal kayak botlarıyla oraya nasıl çıkacağım belli değil.

"Buraya gel, tatlım. Bunu biz hallederiz." Reed dengeyi sağlamak için bacaklarını açıyor ve bana doğru eğilip kollarını uzatıyor.

Beni yanına çekip kucaklıyor. Birkaç dakika boyunca sessizce oturuyor ve etrafımızdaki karlı dağ zirvelerinin manzarasının tadını çıkarıyoruz.

"Tekerlemenin nasıl gittiğini biliyorsun, değil mi?" diye soruyor. "Reed ve Ava, bir ağaçta oturuyorlar? K-I-S-S-I-N-G?" İkimiz de gülüyoruz ve sonra bana hızlı bir öpücük veriyor. "Bu seni yalnız yakalamak için aptalca bir numaraydı," diyor. "Ama sana ciddi sorularım var."

"Tamam mı?" Daha yakına eğilerek soruyorum. Baharatlı tıraş losyonu ve temiz dağ havası gibi kokuyor.

"Colorado'ya dönmem senin için sorun olur mu?"

"Tabii ki öyle," diyorum hemen. "Burası senin evin."

"Ama aynı zamanda senin de" diyor, sesi ciddileşiyor. "Ve eğer geri dönersem, birbirimizi her gün göreceğiz."

Kalbim gergin bir şekilde titriyor, çünkü sorunu anlamıyorum. "Umarım birbirimizi her gün görürüz, Reed. Ne soruyorsun?"

Burun buruna gelene kadar beni kollarında döndürüyor. Sonra gözlüklerimi nazikçe kaskımın üzerine kaldırıyor, böylece gözlerimin içine bakabiliyor. "Seni seviyorum. Ve buraya *senin* için dönüyorum Ava. Tatil ikinci planda. Eğer bizim için bir gelecek görmüyorsan, geri dönmeyeceğim. Babama daha iyi bir alıcı bulması için yardım edeceğim ve seni yalnız bırakacağım. Eğer istersen."

"Ah," diyorum o kadar yumuşak bir sesle ki aslında hiçbir şey söylememiş olabilirim. Kahverengi gözleri bana çok ciddi ve çok güzel geliyor. Benim de böyle bir gelecek istediğimden şüphe duyduğuna inanamıyorum.

"Burada seninle olmak istiyorum. Ailemin sahip olduğu şeyi istiyorum, umdukları kadar uzun süre sahip olamasalar bile. Bir kere her şeyi mahvettim. Ama eğer izin verirsen, hayatımın geri kalanını bunu telafi etmek için harcayacağım."

"Lütfen kal," diye fısıldadım. "Seni sevmekten asla vazgeçmedim ve vazgeçeceğimi de sanmıyorum."

Gülümsüyor. "Beni her gün benimle çalışacak ve her gece benimle kalacak kadar seviyor musun? Bu çok fazla."

"Duruma göre değişir," diye sordum. "Hâlâ tatil yapabiliyor muyum?"

Gülümsemesi genişler. "Bir şekilde, evet. Ama üzgünüm, hâlâ terfi ediyorsun. Sen tesisi yöneteceksin, ben de geliştirme üzerinde çalışacağım. Sheila senin iki numaran olacak, değil mi?"

Kalbim yerinden çıkacak. "Kulağa bir rüya gibi geliyor."

"Bunu senin için istiyorum." Dizimi sıkıyor ve manzaraya bakıyor. "Son yirmi dört saatin çoğunu bunu düşünerek geçirdim. Eğer başka fikirleriniz varsa, bunun için buradayım. Ama burayı nasıl işlettiğini biliyormuş gibi davranmayacağım..."

"Ve ticari gelişimin nasıl işlediğini biliyormuş gibi davranmayacağım," diye ekliyorum. "Bunu yapabiliriz, Reed. Geleceği planlamak hiçbir zaman bizim sorunumuz olmadı."

"Bizim sorunumuz bendim," diye mırıldanıyor.

"Bizim sorunumuz kötü *şanstı*," diye ısrar ediyorum. "Ve kim bilir? Belki de daha fazlasını yaşayacağız. Bu çok kötü olurdu ama bizi aynı şekilde ikinci kez yıkmasına izin veremeyiz."

"Asla olmaz," diye kabul eder. "Seni seviyorum ve asla durmayacağım. Seni bir kez kaybettim ve bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim."

"Ve ben de yapmayacağım," diye söz veriyorum ona. "Gerçek bir şansımız olsun istiyorum." Kollarını bana doluyor. Beni gerçekten öpüyor.

Ve sonra gerçekten bir ağaçta öpüşen oyun parkı tekerlemesi gibiyiz.

Dağın her yerinde birlikte birkaç saat kayıyoruz. Ve her telesiyeye bindiğimizde yeni bir şey planlıyoruz.

Çam ağaçlarının üzerinde süzülürken Reed, "Weston ve Crew'dan eve taşınmalarını istemem gerekiyor," diyor.

"Evet diyecekler mi?"

Gülüyor. "Kolay değil. Ama konuşmayı başlatabilirim. Her ikisinin de eninde sonunda bir değişikliğe ihtiyacı olacak. Ve eğer burayı gerçekten büyüteceksek, helikopter kayağına ve bir halfpipe'a ihtiyacımız var, değil mi?"

"Bu doğru," diye kabul ediyorum. "Ama başka pilotlar ve başka sürücüler de var." "Onları istiyorum," diyor. " de. Ama işte daha kolay bir soru.

Nerede yaşamak istersin? Sen ve ben Penny Ridge'de herhangi bir yerde yaşayabilseydik? Hayalindeki ev nerede?"

"Hmm. En azından bir süre benim dairemde kalacağımızı varsayıyorum. Tabii kendine ait bir yere ihtiyacın yoksa. Yirmi beş numaralı odanın hâlâ boş olduğunu duydum."

Homurdanıyor. "Kimmiş komik kız? Şuna ne dersin? Sheila'ya satılığa çıkan dağ evlerini takip ettireceğim. Sanırım işe gidip gelmeyi seviyorsun. Ama şehirde yaşamayı tercih edersen Penny Ridge de var. Bir gün kasabadan işe gidebileceğin bir telesiyej bile olabilir."

"Bu fikre bayıldım ama bence fiyatı çok yüksek değilse bir dağ evi mantıklı."

"Palo Alto'daki evim değerlendirildi. Sattığımda, parayı yeni bir yere yatırabiliriz. Hatta bir dağ başı konutu için daha izin alabilirsek bir şeyler inşa edebiliriz. İşe yarayabilir."

Kalbim heyecanla çarparken, "Bir şeyler ," diye kabul ediyorum. "Ve benim evim şimdilik iyi. Gerçi eninde sonunda daha fazla yer isteyeceğiz, değil mi?"

"Umarım öyledir," diyor sessizce. Gözleri benimkileri buluyor. "Bir gün bebek için tekrar denemeye hazır olacağını düşünüyor musun? Yakın zamanda değil. Ama eninde sonunda?" Kahverengi gözlerindeki kırılmanlık bana tam olarak ne demek istediğini anlatıyor.

"Evet," diyorum usulca. "Tekrar denemek istiyorum. Eninde sonunda."

Asansörde beni biraz daha yakına çekiyor. "Sen hayatımda istediğim her şeysin Ava. Eğer bu bizim için asla gerçekleşmezse, bu da sorun değil." Titrek bir nefes alıyor. "Çok seviliyorsun."

Gözlerim doluyor, beyaz kar ve mavi gökyüzü bir suluboya tablo gibi birbirine bulaşıyor.

Alışık olduğum manzara bu değil. Ama yine de güzel.

BÖLÜM 36

EYLÜL, DOKUZ AY SONRA

AVA

Reed bana "Vakit geldi mi?" diye sorduğunda Penny Ridge şehir merkezinde keskin bir sonbahar günüydü.

"Vakit geldi. Öldür onları, tatlım." Kurdele kesme törenine başkanlık etmek üzere olduğu podyuma doğru onu şakacı bir şekilde itiyorum.

Bir adım atmadan önce parıldayan kahverengi gözleriyle ve yanağıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Bundan sonra seninle birlikte yeni telesiyeye binmek için sabırsızlanıyorum. Hiçbir yere gitme."

". "

Dudaklarıma bir öpücük konduruyor ama yine de çekip gitmekte tereddüt ediyor. Tucker Block ona eliyle işaret ediyor ve o da isteksizce elimi bırakıyor. kibar alkışlar arasında podyuma yaklaşıyor.

Yepyeni bir telesiyenin önünde duruyoruz. Reed'in planladığı gibi, yeni kayak sezonu için tam zamanında hazır. Kayakçıları ve snowboardcuları *eskiden* Madigan Dağı'nın kayak yapılamayan arka tarafına taşıyacak.

Topluluk meydanı ve bando kabini hala yapım aşamasında ve yeni konutlar gelecek yıla kadar hazır olmayacak. Reed ve Tucker'ın genişleme projesini hayata geçirmesi uzun aylar aldı.

Nihayetinde, tüm bu yeni araziyle birlikte dağın eteklerinde elli yeni apartman dairesine olacağız. Proje, kasabanın tarihi az katlı havasına iyi uyum sağlayacak şekilde dikkatlice planlandı. Konutlar çağdaş hazineler olacak ve gömme otoparkın dört mevsim kafe içeren yeşil bir çatısı olacak.

Gerçekten oluyor. İlk büyük dönüm noktalarını kutluyoruz. Eylül ayında olduğumuz ve kavaklar altın rengine büründüğü için

Reed ve Tucker, Penny Ridge kasabasını sırf eğlence olsun diye sezon öncesi dağ gezintisine davet etti.

Yakışıklı erkek arkadaşım mikrofona yaklaşıyor. Üzerinde onu sonbahar günlerinde Ralph Lauren modellerine benzeten kabarık bir kazak var ve o mikrofona dokunduğunda kalabalıktaki birden fazla kadının gözlerinde hülyalı bir bakış beliriyor. "İyi günler! Town Quad Express'in kurdele kesimine hoş geldiniz demek benim için bir zevk."

Daha çok alkış var. Parmaklarımı ağzıma götürüp ıslık çalıyorum, çünkü böyle eğleneliyim.

Bakışlarımız kilitleniyor ve devam etmeden önce bana özel bir gülümseme veriyor. "Geçen yıl Colorado'ya geri dönme kararı aldım ve bundan daha mutlu olamazdım. Büyüdüğüm kasabada bu projeyi inşa etmek gerçekten bir hayalin gerçekleşmesi demek. Tek kötü yanı bu asansör-" Yeni sandalyeyi gösteriyor. "-ben gençken böyle bir şey yoktu. Sabahları okula kayakla gidebilen birkaç çocuktan biri olmak isterdim."

Kalabalık sanki şaka yapıyormuş gibi gülüyor. Ama ben şaka yapmadığımı biliyorum.

Callie'nin kızı kalabalığın ön sıralarından "Bunu *kesinlikle* yapacağım," diyor.

"Hayır, değilsin," diye mırıldanıyor Callie, podyumda Reed'in fotoğrafını çekmek için diz çökerken bile.

Reed birkaç söz söyledikten sonra kurdele kesimini Tucker Block devraldı. "Arkadaşlar, bugün buraya geldiğiniz için teşekkürler. Emekliliğimden önce Penny Ridge kasabasını şekillendirmek için bir şansım daha olması benim için büyük bir zevkti. İşleri bir sonraki nesle devretmeden önce, hepiniz telesiyej gezisine davetlisiniz. Hadi şu kurdeleyi keselim, elimizde bu dev makaslar var." Aptalca şeyleri sallıyor. "Uçmaya hazır olmadan önce, kurdeleyi kesecek bir gönüllüye ihtiyacımız var."

"BEN!" Sutton öne doğru zıplayarak bağılıyor. "Ben yaparım!"

Sanırım birisi ona bunun bir olasılık olduğunu söylemiş.

Sanırım o kişi Reed'di. Tören başlamadan önce onları fısıldaşırken gördüm.

"Pekala, genç bayan," diyor Tucker. "Sadece önemli bir şeyi kesmeyin."

Callie, boynuna astığı büyük fotoğraf makinesiyle kızının tören kurdelesini kesişini görüntülemek için onu takip ediyor. Bu fotoğraf muhtemelen yarın *Penny Ridge Gazette'nin* web sitesinin ön sayfasında yer alacak.

Sutton işini yapar ve kurdele yere düşer. Bert telesiyenin kontrol panelindeki bir kolu çekerken herkes alkışlıyor.

Asansörün sesi duyulur ve kablo hareket etmeye başlar. İlk sandalye, yolcusuz, başlangıç çizgisine kadar süzülür ve sonra rahatça geçer.

"Hadi yukarı çıkalım!" Sutton çığlık atarak makası Bert'e uzatır. Kalabalık sıraya girmeye başlar.

"Ava," diyor Reed, bir kolunu belime dolayarak. "Benimle zirveye çıkmaya hazır mısın?"

"Neredeyse. Önce şu kurdeleyi temizlemem lazım..." Eğildim ve yerden aldım. "Ve, tatlım? Babanı ve Melody'yi gördüm. Yeni kurabiye tarifini denemeni istiyor."

"Sonra mı? Hadi sadece..."

"Yoo-hoo! Reed? Ava!" Melody çağırıyor. "Bunları dene. Bunlar Anzak bisküvisi. Tarifini Yeni Zelanda gezimizde öğrendim." Büyük bir tepsiyi bize doğru itiyor.

Kendime bir kurabiye alıp ısıyorum. "Nefis! Hindistan cevizi mi o?"

"Kesinlikle öyle." Beni dirseğimden tuttu ve onları ilk kez denediği fırının hikayesini anlatmaya başladı.

Reed'e baktığımda sinirli görünüyordu.

"Birkaç dakika içinde yukarı çıkarız?" Ben önerdim, o da başını salladı.

Melody hikâyesini bitirdiğinde, Mark bir kurabiye almak için içeri dalar ve Reed'e ilik atar. "Fikrim hakkında daha fazla düşündün mü?" Mark oğluna sorar.

"Biraz," diyor Reed. "Ama Ava ve ben tam da zirveye çıkmak üzereydik..."

"Sıra çok uzun." Mark asansörü işaret ediyor. Bu da doğru. Bir sürü yerli kuyruğa girmiş. "Bana birkaç dakikanızı ayırın. Sana bir şey daha söylemek istiyorum."

Reed uzun zamandır görmediğim bir sinirlilikle kollarını kavuşturuyor. O ve babası bu yıl ilişkilerini gerçekten onardılar, bu yüzden Mark'la sohbet ederken sinirlenmiş görünmesi nadir görülen bir durum.

Mark, "Kardeşlerinizi dağa nasıl daha fazla dahil edebileceğimi düşünüyordum," diyor. "Ve potu tatlandırmak istiyorum."

Reed, "Ama biz bunu aştık," diye savunuyor. "Weston ya da Crew için her şeyi bırakıp Colorado'ya geri dönmek kolay değil."

"Tabii, tabii," diyor Mark. "Ama yine de bunu oku." Reed'e katlanmış bir kağıt parçası uzatıyor. "Avukatımın hayal bir kâr paylaşım planı.

Şirkette üstlendiğin aktif rol nedeniyle sana hemen cömert davranıyor Reed. Ancak kardeşlerine de Colorado'da yaşadıkları ve tesiste çalıştıkları her yıl için hisse verilecek."

Reed'in bakışları bir anlığına benimkilerle buluşuyor, çünkü Reed'in bir sırrı var. Weston'ı geri dönüp helikopterli kayak ekibini yönetmesi için zorlamaya başladı bile. Ve bu gerçekten olabilir.

Ancak Weston o kadar ketumdur ki Reed kardeşini helikopter pistinde kumandaların arkasında görene kadar buna inanmayacaktır. Yani babasına haber vermemiş.

"Pekala," diyor Reed yavaşça. "Burunlarının önünde mali bir havuç sallamamı mı istiyorsun? Tamam." Kağıdı cebine sokuşturuyor. "Yine de meselenin para olduğunu sanmıyorum."

Mark başka tarafa bakar. "Bunu biliyorum Reed. Ama onları teşvik etmenin tek yolu bu."

Melody havayı yumuşatmaya çalışarak, "Her zaman kurabiye vardır," diye ekliyor. "Bazı insanlar milyonlarca dolara tepki verir. Bazıları da kızarmış hindistan cevizine."

Tepsiden bir kurabiye daha aldım. "Hangisi olduğumu hepimiz biliyoruz."

Reed bana hoşgörölü bir gülümseme veriyor. ", kurabiye canavarı. Asansöre binme zamanı."

Melody bize el salladı ve Reed ile ben yavaş ilerleyen sıraya girdik. Sıra bize geldiğinde, sadece ikimiz kılavuz çizgisine doğru adım atıyoruz ama son saniyede Tucker aceleyle gelip bize katılıyor. "Hey çocuklar, sizinle gelmemin bir sakıncası var mı?"

"Elbette!" Daha fazla yer açmak için yana kayıyorum.

Reed sinirli görünüyor ve bu da ona bir şey olup olmadığını merak etmeme neden oluyor. Belki yorgundur ya da bir şeyi vardır. Bütün gün sessizdi.

İkimiz de çok çalışıyorduk. Bu yaz tesiste yaklaşık bir milyon düğün oldu, bu da beni tetikte tuttu. Reed de iki haftadır bir gün bile izin almadı. Ya yeni telesiyeci test ediyor ya da Block'la birlikte planlar üzerinde çalışıyor.

Bu arada, Reed'in büyüdüğü evi yeniliyoruz. Reed Colorado'ya geri döndükten sonra Mark, "Evi sen al," demişti. "Melody ve ben seyahat edeceğiz ve ev öylece boş duracak."

Reed, biraz düşündükten sonra, eve geri dönmenin bir sakıncası olmadığına karar verdi. "O yıllarda başıma çok şey geldi.

o ev. Hepsi iyi değil," diye kabul etmişti. "Ama onu bizim yapalım. Yeni bir başlangıç yapalım."

Bu yüzden yeniden boyuyoruz, banyoları yeniliyoruz ve üst kattaki yatak odası düzenini değiştiriyoruz.

Mark ve Melody satışa çıkan bir apartman dairesini yeni kapattılar ve Colorado'ya geldiklerinde kalacak bir yerleri olacak.

Ama herkes için çok fazla çalışma oldu.

Sandalye yeni kayak tepesinin üzerinde yükselirken Reed elimi tutuyor, başparmağı avucumu okşuyor.

Block, yeni temizlenen pistlere bakarak, "Yaptığınız tüm kesimlere bakın," diyor. "Kışa kadar kaç patika açmış olacaksınız?"

"Beş," diyor Reed. "Artı biraz da gladed arazi."

"Denemek için sabırsızlanıyorum," diyor Block. "Meşgul bir adamsın. Ev tadilatı nasıl gidiyor?"

"İyi ama Ava bu konuda sürü güdüyor," diyor parmaklarını benimkilerin üzerinde gezdirerek. "Müteahhitlerin elektrik prizleri ve banyo armatürleri hakkındaki tüm sorularına cevap vermesi gereken kişi o."

Haksız da sayılmaz. "Fayans desenleri hakkında hiç bilmek istemediğim her şeyi biliyorum."

Block bana dostça bir gülümseme verdi. İyi bir adam ve Reed de geliştirme projesinde onunla çalışmaktan keyif alıyor. "Reed, ikinizle birlikte buraya gelmemin nedeni sana göstermek istediğim bir şey olması. Senin adına bir şeyler arıyordum ve bu sabah bir şeyler buldum." Telefonunu çıkardı, bir fotoğraf açtı ve bana uzattı.

Düşürmemeye dikkat ederek telefonu dikkatlice Reed'e uzatıyorum. Ama fotoğrafın bronz bir heykel olduğunu görebiliyorum ve bunu annesinin yaptığını söyleyebiliyorum.

"Vay canına," diyor Reed, fotoğrafı büyütürken. "Kimin bu?"

"Özel bir koleksiyonda yer alıyor," diyor Block. "Galerim bunu on beş yıl önce bir grup sergisinin parçası olarak sattı."

Reed bir an sessiz kalıp heykele hayranlıkla bakıyor. "Ve bunun satılık olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Olabileceğini biliyorum," diyor Block. "Bu alıcıya yaklaştım ve ona sanatçının ailesinin bazı eserlerini yeniden satın almakla ilgilendiğini söyledim. Ona bir teklif yapmamı söyledi."

Reed ıslık çalıyor. Sonra telefonu bana geri verdi, ben de dikkatlice Block'a geri verdim. "Pazartesi günü bir teklif yapmama yardım eder misin?"

"Bunu biliyorsun," diyor Block. "Ve eğer bu kolay gelmezse, aramaya devam edeceğim. Sana iyi bir şey bulacağız."

"Teşekkür ," diyor Reed sessizce. "Bunu gerçekten takdir ediyorum."

Altın kavakların ve koyu yeşil çamların üzerinden uçarken, yenilenen evin neresine bir heykel koyabileceğimizi düşünmek için aklıma bir not alıyorum.

"İniyor musun?" Zirveye ulaştığımızda Block soruyor. "Sanırım hemen geri döneceğim." Sandalye yükleme istasyonuna ulaştığında yavaşlıyor.

"Evet, yürüyüşe çıkıyoruz," diyor Reed çabucak. "Pazartesi görüşür müyüz?"

"Tabii ki! Çatı kaplama malzemeleri hakkında konuşacağız."

"Ah bebeğim," diyor Reed ve biz karaya çıkarken Block gülüyor.

Reed beni asansörden uzaklaştırıp yeni patika haritasına hayranlıkla bakan bir grup insanın yanından geçiriyor.

"Nereye gidiyoruz?" Ben soruyorum.

"Herhangi bir yer. Tüm bu insanlardan uzakta. Kahretsin, seni asla yalnız yakalayamayacağımı sanmıştım."

"Biraz gergin görünüyorsun," diyorum olabildiğince nazik bir şekilde.

Reed sadece gülüyor, gülümsemesi şaşırtıcı derecede sıcak ve onun iyi olduğunu söyleyebilirim. "Eğer seninle bir dakika yalnız kalmak istemek yanlışsa, o zaman haklı olmak istemiyorum."

"Düşünce tarzını seviyorum. Şu anda baş başa ne yapıyoruz?" Ona kirpiklerimi kırıştırıyorum. "Bekle, dağın bu tarafını vaftiz etmek mi istiyorsun?"

Gülüyor. "Niyetim bu değildi, ama şimdi bahsettiğine göre o..."

Biraz daha yokuş yukarı yürüyüp dağın zirvesini geçiyoruz. Reed rehberlik ediyor.

Beni sarp bir çıkıntıya götürüyor ve manzarayı seyredebilmem için kenara çekiliyor.

"İşte bu para görüşü, değil mi?" Kısık bir sesle soruyorum. Burası çok güzel. Ağaçların tepeleri bakır ve altın renginde, vadiye bir halı gibi yayılıyor. Telefonumu çıkarıp bir fotoğraf çekiyorum, ancak fotoğrafım bunun hakkını veremeyecek.

"Manzara çok güzel," diyor Reed sessizce. "Ve ben de benimle birlikte bir ömür boyu bu manzarayı seyretmek isteyeceğini umuyordum."

Sözleri üzerime çöküyor ve göğüs kemiğimin arkasında bir karıncalanma hissediyorum. *Düşündüğüm* şeyi mi soruyor?

Cesaretimi toplayıp ona bakmak için dönüyorum.

Reed sinsi bir gülümsemeyle tek dizinin üzerine çöküyor. Sonra şık kazağının içine uzanıyor ve boynunda asılı duran bir kurdeleyi çıkarıyor. Kurdeleyi başının üzerine kaldırdığında, kurdeleden sarkan pırlanta bir tektaş nişan yüzüğü görüyorum. "Ava, benimle evlenir misin?"

Nefes nefese kalıyorum ve kurdeleye uzanıyorum. "Evet," diyorum titrek bir sesle. "Bu... vay canına." Platin ayarı olan yuvarlak kesimli bir taş. "Çok, çok güzel."

Ayağa kalktı ve beni öptü. "Bunu teleferiğe binmek için saklıyordum."

"Kurdelenin onu sandalyeden düşürmemize engel olması gerekiyordu," diye fark ettim.

"Doğru," diyor Reed gülümseyerek. "Babam anneme telesiyejde evlenme teklif etmeye karar verdiğinde bu büyükannemin fikriydi. Annemin yüzüğünün üzerinde de bir kurdele vardı."

Gülümseyerek telesiyeje doğru bakıyorum. "Ama sonra Tucker seni engelledi. Sanırım dönüş yolculuğumuzu bekleyebilirdin."

Reed başını sallıyor. "Burası mükemmel bir yer Ava. Ben de buna ayak uydurdum. Her şey ilk denemede yolunda gitmez. Ama içimde gerektiği kadar deneme var tatlım. Ve seni ölene kadar seveceğim."

Gözlerim doluyor ve kollarımı ona doluyorum, kurdeleyi avucumun içine alıyorum. "Düşünce tarzını seviyorum."

Çenesini omzuma koyuyor. Biraz daha sokuluyorum ve orada uzun, çok uzun bir süre birlikte duruyoruz.

T H E
E N D

Okuduğunuz için teşekkür ederiz! Bir sonraki [Sarına Bowen kitabınızı burada](#) bulabilir veya bir sonraki Madigan Dağı hikayesinin önizlemesi için [sayfayı çevirebilirsiniz](#): [Rebecca Yarros'tan Biraz Yakın](#).

GÖZ ATIN: REBECCA YARROS'TAN BİRAZ FAZLA YAKIN

PROLOGUE

Weston

New York'un kuzeyinde Ocak ayı kar demekti, hem de bolca. Dün gece yaklaşık bir metre yağmıştı ama bu sabah gökyüzü kristal mavisiydi ve Fort Drum üzerinde uçmak için mükemmeldi. Uçuş hattına gitmeden önce küremek için harcadığım zamana bile aldırmadım, hele de bu yılın büyük bir kısmını kum havuzunda geçirmişken. Karı her zaman kuma tercih ederim.

Yine de sıfırın altındaki sıcaklıklar olmadan da yaşayabileceğim bir şeydi.

Kask çantamı omuzladım ve 1-10 hangarına girdim, çıkmakta olan birkaç kişiye el salladım.

Merdivenlerden soyunma odasına doğru çıkarken ekip şeflerinden biri "Hey, Madigan," dedi. "Harris seni arıyor."

"Teşekkürler." Onu başımla onayladım ve ikinci kata yöneldim, dün fırtınadan önce avladığımız kuşlara baktım.

Kapıyı iterek soyunma odasına girdim ve bir başka pilot olan Carlson'ı kapı koluna uzanırken kıl payı kaçırdım. "Kahretsin, benim hatam."

"Sorun değil." Kapıyı kapattı. "Harris'in seni aradığına eminim."

"Bu konuda bir şeyler duymuştum. Teşekkürler." Dolabıma doğru yöneldim.

"Sanırım terfi listesi çıkmış olabilir." Kaşlarını bana doğru kaldırdı ve kapının kapanmasına izin vererek geri geri gitti.

Eşyalarımı yerleştirip güne hazırlanırken midem düğüm düğüm . Eğer terfi listesi çıktıysa...

Sakin oraya gitme.

Henüz terfi edebilecek durumda bile değildim ama terfi edebilecek seviyenin altına düşmek kesinlikle akıllara durgunluk verecekti. Bu aynı zamanda yeni rütbeyi taktıktan sonra iki yıl daha Sam Amca'nın noktalı çizgisini imzalamam gerektiği anlamına geliyordu.

Ama eğer Harris beni arıyorsa-

Cebimdeki cep telefonum çaldı ve arayanın kimliğine bakmadan önce cevaplamak için kaydıldım.

"Alo?" Ceketimi metal kancaya asarken telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırdım.

"Batı mı?" Reed'in sesi beni kısa sürede ayağa kaldırdı.

Ekрана bakmamak bir hataydı. Ağabeyimin söyleyeceği hiçbir şey için havamda değildim, zaten hiç olmamıştım.

"Sorun nedir?" diye sordum. Eğer küçük kardeşimiz Crew'le ilgili bir sorun olsaydı, doğrudan ondan haber alırdım, geriye sadece babam kalırdı.

Ne beni ne de kardeşlerimi umursayan bir adam için ter dökmüyordum. Onun tek aşkı, ailemizden bize miras kalan Colorado'daki küçük kayak merkeziydi.

"Neden bir şeylerin yanlış olması gerekiyor?" Reed karşı

çıktı. "Çünkü senin saatinle sabah altıda arıyorsun."

"Aslında" -sesinde tanıdığım bir ton vardı, sadece boktan haberler vereceği zaman kullandığı hoş bir ton- "saat yedi."

Zamanı doğru ayarladığımdan emin olmak için saatime baktım ve kaşlarım çatıldı. Sonra aklıma geldi. "Hâlâ Colorado'dasın." Sanırım her şeye rağmen kalmıştı.

Aferin ona, ama hayır, teşekkürler.

"Evet." Sanki bir şey için cesaretini topluyormuş gibi nefes aldı. "Hâlâ yeni asansör, apartman daireleri ve geçen ay sana ve Crew'a gönderdiğim e-posta ile ilgili her şey üzerinde çalışıyorum."

"Doğru. Aferin sana." Dolabımın metal kapısını kapattım. "Bak, ihtiyacın olan bir şey yoksa, uçmam planlanıyor-"

"Şunu çıkarmama izin verin," diye ağzından kaçırıldı.

Durakladım. Reed telaşlanmıştı. Reed *asla telaşlanmazdı*. O her zaman Bay Soğukkanlı, Sakin ve Toplanmış'tı. Lanet olsun, annem öldükten ve babam bir şişenin içinde kaybolduktan sonra Crew ve beni kendi başımızın çaresine bakmamız için bıraktığında adam gözünü bile kırpmamıştı.

Reed üniversiteye geri dönmüş ve yırtık bir ACL onu Stanford'da MBA yapmaya zorlayana kadar mükemmel küçük kayak yarışçısı hayatını yaşamıştı.

Peki ya ben? Annem ilk hastalandığında ona yardım etmek için büyük dağ kayağı hayalime ara vermiştim ve daha sonra ilk yılımda öldüğünde tamamen vazgeçtim ve hayatımızda büyük bir boşluk bıraktı. Üniversite için ayrılmak mı? Bu sadece Reed'in karşılayabileceği bir lükstü. Birinin evdeki yetişkin olması gerekiyordu ve Reed her ne kadar bu kişi oymuş gibi , üniversite tatilinde gelip kurtarıcı rolü oynamayı sevse de, öyle olmamıştı. Anneme verdiğim sözü tutup Crew'i liseden mezun edene kadar sadece ve sadece bendim. Ancak o zaman kendime yeniden hayal kurma izni vermiştim ve on bir yıl sonra, üniversite için gece ve çevrimiçi kurslardan geçtim ve ordu için bir helikopter pilotu olarak bu hayali yaşıyordum.

"Bekliyorum," dedim, telefonu sıkıca kavrayarak. Reed'le ilişkimizin pek de iyi olmadığını söylemek yüzyılın en hafif tabiri olurdu. Onu seviyordum ama aynı zamanda taşımam için bana bıraktığı yükten de gerçekten nefret ediyordum.

"Konut projesini inşa ederken üst düzey müşteri çekmek için bir yola var. Şu anda büyük paralar harcadığımız için yeni bir gelir kapısı."

"Benim sorunum değil. Geri dönüp babamla çalışmaya karar veren sensin. Ben değil." İçimi çektim ve burnumun kenarını ovuşturdum, kendime umursamamam gerektiğini söylerken kalbimdeki acıyla savaştım ve kesinlikle umursadığımı söyledim.

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Ve babam hiç ortalıkta yok. Bu işi sadece Ava ve ben yürütüyoruz."

"O süslü yeni teleferiği Kasım ayında açmanız gerekmiyor muydu?" Madigan Dağı için tipik açılış ayı buydu.

"Demek e-postalarımı okuyorsun. Sadece cevap vermiyorsun."

"Sadede gel, Reed. İşim geç kalmayı pek hoş karşılamaz." Orduyu sevmemin nedenlerinden biri de buydu. Düzen ve disiplinle büyümüşüm.

"Tamam. Madigan'ın kendi helikopterli kayak operasyonunu başlatmasını istiyorum. Bu, tatil köyünü tamamen yeni bir seviyeye taşıyacaktır ki biz de bu genişleme ile bunu yapmak istiyoruz."

Keskin bir nefes aldım, olasılıklar zihnimde bir kasırga gücüyle dönüyordu. Tesisin hemen arkasındaki yüksek tepeler ve sırtlar bu tür bir operasyon için mükemmeldi. Telluride ya da Steamboat ile kıyaslanamazdı ama kendimizi koruyabilirdik.

Biz değil. Onlar.

"Buralardaki taşrayı kendi kişisel oyun alanı gibi bilen ve helikopter kullanmayı bilen sadece bir kişi var."

Ben ciğerlerime zorla hava çekerken aramızda sessizlik uzadı. Benden bunu istemesine imkan yoktu. Hayır. Lanet olsun. İmkânı yok.

"Batı mı?"

"Başka birine sor." Soyunma odasının kapısı açıldı ve en eski arkadaşım ve kıdemli pilot Theo Harris'in yüzünde boktan bir sırıtış ve elinde bir kağıt parçası sallayarak içeri girdiğini görmek için döndüm.

"Başka birine sormak istemiyorum." Reed'in sesi çaresiz bir hal almıştı. "Sen ailedensin. Bu bizim ailemizin işi Weston. Ailemizin tatil köyü. Ailemizin-"

"Yemin ederim, miras dersen telefonu kapatırım." Çenemi sıktım.

Theo'nun kara kaşları havaya kalktı ve kâğıdı indirdi.

Reed içini çekti. "Kendi operasyonunuz üzerinde tam kontrole sahip olacaksınız. Sadece Madigan logosu altında çalışacaksınız."

Bu gerçekleşmiyordu. Olmuyordu. Ama sadece *istediği ve ihtiyacı* olmadığı sürece, onu geri çevirebilirdim. Kiralayabileceği bir sürü başka pilot vardı. Bir sürü de rehber. Ama hiçbirisi benim gibi her iki işi de yapamazdı. *Bunu ciddi ciddi düşünüyor olamam.*

"Ne var ne yok?" Theo'ya sordum, Reed'in döndürdüğü sahte dünya yerine gerçek dünyamda bir şeylere tutunmaya ihtiyacım vardı.

"Terfi listesine girdin! Bölgenin altında!" Kağıdı uzattı.

Vay anasını. Başardım.

"Ne dediğimi anlamıyor musun?" Reed sordu, görünüşe göre onunla konuştuğumu sanıyordu. "Eve gelmene ihtiyacım var Weston."

Sikeyim. Ben.

BİRİNCİ BÖLÜM

Weston

Dokuz Ay Sonra

Helikopterler benim mutlu olduğum yerdı. Pistlerin kısıtlamaları olmadan güç, kaldırma ve sürüş sağlıyorlardı. Yollarla sınırlı değillerdi ve kalkış için hızlanmak için alana ihtiyaç duymuyorlardı. Nerede olurlarsa olsunlar gökyüzüne fırlıyorlardı. Onlar *özgürlüktü*. En azından eskiden öyleydiler. Şu anda imzaladığım parlak kırmızı özgürlük dilimi, kelepçeler kadar özgürleştirici geliyordu. Çünkü tam olarak buydu.

Üç milyon dolarlık bir tasmaydı.

Leadville, Colorado'daki asfaltın hemen dışındaki çelik binanın ofis saati sabah yediyi gösteriyordu ve Reed aradığından beri hayatımdaki seçimlerimi milyonuncu kez tartışırken midem çalkalanıyordu. Ama imzaladım, imzaladım ve imzaladım, her imza beni on bir yılımı prostat muayenesi gibi kaçarak geçirdiğim tek yere bağılıyordu.

"Biliyor musun, şafak vakti on sekiz kontrol yapmak isteseydim orduda kalırdım," dedi Theo kapı aralığından, elinde pano, kaşlarını bana doğru kaldırırken alnının kahverengi derisi kırışıyordu. On yıldan uzun bir süredir en iyi arkadaşımdı, bu yüzden bana son kez böyle bakmayacağını biliyordum.

"En azından A2CU'da değilsin." Şahsen kot pantolonumu ve Henley'imi bir saniyede üniformamla değiştirdim ama Theo dışarı çıkmaya hazırda, benimle gelmesi için onu ikna edebilmemin tek nedeni de buydu. Ayağa kalkarken gerinerek bir yığın evrakı daha komisyoncuya teslim ettim. Maria'nın kocasını ve Theo'nun ailesini dün Penny Ridge'e göndermiş, ardından dün gece geç saatlerde Leadville'e doğru yola çıkmıştık ve direksiyon başında saatler geçirdiğim için vücudum ağrıyordu. İki gün üst üste seyahat ettikten sonra gevşemek için koşmaya ihtiyacım vardı ama satıcı teslimat için bizimle ancak o zaman buluşabilmişti.

Komisyoncu Theo'ya "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Seri numaraları her şeyde eşleşiyor," dedi Theo başını sallayarak ve panoyu uzattı. "Ramos hâlâ her şeyi gözden geçiriyor."

Neyse ki Maria Ramos'un ETS tarihi yaklaşıyordu ve bu küçük çılgın girişim için bizimle birlikte savaş botlarını teslim edebildi. Sanki yıldızlar aynı hizaya gelmiş, kader yüzümüze gülmüş ya da başka bir klişe saçmalık gibiydi. Her iki durumda da, birliğimizdeki en iyi ekip şefiydi ve ihtiyacım olan son parçaydı.

Binadan çıktık ve Maria'nın helikopterdeki bölmelerden birini kapatmakta olduğu Ekim ayının başlarındaki havaya adım attık.

"Nasıl görünüyor?" Ben sordum.

"İyi," diye cevap verdi. "Bakımı iyi yapılmış. Yani, siz iki pisliğin onu yere çakma ihtimali var ama bu pilot hatası olur." Aldatıcı derecede tatlı bir gülümsemeyle omuz silkti.

Etrafı gezdik ve son evrakları imzaladım.

Komisyoncu elini uzattı ve sırayla uçümüzün de elini sıktı. "Size onun sahibi olan son şirketten daha iyi şanslar diliyorum."

"Son şirkete ne oldu?" Theo'nun kaşları çatıldı ve helikoptere bir kez daha baktı.

"Battı." Komisyoncu omuz silkti. "Herkes burada bir helikopterli kayak operasyonuna sahip olmak ve yönetmek için gerekenlere sahip olduğunu düşünüyor, ama... şey..." Bir omuz silkme daha.

Kaburgalarım bir mengene gibi sıkıştı.

"Neyse, ben içeride birkaç kopya hazırlayayım, sonra siz de gidebilirsiniz." Komisyoncu terminale geri döndü.

"Battılar," dedi Maria yavaşça, kahverengi saçlarından bir tutamı siperliğin altına sıkıştırmak için kasketini kaldırarak.

"Sanırım öyle." Ellerimi kargo pantolonumun ceplerine soktum. Multicam uçuş kıyafetlerim ve göğsümde uğruna kıcımlı yırttığım rütbem gitmişti. Her şeye sıfırdan başlıyordum - Theo ve Maria yanımda olduğu için tam olarak değil ama onların desteği aynı zamanda onlardan sorumlu olduğum anlamına geliyordu.

"Batı." Theo döndü ve ellerini omuzlarıma koyarak gözlerimin içine baktı. "Gözlerimin içine bak ve bana bunun başarısız olmayacağını söyle. Karımı ve çocuklarımı Amerika'nın en beyaz kasabasına taşımadım - ve kardan bahsetmiyorum - bu iş başarısız olsun diye."

"Başarısız olmayacağız," diye onu temin ettim. "Tamam. Şimdi bunu içtenlikle söyle."

"Başarısız olmayacağız." Yüzümde alaycı bir gülümseme belirdi ve geri çekilerek Bell 212'nin temiz hatlarına ve yeni boyasına baktım. Başarısızlık bir seçenek değildi, burada değil, ailemin adı o evrakta yazıyorken değil.

Maria ceketinin fermuarını tulumunun üzerine çekerek, "Kendi başımıza işe başlayacak değiliz ya," diye ekledi. "Scott dün gece yeni dairemiz için imza attı ve bana ailenizin sahip olduğu o küçük işletmenin pek de anne-

ve tarif ettiğiniz pop dükkanı." Başını yana doğru eğdi. "*Butik tatil köyü* kelimelerinin onun ağzından çıktığına inanıyorum."

"Kardeşim Reed genişletiyor," dedim açıklama olarak. Arkadaşlarım işimizin başarılı olması için gereken her şeyi biliyorlardı - ailem Colorado Summit County'de küçük, aile odaklı bir kayak merkezi olan Madigan Mountain Resort'un sahibiydi. Madigan Dağı'nı bir üst seviyeye taşımak için bir helikopterli kayak operasyonu açmamın istendiğini biliyorlardı. Breck ya da A-basin ile rekabet etmiyorduk, ancak Reed'in denetlediği genişleme bizi bu yöne doğru fırlatacaktı. Arkadaşlarım ayrıca on bir yıl önce tatil köyünden ve onunla birlikte gelen tüm iplerden ayrıldığını ve bir kez bile arkama bakmadığını biliyorlardı.

Ta ki Reed dokuz ay önce arayana kadar.

"Bundan pişmanlık duyuyorsun, değil mi?" Theo yüzümü inceleyerek sordu. "Çünkü Jeanine şu anda daha önce hiç görmediğim bir evin kapanışını yapıyor ve eğer tereddütlerin varsa-"

"Az önce üç milyon dolarlık bir uçak için imza attım." Şapkamın kenarını kıvırdım, orduda geçirdiğim on bir yılın beni temizlemediği tek gergin jestti bu. "İkinci bir düşünce yok."

Maria bana yan gözle bakarak, "İyi, çünkü Scott çoktan eşyalarını yerleştirmeye başladı," dedi.

"Başarısız olmayacağız," diye tekrarladım. "Bu dağları avucumun içi gibi bilirim ve bizle" -The'ye baktım- "sırayla uçarak ve taşra turlarına rehberlik ederek iyi olacağız."

İlk yıl Avrupa'da geçirdiğimiz aylar boyunca Theo'yla beni birbirimize bağlayan şey kayak sporuna olan sevgimiz olmuştu. Adam en az benim kadar iyiydi ve ben de çok iyiydim.

Komisyoncu terminalden, önünde kendi logosu bulunan büyük mavi bir klasörle döndü. "Evrakların hepsi burada."

"Teşekkür ederim." Dosyayı aldım. Her gün biri hayatını ellerinde tutmuyordu ama işte buradaydım.

"Daha önce hiç Leadville'den uçtun mu?" diye sordu komisyoncu, gözlerinin arasında iki küçük çizgi belirmişti.

"Evet," diye cevap verdim.

"Yüksek irtifa eğitimi," diye açıkladı Theo.

"Güzel. Gördüğünüz son kişi olmaktan nefret ediyorum," diye şaka yaptı. "Anahtarlar sizindir, mecazi anlamda söylüyorum, kapıların anahtarları da dosyanın içinde. Sizinle çalışmak bir zevkti."

"Sen de."

Kamyonetimi havaalanından alıp Penny Ridge'e doğru götüren Maria'ya el sallayarak veda ettik, ardından Theo ve ben koşmaya ve kontrollere başladık.

"Uçuş planını hazırladın mı?" Kulaklıklarımızdan sordum.

"Öyle olduğunu biliyorsun. Tereyağı gibi pürüzsüz," dedi Theo motorlar çalışırken. "Ve bak, benzin deposu dolu."

"Üç milyon için depoyu doldurmuş olsa iyi olur."

"Ramos'un oraya varması ne sürer?"

"Yaklaşık doksan dakika," diye cevap verdim. "Uçmamız yaklaşık yirmi dakika sürer."

o."

"Bu sefer sen kullanacaksın," diye yorum yaptı Theo. "Bu şekilde eğer bir şey kırılırsa, senindir."

Alay ettim ama kontrol listesini bitirdiğimizde başımı salladım. Sonra kumandaları aldım, kuleden izin aldım ve bizi gökyüzüne fırlattım. Bu uğultunun sesi gibisi yoktu. Her helikopterde farklıydı ama Huey'in biraz daha büyümüş hali olan bu modelde vuruşlar çok belirgindi.

Rotorlar havayı döve döve teslim aldı ve havalandık. Burada hava çok inceydi -Leadville ülkedeki en yüksek havaalanıydı- ve göstergeler de bunu gösteriyordu.

Zirveden daldık ve menzil boyunca uçtuk.

Theo manzarayı seyrederken, "Burada oldukça mavi bir gökyüzünüz var," dedi.

"Colorado mavisi. Başka hiçbir yerde buna benzer bir şey yok." Çoğunlukla yolu takip etmemizi sağlayan vadi boyunca çukurları ve çizgileri takip ettik.

"Breckenridge mi?" Theo araziye bakarak sordu.

"Frisco," diye cevap verdim doğuya dönerken. "Breck hemen ."

"Buradan pistleri görebiliyorum."

Keystone ve A-basin'i geçtikten sonra Madigan Mountain Resort'un hemen altında yer alan Penny Ridge'e doğru uçtuk. Penny Ridge havadan, ayrıldığı zamanki haliyle hemen hemen aynı görünüyordu - orada burada birkaç yeni bina vardı ama kayda değer bir şey yoktu. Küçük bir kasabanın küçük kalmasının güzelliği de buydu.

Peki ya dağlar? Onlar hiç değişmedi. Pek sayılmaz. Çamların avcı yeşili, ağaç hizasında yerini pürüzlü gri zirvelere bıraktı.

Yontulmuş bıçak ağızları gibi gökyüzüne doğru. Karın yapışmasına kadar birkaç haftamız vardı ve ondan sonra da sezonu açmaya yetecek bir temel oluşturmak için birkaç haftamız daha olacaktı. Theo'nun bölgeyi benim kadar iyi tanınması için yeterli bir süre.

"Gerçekten iyi kayak yapılan yerlerin hepsi şu sırtın üzerinde." Başım la dağın içine oyulmuş pistleri işaret ettim; soluk yeşilin ince şeritleri ağaçların arasından geçiyordu ve onlara sadece sayamayacağım kadar çok kez tamirine yardım ettiğim telesiyej eşlik ediyordu. "Jeanine bavulunu açtırmazsa yarın bir oryantasyon uçuşu yaparız."

"Öyle olacak," diye gülümseyerek cevap verdi, sesi karısından bahsederken her zaman olduğu gibi yumuşuyordu. Bu ikisi... ikonik, kıskanılacak türdendi. İlişkilerini tanımlamanın tek yolu buydu. "Ama zaman yaratacağız."

Havadan bakınca, genişlemenin ne kadar ilerlediğini görebiliyordum. Yakın zamanda satın alınan arazide yeni yollar açılmış ve yeni apartman inşaatı ya da Reed buna ne diyorsa, inşaat başlamıştı.

Ve tam orada, mevcut tesis ile Madigan 2.0 arasında, Reed'in söz verdiği bina ve X işaretli bir helikopter pisti vardı. Bundan hiç şüphe etmemiştim. Reed bir şey yapacağını söylediğinde, o şey yapılırdı.

Her zaman sorunumuz olan şey söz vermediği şeylerdi.

"Görünüşe göre hepsi bizim için," dedi Theo. "Bilirsiniz, her aile sizi yeni bir hangarla karşılamaz." Anlamlı bir şekilde etrafına baktı.

"Oraya gitme." Uçağı dikkatlice manevra ettirdim ve son on yılda herhangi bir elektrik hattı inşaatını kaçırmadığımdan emin oldum. "Daha çok erken." "Dostum, biz *zaten* oraya gidiyoruz." Helikopter pistine yaklaştığımızda Theo öne doğru eğildi. "Yoksa o uçağın yan tarafındaki senin adın değil mi?"

bina mı?"

"Soyadım," diye mırıldandım, onu yere bırakırken. Ve bir anda... buradaydım. Göğsüm ağrıyordu ve bunun sadece dokuz bin feet yükseklikteki oksijen eksikliğinden kaynaklanmadığını biliyordum.

Uçağın dışında beni bekleyen şeyle ilgili yapabileceğim pek bir şey yoktu, bu yüzden içeride olana odaklandım, uçuş sonrasını başlattım. Motorları durdurdum ve rotorlar, on yıldan daha uzun bir süredir bekleyen bir yüzleşmenin geri sayımı gibi yavaş yavaş dönmeye başladı. Bu yerden nefret ediyordum ve şimdi tekrar evim olması gerekiyordu.

Ne düşünüyordum ki ben?

Kilitli olmayan binayı açıp kuşu pistten hangara taşıyacak arabaya bindirirken dikkatimi helikopterden ayırmadım ve kasıtlı olarak tesise giden yoldan başka bir yere baktım. Ben rehberlik ederken Theo onu içeri sürdü, odağım onu emniyete almaya odaklanmıştı.

Ama sonra o ortadan kayboldu ve benim kendimi şımartma zamanım bitti.

Hangar kapılarını kapattıktan sonra Theo bir mesajı kontrol etti.

"Jeanine burada."

"Git," dedim ona. "Bavulunu boşaltman gereken koca bir ev var."

"Maria kamyonunla burada olmalıydı" -saatine baktı

-"Yarım saat kadar. İyi olacak mısınız?"

"Kesinlikle." Maria ve Theo'nun endişelenmesi gereken daha önemli şeyler vardı.

Ben.

Bana başıyla selam verdi ve binanın yan kapısından çıktı, beni hangarda yalnız bıraktı.

Küçüktü ama ihtiyacımız olan şey için iyi boyuttaydı. Doğru şekilde paketlenmiş muhtemelen buraya bir kuş daha sığdırabilirdik. Binanın bir tarafında ekipmanlar sıralanmıştı, diğer tarafında ise her ikisi de hangara açılan pencerelere sahip, duvarla çevrili iki ofis vardı.

Birinde rezervasyonları ayarlayacağımız ve operasyonun iş tarafıyla ilgileceğimiz masaları görebiliyordum, diğeri ise kilisenin bodrumundan çıkarılmış gibi görünen plastik sandalye yığını dışında boştu. Kayakçıları bilgilendirmek için iyi bir alandı.

"Tam istediğiniz gibi ayarlandı," dedi arkadan tanıdık bir ses

Ben.

Çenem tanıdıkça esnedi. Lanet olası kapıları kilitlemeliydim. "Harika," dedim kardeşimin yerine helikoptere doğru dönerek.

"Ramos'un senden istediği tüm ekipmanları aldın mı?"

"İşte burada." Reed bana doğru yürüdü ve yanımda durdu.

Benden bir santim daha uzundu ama boyumdaki eksikliği kaslarımla fazlasıyla telafi ediyordum. O yıllarını yönetim kurullarında geçirmişti, ben ise spor salonunda ya da uçarak. Aynı siyah saçlara ve gözlere, aynı çeneye sahiptik ve kesinlikle babamızın kulaklarını almıştık, ama benzerlik burada bitiyordu.

Reed bana şöyle bir bakarak, "İyi görünüyorsun," dedi.

"Teşekkürler. Savaş ten rengim için harikaydı. Görünüyorsun..." Pantolonunun ve Patagonia yeleğinin üzerinden mükemmel taranmış saçlarına bir bakış attım.

"Cılalı."

"Bu bir iltifat gibi gelmedi." "Değil." Omuz silktim.

Reed alay etti. "Hisse sözleşmesini masana bıraktım. Hani şu Madigan'da geçirdiğin her yıl için sana artan bir hisse veren anlaşma."

. Paylaşım için burada değildim ve bunu ikimiz de biliyorduk.

Helikoptere bakarken başını eğip inceledi. "Telluride'da kullandıklarına benzer bir şey kullanacağınızı düşünmüştüm. Eurocopter-"

"Beş yolcu limiti ve iki milyonun üzerinde tek motoru var," diye karşı çıktım. "Bu ise iki motorla bu kapasiteyi üçe katlıyor ve üç milyonun biraz altında. Ve sen bunu imzaladın, hatırladın mı?" Dışarıdan tanıdık bir motor sesi hangarı doldurdu. Maria başarmıştı.

"Ben yaptım." Ensesini kaşdı. "Yine de, saatlik maliyetler-"

Bir küfür mırıldandım. "Kardeşimle mi yoksa iş ortağımla mı konuşuyorum?"

Başını bana doğru çevirdi. "Kardeşinle konuşacak mısın? Çünkü son on yıldır seninle kurduğum tek iletişim aile meseleleri ve bu helikopter oldu."

İğnelemeyi duymazdan geldim. "Bu bir Bell 212 HP-BLR. Geçen yıl içinde yapısal olarak elden geçirildi ve yeniden kablolandı ve evet, bu yeni boya. Gövdesinde on binden az saat var ve dişli kafesiyle birlikte geliyor" - gövde boyunca uzanan uzun tel sepeti işaret ettim- "ve kurtarma vinci." Asansörü işaret ettim. "On dört kişilik oturma kapasitesi var ve birincisinin bozulması ihtimaline karşı ikinci bir motordan bahsetmiş miydin?"

Reed gözlerini devirdi. "Weston-"

"Şu anda Eurocopter'in işletme maliyeti yaklaşık Saatte 875 dolar ve Bell bunu 1.508 dolara çıkaracak, ancak yalnızca Eurocopter'in kapasitesinde çalışsak bile, günde yaklaşık üç bin dolar kar edeceğiz."

Reed ağzını açtı ve ben de onu ezdim.

"Şimdi, Eurocopter sadece beş kişilik rezervasyon yaptıkları sürece günde yaklaşık 4.600 dolar kar edecek. Ancak altı kişiye çıktıkları anda ikinci bir helikopter almak zorundalar ve sadece bu helikopter için rezervasyon yapmayacaklar. En az üç tane almaları gerekiyor. O yüzden sırf eğlence olsun diye sekiz olsun." Kollarımı önümde kavuşturdum. "Yani sekiz kişi için bizim kârımız günde yedi bin dolar, onlarınki ise -bir dakika- günde 6.300 dolar, çünkü saatlik ücreti de ödemek zorundalar."

İkinci helikopterin maliyeti ve bu da ek pilot maliyetinden önce geliyor. Bizim böyle bir sorunumuz yok. Üç kişinin üzerindeki her kişi bizim için kârdır ve dört ya da beş kişilik partiler alabiliriz. Onlar almaz. Ailede matematik yapabilen tek kişi sen değilsin. İkinci motorla ilgili kısmı duydun mu? İnan bana, uçuran sen olsaydın umursardın."

Reed ölçülü bir nefes aldı. "Kahretsin Weston, kötü bir seçim yaptığını söylemiyordum."

"Hayır, sadece ikinci bir tahmin yürütüyordun." Her zaman yaptığı gibi.

"Bu çok para! Ve bu şey çok büyük. Onu sırtlara indirdüşünüyor musunuz?"

"Eğer bir savaş bölgesinde bombalanmış bir binanın kenarına tekerlekleri indirip bir müfreze askeri yükleyebiliyorsa, o zaman karda birkaç turistin de üstesinden gelebileceğime eminim." Kardeşimin yüzüne döndüm ve yıllar sonra ilk kez gözlerinin içine baktım. "Benden geri dönmemi ve bu operasyonu yürütmemi isteyen sendin. *Beni* sen çağırdın, Reed. Kontrolü ele almak istiyorsan, çekinme ama bu irtifada uçmak, alışkın olduğun düşman uçaklarını ele geçirmekten daha karmaşık bir iş."

"Yaptığım şey bu bile değil-"

"Yönetim kurulu odalarınızda kolaylaştırıcılık."

"Tanrı aşkına, bu bizi hiçbir yere götürmüyor." Ellerini yüzünde . "Her zaman bu kadar pislik miydin?"

"Evet." Bu onu .

Birkaç saniye garip bir sessizlik içinde geçti ve ikimiz de isteksizce gülümsedik.

"Sanırım 'Evine hoş geldin' lafını duyacak havada değilsin?" Reed yavaşça sordu.

"Bana burada olmadığını söyleyin, ben de bunu yeterince hoş karşılayayım." Reed'i görmek bir şeydi, ama babamızla uğraşmak? Sikerim öyle işi. Bugün olmaz.

"Hayır. Balayı için dünyayı dolaşmaya çıktı." Reed nefesini çekti. "Biliyor musun, son zamanlarda gerçekten değişti-"

"İlgilenmiyorum." Babam yıllar önce, annem öldükten sonra kendi içine çekilip Crew'u yetiştirmem için beni terk ettiğinde benimle olan kaderini belirlemişti. Reed'in üniversite için Vermont'a taşınırken bizi kendi başımızın çaresine bakmak zorunda bırakması kötü bir hareketti ama babamın terk etmesi? Yumruklarım sıkıldı.

Reed'e kızdım. Babamdan nefret ediyordum. Arada bir fark vardı.

Reed, "Bunu ikimiz için de kesinlikle kolaylaştıracağını görebiliyorum," diye mırıldandı.

", değil mi?"

"Evet. Öylesin." Cebinden bir şey çıkardı ve bir saniye sonra anahtarlar havada uçtu. Onları yakaladım. "Sezonluk lojmanlar yeni işe alınanların eğitimi için dolu, ancak çalışanların kaldığı dubleks evlerden biri boş. On altıncı birim, tepenin yukarısında -"

"Dublekslerin nerede olduğunu biliyorum. Teşekkürler."

Reed derin bir nefes daha aldı ve sanki iç huzurunu arıyormuş gibi bir an için gözlerini kapattı. "Benimle evde kalabilirsin-"

"O eve adım atmaktansa bir yıllığına kum havuzuna geri dönmeyi tercih ederim."

İçini çekti. "Bunu kastettiğini bilmem başka bir şey West. Burası büyüdüğümüz ev."

"Eşyalarımı boşaltmam lazım."

Sanki tutukluymuş gibi ellerini havaya kaldırdı. "En azından bunu yapabilecek kadar uzun kalıyorsun. Evine hoş geldin." Bana ikinci bir anahtar seti fırlattı ve Maria'nın yolundan çekilmek için yan kapıdan çıkarak uzaklaştı.

"Ne kadarını duydun?" Kapıyı kilitlerken ona sordum.

"Yeter. Hani ortanca çocuklar barışçı olacaktı?" Taze asfalt kokan otoparka doğru yürüdük ve kamyonetime bindik.

"Geçen yıl anneme bakmakla, ardından Crew'u yetiştirmekle o kadar meşguldüm ki barış umurumda bile değildi." Reed ise Vermont'ta bir kayak takımında hayatının en güzel zamanlarını geçiriyordu.

Hayatta pek çok şey vardı ama adil olan bunlardan biri değildi. "Crew senin küçük kardeşin, değil mi? X Games'teki adam?"

"Bu o." Kamyoneti geri vitese taktım ve sonra bulunduğumuz yerden geri çıkarak bizi yola çıkarabilmek için takla attırdım. En azından bu yeni bir şey değildi. "Hadi seni yeni evine götürelim."

"Gelirken yolda durdum ve senin için birkaç temel şey aldım." Bir market poşeti gördüğüm arka koltuğu işaret etti. "Yemek yemediğini düşündüm ve açken biraz göt gibi davranıyorsun. Ayrıca, eğer senin gözüne girersem, bugün bizi çalıştırmayacağını umuyordum."

"Bunu bana söyleyen ilk kişi sen değilsin." Ağzımın kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Yiyecekler için de teşekkürler. Yarına kadar başlamıyoruz ve o zaman bile sadece bir oryantasyon uçuşu olacak."

Onu yeni evine bıraktım ve arabadan inerken kocası Scott'a el salladım.

Annemin çok gurur duyduğu Alp tarzı pitoresk tatil köyünü geçtim ve dağa doğru sürmeye devam ettim. Onun damgası her yerdeydi: kırmızı boya vurguları, beni tanımadıkları halde bana el sallayan güler yüzlü personel ve henüz sonbahara teslim olmamış kırmızı ve beyaz çiçeklerin damladığı pencere kutuları. Ama o çiçekleri o dikmemişti, vefatından bu yana geçen on beş yıl içinde.

Tepeye doğru çıkarken birkaç yeni çukur vardı ama diğer her şey aynı görünüyordu. Çalışanlara ait dubleks evlerin bulunduğu çıkmaz sokağa girdim ve Reed'in yorumlarıyla meşgul bir halde kaldırımın kenarına park ettim.

Yanlış helikopteri mi seçmişim? Doluluk oranını ve çift motor güvenliğini tercih etmek hata mıydı? Genişleme inşa edilirken bu tür bir müşteriyi buraya çekebilecek miydik, yoksa bizi başarısızlığa mı mahkum etmişim? Daha eve geleli iki saat bile olmamıştı ve Reed çoktan aklıma girmişti.

Çantalarımın birini omzuma attım, sonra market poşetini kaldırdım ve kapıya giden yolda yürürken arabanın, evin ve hangarın anahtarlarını karıştırdım. Her şey bu ilk sezona bağlıydı. Maria ve Theo bunun için tüm hayatlarını bir kenara bırakmışlardı; benim için, kendimiz için çalışırken sevdiğimiz işi yapma fırsatı için.

Bazı günler Reed'in ağzını burnunu kırmak istesem de o aramıştı. Yardım istedi ve ben de cevap verdim. Neden? Çünkü buradan ne kadar nefret etsem de aynı zamanda çılgınca seviyordum ve genişleme başarısız olur da babam satmak zorunda kalırsa buranın bir şirketin eline geçeceği düşüncesi midemin kaldırabileceği bir şey değildi.

Kapıyı anahtarla açtım ve oturma odasından geçip mutfığa doğru yürürken düzene bakma zahmetine girmedim. Daireler ben çocukken inşa edilmişti ve hepsi birbirinin aynısıydı. Oturma odası, yemek odası ve mutfaktan oluşan dikdörtgen, açık konseptli, ortak bir alandı. Her mutfakta aynı model buzdolabı ve ocak vardı ve çamaşır makinesi ile kurutma makinesi arka taraftaki depo tarzı bir çamurlukta bulunuyordu. Her birimin içinde, alanı çerçeveleyen ve iki yatak odalı ayrı birimlere giden ayrı, kilitlenebilir koridorlara açılan iki özdeş merdiven vardı.

Bana dört yatak odalı bir ev vermek yer israfı gibi ama bundan şikâyetçi değildim. Kendi insanların olmasını hiçbir zaman istemedim.

Muhtemelen bu yüzden hiçbir ilişkim Theo ve Maria'nınki gibi yürümedi.

Ya da belki de daha önce yirmi dört saat yanında olmak istediğim biriyle hiç karşılaşmamış olmamdı.

Buzdolabını çekip açtım ve Maria'nın benim için aldığı pastırma ve yumurtaları boş bir rafa iterek yüzümü buruşturdum. Buraya en son kim geldiyse buzdolabını temizlememişti. Sanırım koşumdan sonra ne yapacağımı biliyordum. Ev rengarenk dekore edilmişti, kanepenin üzerinde kırlentler ve duvarda Serengeti gibi uzak yerlerin poster boyutunda çerçeveli resimleri vardı, bir kayak merkezi olduğumuz düşünülürse bu tuhaftı ama sanırım herkes bir noktada kardan bıkiyordu.

Soldaki merdiveni tırmanarak yatak odasına geçtim ve koşu takımlarımdan başka bir şey yerleştirme zahmetine girmedim. Diğer her şey bekleyebilirdi. Göğsümde, kafamda, Reed'in beynime soktuğu her şüpheyle birlikte serbest bırakılmak için yalvaran, fazlasıyla aşına olduğum bir baskı vardı.

On dakika sonra bağcıklarımı bağlamıştım ve nihayet nefes alabiliyordum. Yollar aynıydı. Hava ciğerlerimi tanıdık bir ağrıyla yakıyordu. Güneş tenime nostaljik bir yoğunlukla vuruyordu. Ayaklarım kayalık patikaları sanki hiç terk etmemiş gibi, sanki on yıl önce değil de dün burada koşuyormuşum gibi takip ediyordu. Asansörün tepesine çıkan toprak yola ve kendimi daha da zorlayarak koşmaya devam ettim. Ancak vücudum merhamet ve oksijen için çılgılık attığında geri döndüm ve aşağıya doğru koştum, tişörtümü çıkarıp spor şortumun arkasına soktum. Elli derecelik hava terden sırlıklam olmuş tenimde harika bir his uyandırıyor.

Yüksekliğe alışmam en az bir ayımı alacaktı ve New York'taki Fort Drum'da görev yaparken kazandığım dayanıklılığı yeniden kazanmam daha uzun sürecekti.

Eve döndüğümde tek düşünebildiğim şey ve mutfakta el yordamıyla tüm birimlere verilen tencereleri bulup pastırmaya başladım.

Saat daha 10:30'du. Hayatım üç saat içinde nasıl bu kadar değişmişti?

Çünkü evet dedin.

Ben pastırmayı çatalla çevirerek pişirirken cızırdayan pastırma sesi odayı doldurdu.

Bell doğru seçimdi. En büyük kapasiteye sahipti. Birden fazla grubu birden fazla koşuya götürmek için büyüdüğümüzde bile, gitmenin yolu buydu. Çünkü

daha güvenli bir yol. *O zaman sırf Reed yüzünden kendinizi sorgulamayı bırakın.*

Ön kapı açıldı ve kafamı kaldırdım. Ne oluyor lan?

Sarışın bir kadın içeri girdi, kulağıyla omzu arasına sıkıştırdığı telefona cevap veriyordu, mor bir sırt çantası ve başka bir siyah çantayla hokkabazlık yapıyordu, omzunun üzerinden bakarken dikkati arkasındaki bir şeydeydi.

"Selam Ava," dedi anahtarlarını kapıdan çekerek. "N?" Çenem gevşedi.

Fotoğraflara ait bir profili vardı; yüksek elmacık kemikleri, küçük burnu ve gülümsemeye dönüşürken nefesimi kesen bir ağzı vardı. O *gülümseme* muhteşemdi, dönerken tüm yüzünü aydınlatıyordu ve bir şekilde gözlerinin Colorado mavisi olduğunu biliyordum. Sarhoş bir geceden yarım yamalak hatırlanan bir anı gibi, rahatsız edici bir deja vu hissi zihnimin kenarını kemirdi.

Ama evimde ne işi vardı? Onu Reed mi göndermişti? Tam sormak için ağzımı açmışım ki kadının minyatür bir versiyonu annesinin yanından geçerek ortaya çıktı. Küçük kız bir kalp atışı içinde beni gördü, küçük gözleri kocaman açılmıştı.

Göz kırptım.

Çılgılık attı.

Rebecca Yarros tarafından yazılan A Little Too Close kitabını e-kitapların satıldığı her yerden alın.

Madigan Dağı serisi:

Biraz Yakın Rebecca Yarros Fazla
Geç yazan Sarina Bowen Biraz Fazla
yazan Biraz Fazla Vahşi yazan Devney
Perry

AYRICA SARINA BOWEN TARAFINDAN

BROOKLYN BRUISERS

[Çaylak Hamlesi](#)

[Sert Vuruş Boru](#)

[Düşleri](#)

[Brooklynaire](#)

[Overnight Sensation Süper](#)

[Hayranı](#)

[Kesin Atış](#)

[Bombaları](#)

[Hokeyi Sevmeli](#)

[Shenanigans Aşk](#)

[Dersleri](#)

[Eğitim Kampı](#)

ŞİRKET

[Moonlighter](#) (Eric Bayer'in kitabı)

[Loverboy](#)

SÜSLÜ YILLAR

[Düştüğümüz Yıl #1](#)

[Saklandığımız Yıl #2](#)

[Yılın Understatement'ı #3 Shameless](#)

[Hour #4](#)

[On Beşinci Dakika #5](#)

[Ekstra Kredi #6](#)

DOĞRU KUZEY

[Acı Tatlı Kararlı](#)

Keepsake

Bountiful

Speakeasy

Fireworks

Heartland

Waylaid

GERÇEK KUZEY YAN ÜRÜNLERİ

Ev Arkadaşı

Erkek Arkadaş

ELLE KENNEDY İLE

İyi Çocuk (WAGs #1)

Kal (WAGs #2)

O (O #1)

Biz (O #2)

Destansı (O #2.5)

Çok Gizli

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

